

KlaNSROPET

Nr. 76

Desember 2007

GRATIS
JULEKURV
INNI

Vålerenggata

Her kommer vinter'n

Nr. 76 – Desember 2007
 Klansropet er Klanens
 medlemsblad. Bidrag sen-
 des til ropet@klanen.no.
 Opplag: 13 500
 Redaksjonen avsluttet 25.

november.

Redaktør: Kjell Henning Thon

Øvrig redaksjon: Magnus Bernhardsen, Thomas Brekke Sæteren, Ida Dørum, Tale Døve Jonassen, Christian Kjellsen, Marit Nyborg, Frode Sandberg, Kevin Skjøthaug, Mari Theodorsen, Kasper Wikestad

Alle signerte artikler i Klansropet står for artikkelforfatterens regning.

Layout: Tale Døve Jonassen, Mona Persdatter Bekkevad, Silje Løkken Rødvik

Bilderedigering: Frode Da Costa-Lia

Forsidefoto: Vegard Nygård, stiftet1913.no

Juleforside: Vålerenga Historielag

Tegninger: Willia Arno

Annonseansvarlig: Karl Robert Hasvold
 (kalle@klanen.no, mobil 9703 4007)

Adresse:

Klansropet/Klanen Postboks 6947
 St. Olavs Plass
 0130 Oslo

Vålerengasjappa Pilestredet 8
 0180 Oslo
 Telefon: 2331 0170

ARBEIDSLAGENE I KLANEN:

Økonomi og medlemskap

Ansvarlig: Steinar Jensen, Haakon Kjellsen og Cathrine Bue-Knutsen, e-post: okonomi@klanen.no og medlem@klanen.no

Sang

Svein Erik Bakke og Magnus Bernhardsen,
 e-post: sang@klanen.no

Tifo

Per Amundsen og Steinar Jensen,
 e-post: tifo@klanen.no

Klubbkontakt og sikkerhet

Espen Knutsen og Jan Bjørklund,
 e-post: espen@klanen.no og kot@klanen.no

Turer

Kjetil Gustafson, e-post: tur@klanen.no

Klansropet, webben, media og publikasjoner

Ida Dørum og Kjell Henning Thon,
 e-post: webservice@klanen.no og ropet@klanen.no

Innhold:

Jul og Enga Snu!

Medlemskap i Klanen koster 150,-
Medlemskap for barn under 16 år
koster 50,- (uten Klansropet)

Kontonummer 6005 05 05319 medlem@klanen.no

Vi ser framover!

Det er underlig hvor lite som egentlig skal til. Men med Martin Andresens ankomst og noen friske millioner er en drittssesong og en sjuendeplass i 2007 snudd til ukuelig optimisme og håp om gull og grønne skoger i 2008.

Fotballen er faktisk så enkel. Utskiftningene i Viking var ikke store, men de gikk fra et nesten nedrykk til kamp om seriemesterskap i løpet av en vinter. Grepet de tok var å få inn en mann som utad kan virke sint, men som innad mest av alt er tydelig. Det er karakteristikk som jeg tror også passer på vår Martin.

Det er heller ikke mange år siden vi ville vært strålende fornøyd med en sjuendeplass, en sesong der vi de tre-fire siste kampene ikke var i nærheten av nedrykkssumpa. Så Vålerenga har forandret seg.

I sin bok «The Far Corner» beskriver Harry Pearson fotballen nordøst i England. I et kapittel om Middlesbrough beskriver han hvordan hans egen bestefar etter hver kamp gikk ut med hodet i hendene og akket seg. «Dette gidder jeg ikke mer. Dette er siste gang for meg.» Hver kamp.

Når dette skrives er et Vålerenga-lag som ikke var spådd noen kjempesesong med helt i toppen av ishockeyserien, og Stjernen som skulle hente serien hjem nærmer seg kvalikkamper mot Grü-

ner. Idrett balanserer mellom det uforutsigelige og det forventede. Samtidig er idretten preget av ekstremt sterke følelser og klubbtilhørighet. Og det er vel det som er grunnen til at vi kommer tilbake sesong etter sesong.

Dette nummeret av Klansropet er litt annerledes enn de siste numrene. Vi i redaksjonen har hatt lyst til å ha det litt morsomt, så dersom du åpner bladet fra motsatt side så leker, koser og forteller vi oss gjennom formatet til et gammeldags julehefte. Det vil si: Vi mangler nok de dårlige tegneseriene, men du finner nær-religiøse bilder, nesten-religiøse dikt og fortellinger om veien fram til dit Vålerenga er i dag. I tillegg noen uformelle konkurranser og reportasjer om Vålerenga-jul med glimt i øyet.

I denne anledning ønsker vi å takke Vålerenga Historielag for den enestående gode jobben de gjør med å holde fast ved Vålerengas stolte his-

Foto: Kasper Wikestad

torie både som bydel og som idrettslag. Vi har fått låne mange bilder av historielaget denne gangen, og bladet har fått et tydelig løft av det.

Vi ses på Jordal, vi ses til forberedelsene til 2008-sesongen og vi ses til seriestart i mars en gang.

Vi har ikke tenkt å fortsette med julenumre, men vi har hatt det morsomt.

God jul!

Kjell Henning Thon, redaktør

Neste nummer:

Tema i Klansropet nummer 77 er **STADION**. I løpet av vinteren har vi tenkt å besøke noen forskjellige stadions for å vise hvordan ting bør gjøres og hvordan ting ikke bør gjøres.

Vi skal skrive langt og grundig om supporterfeltene på et nytt stadion på Valle og vi skal snakke med de mest relevante i Vålerenga-systemet om aktuelle problemstillinger. Vi vil

også ha innspill – korte og lange – fra medlemmene om hva de trenger på et nytt stadion: Artikler, bilder, skisser, leserbrev og stadionopplevelser fra andre steder.

Vi tar også med glede imot bidrag om helt andre ting. På grunn av tidlig seriestart i fotball har vi **deadline allerede fredag 29. februar 2008**. Og ja, vi har sjekka kalenderen. Det er 29 dager i februar.

Martin kom hjem, Martin kom hjeeem!

Tekst: Kjell G.
Foto: Thomas
Brekke Sæteren

Oppdrag fullført. Etter tre år med regn og elendighet, kom seriegullet «endelig» tilbake til Bergen, etter 44 år på vandring. Mye takket være en vålerengasupporter.

Martin Andresen er hans navn og jeg tviler på at han gråt da han blei født. Når bergenserne ikke greier å fikse biffen sjøl må altså vi her østpå sende våre beste menn vestover for å røske litt opp i gammel ukultur.

Synd og skam vil mange kanskje si. U-hjelp hevder nå jeg, og sannsynligvis går det 44 år til neste gull også. At Martin den gang i det hele tatt valgte Brann hadde vel mer å gjøre med Vålerengas daværende trener og hans måte å spille fotball på å enn dyp og inderlig kjærlighet for rødtøyene. Det blei bare sånn, og en etter norske forhold astronomisk lønn hadde kanskje også litt å si.

Nå er det klubben i hans hjerte, Vålerengens IF som gjelder. Mange av våre fans er negative til ansettelsen av en så ung manager, men selv er jeg 100 % enig i denne avgjørelsen som jeg mener er både modig og klok.

Alternativet var ingen Martin Andresen i det hele tatt og kanskje utsiktene til tre år med en litt tafatt og handlingslamme Harald Aabrekk ved roret... Tror dere Tank-John hadde spotta inn så mye kroner da? Selvfølgelig ikke.

Tilbake sitter altså stakkars VIF med Norges landslagskaptein som spillende manager, mange spennende navn på vei inn og med et ukjent antall titalls millioner å shoppe for. Stakkars oss. Markedsavdelinga gnir seg i henda og selv Aftenpostens sportsredaksjon skotter østover.

Martin har såpass med baller at han lett og leddig greier å gi klubbens mange høytlønnede, late primadonnaer klar beskjed om at det under hans ledelse ikke blir godtatt med unnaslunt-ring og halvveis innsats.

Forhåpentligvis kvitter han seg også med noen av våre «på stedet hvil-spillere», folk som sjøl innbiller seg at de er gode, uten at vi på tribune-ne helt forstår hvorfor. Såne har vi mange av. Spillere uten framtid.

Kanskje kan unggutta, våre såkalte lovende spillere, også få seg et par kraftige spark bak og slutte å oppføre seg som kongene av Vålerenga, ikke minst ute på byen. Man vinner ingen kamper ute på byen, selv om jeg har en følelse av at enkelte av dem scorer oftere der enn på fotballbanen. Uten at det skal så forbanna mye til... Var det tre mål Daniel scora denne sesongen?

Martin veit også at man ikke kommer noen vei innen den moderne fotballen hvis man ikke har spillere med fart i laget. Vålerenga mangler defintivt akkurat det. Det går ikke akkurat kjapt unna i svingene når vi «går» i angrep.

Martin er en jævel på banen, en hissig liten kodd som alle hater å spille mot, men har dere noen gang sett han spille godt mot Vålerenga? Nesten aldri. Husker godt kampen mot Stabæk på Ullevaal den famøse høsten 2003.

Vi rundspilte Stabæk og Martin Andresen var trolig banens dårligste, men takket være to usannsynlige lykketreff greide the Ingebrigts

2-2. Martin så helt ubevisst ut til å ville tape denne kampen. Heldigvis redda Johnny Ditlevsen oss seinere den høsten.

Deretter fulgte to gode år med sølv og gull før vi var tilbake i den gode gamle modusen i årets sesong. 2007-sesongen er det rett og slett bare å glemme. Så kom Martin Andresen.

Selv synes jeg livet som supporter leker akkurat for øyeblikket, det er en giv og en optimisme i klubben som overgår det meste jeg før har opplevd, og blir stadionplanene vedtatt og godkjent i desember er det bare å klype seg selv i armen.

Da skal de fleste andre slite med å holde følge med oss, vi er tross alt det eneste laget i Tippeligaen som spiller samtlige kamper på bortebane. Skal en stakkars tribunesliter få oppleve god gammaldags angrepsfotball i 2008? Skal vi endelig få slippe kjedelige oppgjør ingen egentlig husker eller i hvert fall helst vil slippe å huske dagen etter de er blitt spilt?

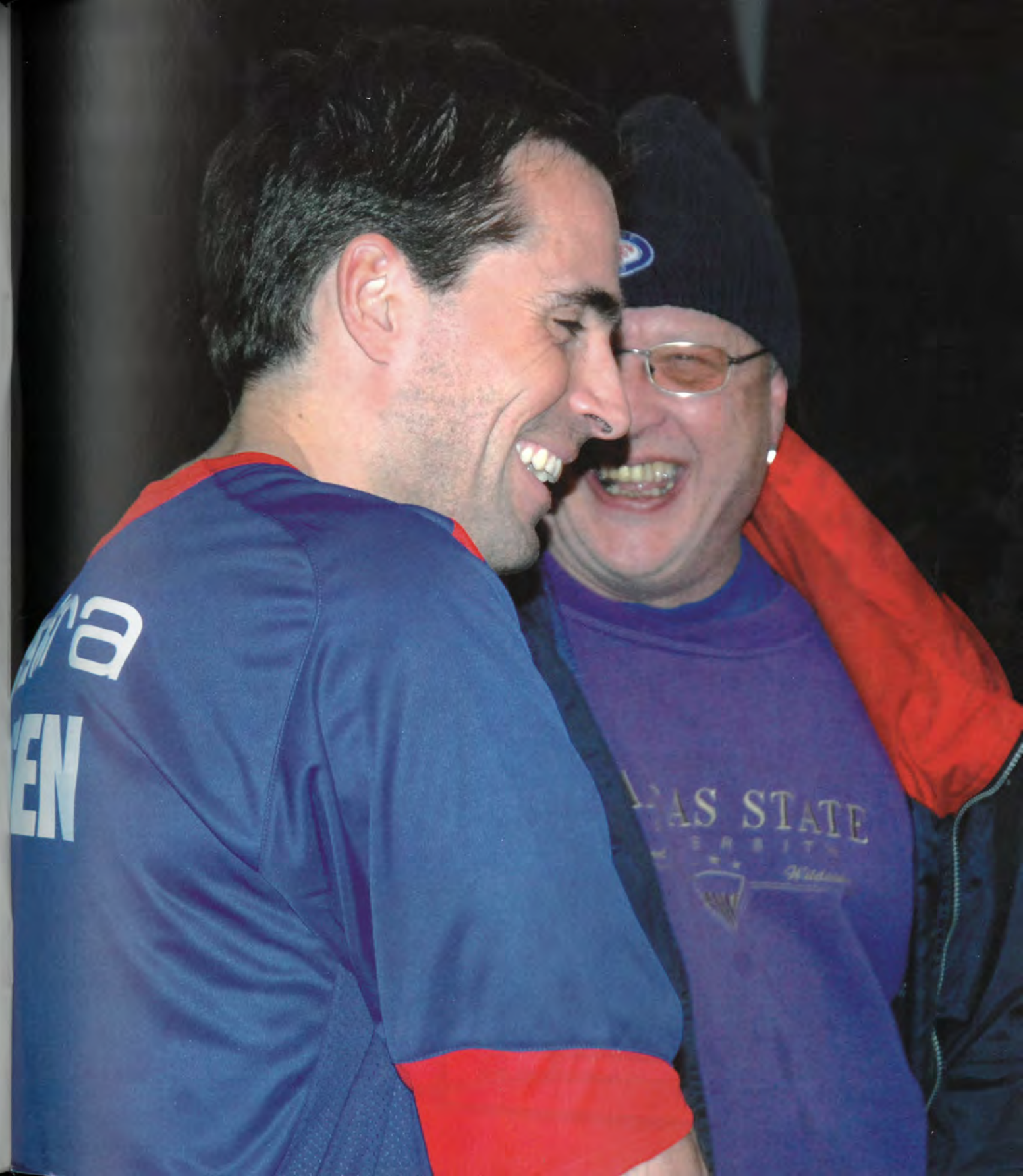
Skal Vålerenga igjen begynne å underholde sitt publikum?

Jeg tror på bedre og morsommere tider og den godeste Andresen er hovedgrunnen til det.

Her har klubben foretatt en tøff og litt vågal ansettelse. Akkurat sånn en klubb som Vålerenga skal gjøre det. Vi skal og må ta litt sjanser.

Og har vi egentlig noe som helst å tape?

Velkommen hjem, Martin Andresen!

Skjerfing

Tekst:
Frode Sandberg

I Klansropet nr. 75 hadde vi kun dekket fire verdensdeler med skjerfing. Som ventet var det noen som tok ansvar for å fylle dette skjerfing-hullet, så denne gang kan vi også by på en Afrika-skjerfing.

Bidragene fortsetter å strømme inn, og vi kommer til å trykke bilder av gode skjerfing også i fremtiden, så fortsett å sende inn bidrag til ropet@klanen.no.

God skjerfing!

St. Julians, Malta

Foto: Knut Skyberg

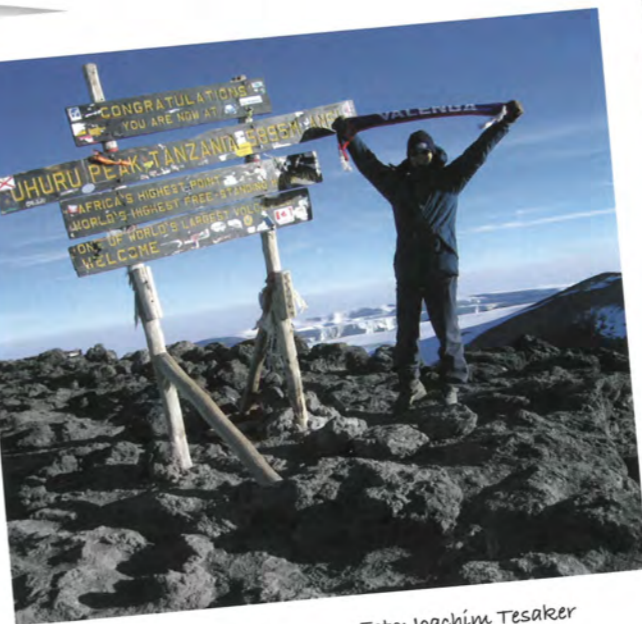
Peer Gynt, Vinstra

Foto: Svein Andersen

Hjallís

Foto: Marit Vraalsen

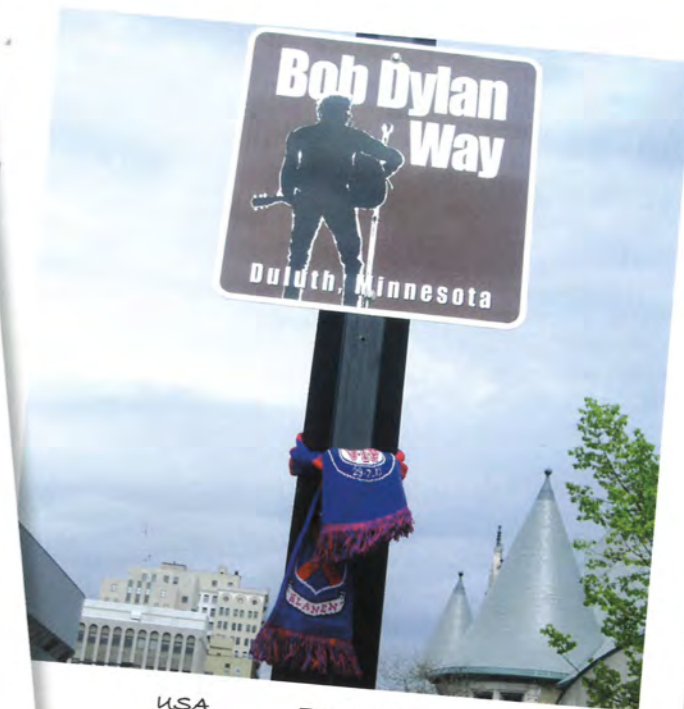

Afrika

Foto: Joachim Tesaker

Wien Foto: marit nyborg

USA

Foto: Toril Berthelsen

Du speller for flere enn bare deg sjæl

Av: Daddy Cool
Foto: Kasper Wikestad

Dette er en låt fra Brakkebandet som sier en del om at ingen er aleine i Enga og at vi er en del av et fellesskap når vi er på kamp, tur eller bare er ikledd Engas farger.

Det jeg lurer litt på er om folk er bevisste på at de faktisk representerer klubben når man er på tur/kamp og er iført drakt eller annet Enga-utstyr. Min mening er at det ikke er fritt frem til å oppføre seg som en inkompetent, atal, overstadig beruset og komplett idiot bare fordi man er i flokk med andre Enga-fans.

Snarere tvert imot!!

Vi er verdens beste fans og skal oppføre oss deretter. For bare få år siden hadde vi et godt rykte når det gjaldt oppførsel på og utenfor arenaene. Dette har begynt å falme litt i den senere tid. Det er mer og mer vanlig å ikke komme inn på utesteder med Enga-utstyr på. Har tatt meg selv i å bli flau over hvordan enkelte får oss til å fremstå.

Mangler vi rett og slett folkeskikk?
Hater vi alt og alle så inderlig?

Er det tøft å fremstå som en gjeng med drita fulle neandertalere?

Jeg er personlig ikke noe dydsmønster når det gjelder inntak av alkohol, men har med åra forstått såpass at det er greit å legge hovedinntaket til etter kampen. Sier ikke at det ikke er lov å bømme på formen en gang i blant, har gjort det selv og vil nok gjøre det igjen, men synes det har blitt litt vel mange som stort sett bommer på formen hver eneste kamp.

Når en også veit at det vil bli en fuktig kveld, i tillegg til at man av erfaring veit litt om hva en kan rote seg borti på tur, så er det kanskje en idé å ta med en ekstra genser eller lignende slik at når du ligger i rennesteinen og spyr, driter på deg, havner i slagsmål eller bare må ha hjelp til å eksistere faktisk IKKE har på deg noe som skjemer vår elskede logo.

Mener absolutt ikke at vi skal være noen søndagskole, så langt derifra, men vi er Enga og når vi kler oss i klubbens farger er det lov å holde en viss stil og klasse. Blir ikke veldig stolt av sånt som i Stavanger '07 der et helt røpelag klarte å sitte igjen på hotellet under kampen. Etter kampen spør de en av våre om resultatet....

Gutter, det var faktisk tv på rommet deres!! Disse er selvfølgelig å observere på byen senere på kvelden, drita fulle og i Enga-klær. Er man en bra fan da? Tror ikke det er sånn støtte gutta våre setter mest pris på.

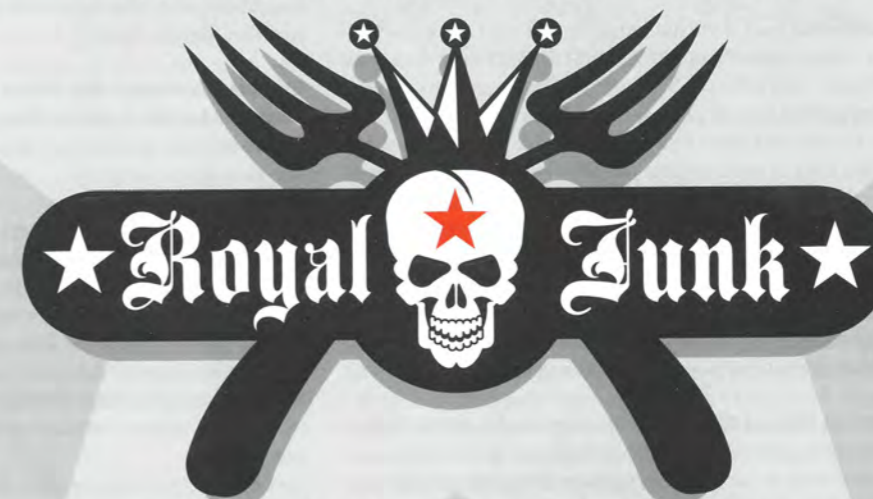
Er selv tilhenger av at folk skal gjøre som de vil, men vil bare at folk skal være mer bevisst på hva de gjør når de har på seg Engas farger eller logo.

Du står der for flere enn bare deg sjæl når du har på drakta.

Catering med cred!

Til fest, konfirmasjon, bryllup, events, store og små merkedager, mat på location, festivaler og konserter. Møte- & overtidsmat. Saftige lunsjer! Tradisjonell og utradisjonell mat.

Endelig bra mat på Enga!

Vårt eget gatekjøkken lager all mat fra bunnen av.

Dritgode burgere (!), hjemmelagde pølser, delikatesser, salater, egen partymeny til hjemmefesten eller vor-/nachspiel'et. Kul veggismat. Mange spennende retter og smaker.

Kaffe & te for enhver legning. Kom innom og ta med en god middag hjem!

Vi tilbyr dagens middag hele uken, til fornuftige priser.

Bestill og spis fra egen barmeny på Kampen Pub.

www.stuntsquad.no & www.royaljunk.no

Hedmarksgata 13B, 0658 Oslo. Telefon 22 08 03 00
(Inngang Numedalsgata)

Kanarijenta

Gisle
Hannemyr

At moderne teknologi har inntatt fotballen og andre idretter de siste åra, er det lite tvil om. At samme teknologi også bringer mye bra med seg, kan også de fleste av oss enes om. Internettet har blant annet gitt oss informative web-sider (samt mye skrot), sider for statistikk, debattfora, for å nevne noe.

Av: Jørn
Lokøy

Enkelte velger sågar å leve ut livet sitt på nett framfor «Real Life», og finnes gjerne bak en PC-skjerm mange, mange timer per dag. De fleste du møter på nett er stort sett hyggelige og oppegående mennesker, mens andre igjen har mer lyssky hensikter. Og da er vi ved artikkelens kjerne.

De fleste som leser dette har antagelig fått med seg kanarifansens forum og hvordan de blei holdt for narr over flere år av en bruker som kalte seg TurboJenta. Dette var en fiktiv, oppdiktet person som flere av det faste klientellet på kanarifansens forum etter hvert fikk et ganske godt personlig forhold til, dog uten at noen av dem møtte personen i virkeligheten. Disse hadde kontakt med TurboJenta på diverse fora, MSN og tekstmeldinger. Til slutt endte TurboJentas «liv» med en like fiktiv dødsulykke da hun var på vei for å se en fotballkamp i Manchester. Mange lykkehilsener, god bedring osv. ble oversendt den forulykkede mens hun skulle ha ligget på sjukehus, og hun fikk sågar overrakt en signert, brukt LSK-drakt av kanarifansen.

Etter mye frem og tilbake helsemessig, avgikk denne fiktive personen en like fiktiv død på sjukehuset, og kanariforumet flommet over av kondolanser og tårer. Det gikk også så langt at kanaris hadde et banner på bortekampen mot Lyn med teksten «I dag synger vi for deg, Maya» (som visstnok skulle være navnet hennes). Men en hver løgn blir til slutt oppdaget. I sommer oppdaga noen ved litt detektivarbeid at hele greia var løgn fra ende til annen. Politiet var også koblet inn i saken og hadde samtaler med vedkommende bak TurboJenta/Maya og kunne fortelle via avisa Saltenposten at hun var i live og innrømmet samtidig å ha lurte tusenvis av andre nettbrukere.

Mange av Klanens medlemmer vil antagelig ty til gapskratt over en slik spøk, men man bør være klar over at det neste offer like gjerne kan være oss. Vi bør derfor være litt forsiktige med å le for høyt. For å gå litt lenger ned i materien har vi vært så heldige at vi har fått huka tak i Gisle Hannemyr, lektor ved Universitetet i Oslo, og en traver og kjenning innenfor Internettverden i Norge og verden ellers.

Aller først, Gisle, denne saken er vel litt spesiell i og med at den har pågått over så mange år?

– Falske identiteter på nett er ikke noe uvanlig. Men at en person klarer å holde en slik identitet «i live» i mange år uten at noen fatter mistanke, og over såpass lang tid klarer å bygge opp både personlige relasjoner og tillit rundt en slik falsk identitet, det er uvanlig.

Hvis min hukommelse ikke svikter helt er dette også den første saken som har fått et slikt medieoppslag?

– På stående fot kjenner jeg i alle fall ikke til noen annen og like stor og langvarig sak.

Antagelig finnes det mange andre slike saker også, da gjerne i mindre målestokk. Er det noen du kjenner til?

– I mindre målestokk finnes det mange! Noen driver med dette som en slags sport eller spøk – for å se hvor langt de kan strekke det. Andre er folk som kanskje sliter med mentale problemer og til dels spiller ut disse problemene på nettet gjennom oppdiktete historier og identiteter. En tredje, og stigende, gruppe brukere av falsk identitet på nettet, er svindlerne.

Eksempler: I ymse fotofora på nett finner vi en australier som så gjerne vil at folk skal tro at han har funnet opp en ny smart fototeknikk. Det har han ikke, og når folk sier de ikke tror ham, dukker det alltid opp en ny person som kan «bekrefte» den fantastiske oppfinnelsen. De første gangene han gjorde dette gikk en del på limpinnen og trodde ham. Men nå har han gjort dette så mange ganger at det hele bare er dumt.

Svindlerne kommer i mange utgaver – i aksjekretser driver de gjerne med noe som kalles «pump & dump». De «snakker opp» kursen på en aksje gjennom en, eller gjerne flere, falske identiteter. Når kursen er høy nok selger de til solid overpris, bytter identitet, og starter med å «pumpe» en ny aksje. Identitetssvindel er også populært på nettets sjekkefora. Kjærlighetssøkende menn møter kvinnen i sitt liv på nettet. Tillit og

empati oppstår – og til slutt kanskje også søt musikk. Mannen begynner å sende penger og gaver, uten å tenke på at det like gjerne kan være en annen mann som sitter i den andre enden av tastaturet og taster søte ord over nettet.

Finnes det noen måte vi som drifter store debattfora kan sikre oss mot den form for «humor»?

– Å sikre seg 100 % er nok umulig, og å sikre seg 99,9 % ville nok kreve like så drastiske tiltak som de bankene har satt i verk mot hvitvasking. For eksempel at man kun får opprettet en ny bruker ved personlig oppmøte med pass eller annet godkjent identitetspapir. For et debattforum på nettet er et slikt drastisk tiltak ikke praktisk gjennomførbart. Men en start vil være å gjøre det vanskeligere å operere med en falsk identitet.

Men det er viktig å skille mellom «falsk» og «ukjent» identitet. I mange nettfora vil mange synes det bør være mulig for folk som ønsker det å operere med kallenavn, uten at deres virkelige identitet er kjent. Dette burde være greit, så lenge det klart framgår at dette er en identitet som er et pseudonym eller et kallenavn – og ikke nødvendigvis er den personen vedkommende selv hevder han eller hun er.

Og i så fall vil neste skritt være at man i forumet skiller mellom «bekreftede» identiteter og identiteter som har status som «kallenavn».

Det er jo flere måter å få bekreftet en identitet på. Et eksempel går under navnet «Web of trust». Her er det slik at dersom flere (f.eks. minst tre) personer som alle sammen allerede har som status at de har en «bekreftet» identitet sier at de kjenner en person og «bekrefter» at vedkommende er den personen han eller hun gir seg ut for å være, så endres status for denne personen fra «kallenavn» til «bekreftet» identitet.

Har man da et merke eller lignende i forumet som markerer om den som skriver opererer med «kallenavn» eller «bekreftet» identitet så blir det i det minste vanskeligere for en slik spøkefugl å iscenesette seg ved å bruke en falsk identitet som fremstår som «bekreftet». Vedkommende kan da ikke operere alene, men må finne minst tre andre som allerede har fått en «bekreftet» identitet og som er villig til å samarbeide om å skape en falsk identitet. Blir en falsk identitet som er resultatet av et slikt samarbeid avslørt, så vil jo alle som står

"On the Internet, nobody knows you're a dog."

bak den tape tillit. Dermed er det ikke risikofritt å delta i en slik konspirasjon.

Jeg tror dette vil heve lista for å operere med falsk identitet en del hakk – men som sagt er det neppe noen praktisk gjennomførbar 100 % garanti mot slikt.

TurboJenta/Maya gjorde den feilen å ikke gjemme seg bak en proxyserver eller annen form for anonymisering. De ville kanskje ha slitt en del med å oppdage spøken om så ikke var tilfellet?

– Nåja. Når man først begynner å grave i tingene så ville jeg i alle fall blitt minst like mistenksom dersom en ganske alminnelig Kanari-fan konsekvent besøkte forumet gjennom en anonymiserings-proxy eller lignende.

Men i den omtalte saken var det vel ingen som begynte å spore IP-adresser før varselbjellene ringte høyt og klart? Og da hadde «spøken» etter min mening allerede gått et par meter for langt.

Det viktigste, tror jeg, er at folk tar inn over seg at hvem som helst kan gi seg ut for å være hva som helst på nettet. Folk du kun kjenner gjennom skjerm og tastatur kjenner du altså ikke i det hele tatt, selv om dere har tastet sammen i lang tid.

Skjer det stadig svært ekstraordinære ting med en person som absolutt ingen kjenner som noe annet enn en «nettvenn» – så er det i seg selv grunn til å være skeptisk til de historier denne «nettvennen» forteller.

Supporter- køppen

Tekst:

Mikkel K
Foto: Kevin
Skjøthaug

På overtid i vinter tok Klanen over ansvaret for årets supporterkjøp. Jeg tok kontakt med han lille italieneren Nimo som jobber på Bohemen, er i seng med fienden og er fotballpønsj. Vi jobbet mye i motbakke nesten hele tiden, men i motgang blir man sterke. Helgen kjøppen skulle være nærmet seg, sirkus Klanen var klare. Våknet opp lørdag morgen til knall vær og klare for å spille ball. Hvem er best mon tro? Hvem drikker mest? Hvem ljuger mest?

Mange kom langveisfra, men dessverre er det en negativ trend at ikke alle stiller. Dårlige unnskyldinger holder ikke, som at: Du hater NSA....(Jan-sen sitter ikke i styret lenger), Klanen brekker bare beina på alle spillerne (hei til bøffla som stilte ett lag...), hater NØFF eller er mot den moderne fotballen. Man hadde jo ikke supporterkjøp på 80-tallet, men faen heller, vi vil vel ikke tilbake til tida da Norge vant én av hundre landskamper?

Fortsettelse neste side.

De stolte og verdige vinnere fra Greverudbusen mottar pokalen.

Foto: Jørn Lokøy

Gay army.

Bob Jesus.

Vertshusbussen.

LSS.

Blåbussbrødre.

Bluss sisters.

➤ Greverudbussen.

➤ Lag - 3.

Hele arrangementet gikk knirkefritt. Bohemen tappet deilig kald øl til supportervennlige priser. Royal Junk fikk mye mer å gjøre enn de trodde og gutta som snurra plater spilte knallmusikk.

Dameklassen vant Stabææææk Support over Stormen, herreklassen vant Greverudbussen over Stormen. Altså pokal til SS og Klanen. I tolvte time fant vi ut at tapende lag skulle få en stor pose med fanziner. Dermed to store poser til Stormen som de hadde på hjemturen. Kanskje derfor dem vant prisen som Norges beste supporterklubb, som NFF kåret?

Tifo-prisen gikk til Klanen og ikke ukjente Svenna Bakke som smalt kinaputter og blussa til den store gullmedalje. Premie? En dassrull selvsagt... Vi hadde også premie til tørreste lag, som la igjen mest i baren. Damelaget til SS som vant hele dritten la også igjen mest spenn og fikk dermed to premier. På herresiden var det Gay Army, en intern og homogen gruppe i Klanen, som stakk av med premien.

Banketten på Tranen gikk også pent for seg hvis jeg ikke husker feil, hjemme småseint og sliten. Fornøyd på vegne av Klanen, takk til alle som stilte opp på et eller annet. Sikkert glemt noen, men takk!

Fotballene vi kjøpte inn ble fordelt mellom hardtsatsende Bohemen Fotball og Jordal Fridtidsklubb som bruker dem til å trene Vålerenga United-laget (unified). Hvem som arrangerer supporter kjøppen neste år vites ikke. Hvis NSA lever, så skal man neste år ut av Østlandet og jeg veit at Stavanger og VikingHordene er keene. De legger det sikkert til et badeland....

Men Klanen er med uansett hvor det er.

➤ Oslo Bajas.

➤ Stiftet1913.

Innkalling til Klanens årsmøte 2008

Når: Onsdag 5. mars 2008 klokka 18.00

Hvor: Vallhall (kantina)

Hvem: Alle medlemmer av Klanen som har betalt kontingent for 2008 har møterett.

Hva: Et klassisk utvalg spennende årsmøtesaker: Årsberetning! Budsjett og regnskap! Vedtekter! Valg!

Hvorfor: Dette er DIN mulighet til å påvirke Klanens virksomhet i 2008.

Forslag til dagsorden og saksdokumenter vil være tilgjengelig på medlemswebben (medlem.klanen.no) seinest ei uke før årsmøtet.

Forslag til saker som skal behandles på årsmøtet sendes styret (styret@klanen.no) seinest 1. februar.

Forslag til vedtektsendringer må leveres skriftlig til styret to uker før årsmøtet.

Forslag til kandidater til styret sendes valgkomiteen (valg@klanen.no).

Følg med på klanen.no for mer informasjon.

Tifo 2007

EngaTifo har hatt et knallår. Her oppsummerer de hva som har skjedd på tifofronten i Klanen gjennom året.

I hjemmekampen etter, mot Strømsgodset, ble det en enkel tifo som starta med flagging midt i VB og et stort hengebanner med den småironiske teksten «En by - ett lag - ett poeng». Dette banneret ble så bytta ut med «I år så tar vi alt» mens VIF-logoen kom fram midt på Vestbredden.

Kampen etter var også hjemmekamp, og denne gangen var det den fordums storheten Rosenborg som sto på menyen. Tifoen var like enkel som den var vakker, en slags «gjenbruk» av bortekampen mot Lyn året før. Vestbredden forma et blått flagg med rød og hvit skråstripe over. Som banner foran hadde vi «Livet er best i farger», som var et spark til RBK for deres svart/hvite tilværelse og et spark til Lyn og Bastionen som i en tidligere serierunde presiserte at de ønsket seg en tittel. Det fantes tross alt ikke fargekameraer forrige gang de vant noe.

Uka etter bar det nedover til det blide(?) Sørlandet og møte med Start. Av mangel på spekkhogger å mobbe kunne man like gjerne påpeke Sør Arenas bedritne gressmatte. Teksten på banneret var «Vi har det beste gresset» med bilde av et marihuanablاد på hver side, som ga spark til både gressmatte og våre fordomsfulle «venner» som tror alle VIF-supportere er knarkere og det som verre er.

FFK - VIF 26.5.2007

Årets første møte med Morgan og vi hadde med banneret «Bytta bort sjela, fikk Morgan igjen». Plankehaugen stilte med forhåndsannonsert kjempebanner med hyllest til samme person.

Tifo-sesongen 2007 starta rimelig rolig. Ganske naturlig i og med at første kamp var borte og avstanden stor, vi skulle til Tromsø. Riktignok fikk ca. 200 ivrige sjeler med seg noen tostangs, et par hengebannere og slikt, men det sier seg selv at det ikke blir de store arrangementene på en slik tur så tidlig på året.

Derimot skulle Tifo-gruppa få en gylden mulighet til å vise seg fram på første hjemmekamp, mot Stabæk 15. april. Uheldigvis hadde vi ikke stort med lokaler på den tiden, men vi fikk låne noen i Vallhall en kort stund og en del ble malt ute på gresset. Fra venstre mot høyre bestod tifoen av røde og blå plastflagg, sølvark med årstallet 2004 på tostangs midt i, gullark med årstallet 2005 i, bronseark med årstallet 2006 i og til slutt blå og røde flagg igjen.

Det spesielle var vendbare gullark som etter vending viste 2007 i blått. Hengebanneret over VIPen hadde teksten «Mange motstandere, ingen motstand» med VIF-logo i midten. I pausen kom engangsbanneret opp i Cola med teksten «Whatever you do, don't mention the war», som henspilte på fjorårets rabalder rundt «Reis hjem»-bannere.

Etter hjemmekampen mot Stabæk bar turen til Bergen hvor gutta ute på gresset fikk seg en skikkelig kalddusj. Et enkelt tekstbanner fikk være med til vestlandsbygda: «63 - 65-81-83-84-05», hvor vi spilte på hva vi har oppnådd siden forrige gang SKB vant gull.

Cupens 1. runde

FK Toten - Vålerenga 0-3, Skreia Stadion, søndag 20. mai kl. 18.00. Her stilte vi med godkjent blussing. Det vil si, godkjent av alle andre enn NFF og vi ble ilagt ei bot på 15 000 kroner.

VIF - Odd 10.6.2007

Ikke stort ble gjort her, kun enkelt tekstbanner på Vestbredden: «Kun én Odd! Leve Ivers!»

Mjøndalen - VIF 13.6.2007

I cupens andre runde skulle vi møte Mjøndalen. Med på veien var tre tekstbannere: «Sondre, vi lager fest og betaler mest» og «NFF: Tar fra de blå og gir til UEFA??», begge som oppfølgere til boten fra blussinga på Toten, og «Yes! We have no Bananas» som en markering av at vi ikke lenger hiver bananer etter negre på Mjøndalen.

Tippeligaens 10. runde: Lillestrøm - Vålerenga 0-1

Åråsen Stadion, søndag 17. juni kl. 20.00. Årets første skikkelige hatkamp i nærheten av noe som kan kalles en by. Vi besøkte Åråsen og tok glætt med oss tre poeng hjem. Tifoen ble dessverre ikke så god som vi hadde håpa på, men noe kom det da ut av dugnadstimen. To his-

toriske drakter skulle egentlig brukes til å sperre for balkongene bak oss på tribunen hvor det etterhvert har blitt en vane å kaste diverse ting ned på oss.

Der ble det litt kluss i vekslinga og folk trodde disse skulle dras ut på tribunen, hvilket førte til at en ble dratt ut mens den andre ikke ble det. Mellom disse to var det en OH med mannen med ljaen, en kar sulten på fuglemat og som vi skulle stifte bekjentskap med seinere på året også. Gjenbruk av tekstbanneret «Sondre, vi lager fest og betaler mest», samt et banner til Arni i pausen hvor vi gratulerte ham med den islandske nasjonaldagen.

Tippeligaens 11. runde: Vålerenga - Lyn 0-0

Ullevaal Stadion, onsdag 20. juni kl. 21.25.

Dette blei alle tifoers mor dette året. Både Cola og Vestbredden var i full sving. I Cola var det en gigantisk OH med bilde fra Strømsveien, Vertshuset, litt Bislett m.m. På siden av OH'en var det arkmosaikk med hver sin røde V på blå bakgrunn. Hele Cola, minus OH'en, var delt på midten av tekstbannere med påskriften «Byen - Klubben - Folket - Historien».

På Vestbredden arkmosaikk med Oslos bylogo i midten som etter hvert blir overtatt av VIF-logo mens arkmosaikken på sidene går fra horisontale striper til rutemønster.

Fortsettelse neste side.

Som avslutning kommer et gigantbanner ned over mesteparten av VB med «Oslos stolthet Vålenga» på.

Tippeligaens 12. runde: Aalesund - Vålerenga 1-0

Color Line Stadion, lørdag 23. juni kl. 19.00.
Mange kasteruller som blei kasta lenge før de skulle ha vært det. Neste gang vi kjører med kasteruller vil disse ha bruksanvisning påtrykt, samt barnesikring mot fulle folk.

Cupens 3. runde: Vålerenga - Mo 4-1

Ullevaal stadion, tirsdag 26. juni kl. 18.00.
Nok et spark til NFF med et enkelt tekstbanner på Vestbredden holdt av tre personer. Tekst: «Er det trygt nok nå, NFF». Bak tekstbanneret stod en kar og fyrte av et enkelt stjerne-skudd. Dette var faktisk mer ulovlig enn episoden på Toten og det fikk mer medieomtale. Allikevel kom det ingen reaksjoner fra NFF.

Kvalifisering UEFA-cup, 1. runde, 1. kamp: Flora Tallin - Vålerenga 0-1

Torsdag 19. juli kl. 18.45 (lokal tid).
Årets mest kontroversielle tekstbanner: «Back in the USSR». Ikke like populært i alle leire, verken her eller der.

Tippeligaens 14. runde: Vålerenga - Tromsø 2-2

Ullevaal Stadion, mandag 23. juli kl. 19.00
Kun et enkelt tekstbanner på denne kampen: «Fuck NFF».

Tippeligaens 15. runde: Stabæk - Vålerenga 2-2

Nadderud Stadion, søndag 29. juli kl. 20.00.
Til denne kampen blei det laga tre bannere: Ett med liten og lang tekst som gjorde narr av «stadion», ett med «Blø for Enga, Dø for Enga, Gi tenna for Enga» etter inspirasjon fra Bolthof, og til slutt ett med gratulasjoner i anledning bursdagen.

Kvalifisering UEFA-cup, 1. runde, 2. kamp: Vålerenga - Flora Tallin 1-0 (2-0 sammenlagt)

Ullevaal Stadion, torsdag 2. august kl. 19.00.
Oppfølger til «Back in the USSR»-banneret, denne gangen litt snillere. Neil Young fikk æren av å pryde tekstbanneret vårt med sangtittelen «Keep on rockin' in the free world».

Tippeligaens 16. runde: Vålerenga - Brann 2-0

Ullevaal Stadion, søndag 5. august kl. 20.00.
Nok en gang et stort prosjekt. Denne gangen lagde vi to OH'er på hver side av en vendbar arkmosaikk på Vestbredden. OH-ene hadde Oslo-blokker og bygninger på seg, og den vendbare mosaikken gikk fra Enga til Oslo i løkkeskrift. Løkkeskriften var «skrevet» av et fly som skrev røykbokstaver på himmelen. Og vendingen ble gjort gradvis mens et fly som spydde ut røyk passerte nede foran VB. Alle ære til folk på tribunen for god gjennomføring.

Tippeligaens 17. runde: Strømsgodset - Vålerenga 1-2

Marienlyst Stadion, søndag 12. august kl. 18.00.
Årets lengste tekstbanner beskriver årets supporterran på denne måten: «170 kr! for å stå på en voll i et høl på E18».

RBK - VIF 26.8.2007

Bortekampen mot bartebyen gikk ikke like bra som hjemmekampen, sånn resultatmessig. Dog, OH fikk være med,

med teksten «Pubic Enemy» og bilde av en rosenbart i et kikkertsikte. Enkelt og greit.

VIF - Ekranas 30.8.2007

Etter at et par av våre spillere fikk den tvilsomme «gleden» av rasistiske tilrop i bortekampen, ble det en antirasistisk markering fra EngaTifo. Et rødt kort ble dratt ned Cola med banner over med teksten «Red card to racism».

VIF-Start 2.9.2007

Denne søndagen starta med valg møte i Vallhall angående ny stadion til VIF. Da passet det også bra å markere dette på Ullevaal, noe som ble gjort i Cola. Arkmosaikk formet som en fotballbane delt på midten av et tekstbanner med budskapet «Ny leikegrind på Valle innen 2011!»

Fortsettelse neste side.

Sandefjord - VIF 16.09.2007

Medium size OH på den flateste stadion i Adeccoligaen. Flott OH med «Enga er tilbake» og inspirasjon henta fra filmene «Tilbake til fremtiden». Dessverre ikke så lett å se for publikum da tribuna var altfor flat, men det trenger vi i hvert fall ikke bekymre oss om i 2008. Da skal vi ikke dit...

VIF - FFK 24.9.2007

Ai ai ai! Endelig peke nese til Morgan igjen. Heldigvis var også Plankehaugen med på notene (uten at de nødvendigvis var klar over det...), og med engangsbanner på Vestbredden med teksten «Morgan, du er en av dem» med tegning av Morgan i buret på den ene siden og Økokrim-logoen på den andre, passet det jo som hånd i hanske at Plankehaugen atter en gang dro opp kjempbanneret sitt med «Morgan er en av oss».

Odd - VIF 30.9.2007

I denne bortekampen var det et enkelt tekstbanner med to avkrysningsbokser. Budskapet på banneret var «Stø kurs mot [X] Sandstø sparka [] nedrykk». Sistnevnte boks blei haka av i pausen og banneret opp igjen.

VIF - LSK 7.10.2007

Til denne hjemmekampen hadde vi et gigantbanner i Cola med massiv fugleslakt og teksten «Velkommen til Slakterenga». Mannen med ljaen som vi hadde med til Åråsen var tilbake, sulten som aldri før. Vestbredden var pynta med stor VIF-logo i midten, stripes på sidene av denne, og arkmo-saikk som viste to røde hjerter med blå bakgrunn. Miniklanan stilte også med egen OH med bilde av bikkjer som knuste egg, med den passende teksten «Jo flere valper – jo færre fugl».

Lyn - VIF 21.10.2007

Årets andre byderby og vi var lada til kamp igjen! Lyn hadde vært såpass «snille» at de hadde gitt oss halve Vestbredden og hele Cola. I Cola var det tre store OH'er med bilde av

feirende VIF-supportere, delt av stripes. Disse OH-ene var doble, og etter hvert kom pokaler fra cup- og seriemesterskap til syne. På kantene var det hver sin cup, 1997 og 2002, mens OH'en i midten var én pokal og våre fire seriemesterskapsårstall.

Textsbanner fulgte med «Dere teller dager – vi teller titler». Dette spilte på at Lyn og Bastionen har vært veldig opptatt med å telle dager siden 1981. Da måtte selvfølgelig vi telle hva VIF har oppnådd siden 1981 også. I pausen dukka det opp et tekstbanner i Cola med teksten «Er det alltid like rosa over der?», som gjenspeiler skiklubbens nye(?) klubbfarger.

På Vestbredden var det i utgangspunktet ikke planlagt noen verdens ting, men da noen årvåke sjeler oppdaga at Lyn dreiv og la ut til rød Lyntekst på hvit bakgrunn, dukka den onde planen opp. Røde ark blei sporenstreks henta opp fra lageret og lagt ut slik at de danna bokstavene F u C k. De på Hafslundtribuna fikk dermed gleden av å lese FuCk Lyn på Vestbredden – et vakkert og storslått syn!

VIF - AAfk 28.10.2007

Og til slutt banka årets siste hjemmekamp på døra. På utsida stod det noen oransjekledd stormtropper fra en liten fiskerlandsby ikke langt fra Molde. Til denne kampen hadde vi et helt enkelt arrangement – ark og plastflagg på Vestbredden og hengebanner, tostangs og vifteflagg i Cola.

Viking - VIF 3.11.2007

Til denne kampen hadde vi tre ting: En liten OH basert på Jan Erik Volds «Kulturuke», men i dette tilfellet med ordet «Ultras». I tillegg kom et banner med teksten «\$100 Ytrings-frihet skal finde sted» som et klart spark til vaktene som har

kjørt en idiotisk linje på deres stadion i hele år. Sist men ikke minst blei årets sesong kort og godt oppsummert med «2007 er for bønder».

Finale Norgesmesterskapet junior 4.11.2007

Her hadde vi gjenbruk av ideen fra bortekampen tidligere i år med tekstbanneret «Det gror fortsatt best hos oss», dog uten planter denne gang.

Hockey-tifo

Hockey-tifo har vi dessverre ikke sett så altfor mye av de siste åra. Riktignok males bottebanneret tradisjonen tro hver sen vinter, men utover det blir det ikke stort. Heldigvis har nå Klanen satt ned ei gruppe som fokuserer på hockey og som jobber knallhardt for at folk skal komme til Jordal og trives der. Dermed ligger det også tilrette for mer tifo i ishallen, og hittil i år har det blitt malt et flott Vålerenga Hockey-banner som er på hver hjemmekamp, samt at mange velvillige sjeler stiller opp i forbindelse med kamp og legger ut flagg. Bra! Og på hjemmekampen mot Sparta 18. november var det en stor hockey-tifo på Jordal.

Takk til

Per, Arild og Vallhall

Tifogruppa ønsker i forbindelse med årets sesong å gi en stor takk til Vallhall.

Spesielt ønsker vi å takke Per Johansen og Arild Magnus for måten de har hjulpet oss i forbindelse med opptegning og tifolokale. Takk!

Rapport fra 5029

Det nærmet seg dagen for en av de aller største hatkampene i Norge. Et klassisk oppgjør med mye prestisje og spenning. For veldig mange av oss fremstår vel kanskje disse kampene som det egentlige derbyet. Jeg snakker om oppgjøret mellom Vålerenga og nabobygda Lillestrøm. Et skikkelig hatoppgjør. Det største i Norge.

Av: Medlem nr. 5029

Den 20. juni 2007 klokka 20 skulle det skje. Da skulle Åråsen og Lillestrøm knuses og omgjøres til flatmark, til en eneste stor rundkjøring etter møtet med Vålerenga. Alle var helt sikre på at NÅ skulle bønda fra bondesamfunnet og urinvollen ved den minste og mest latterlige «byen» i Norge faen meg få – både på banen og på tribunen!

I ettertid vet vi jo at det gikk akkurat slik. Vi var best på banen og vi hadde beste Tifo. Og som om det ikke var nok pissa vi bokstavelig talt på Fugla sangmessig i tribunekampen også. Alt var fryd og gammen og dette var dagen hvor alt gikk vår vei... nesten! Og det er her min historie begynner.

Det jeg nå ønsker å rapportere om er for utrolig til at det kan forbigås i stillhet. Og som du sikkert har skjønnet handler dette om noe som dessverre ikke lot seg gjennomføre. Men hadde vi fått det til hadde det vært en stor rundkjøring på Romerike nå.

20 timer til kampstart

Det er midnatt med en himmel som ikke ga den beste beskyttelse for skjul og dekning. I et stort lagerlokale et sted på Oslos mørke østkant møtes Klanens «hemmelige stridsgruppe» til siste koordinering av et superhemmelig stunt som kun en håndfull personer andre enn oss selv visste om.

Vi hadde «fått» et oppdrag om å gjøre noe sprell med kanarifansen i forbindelse med hatoppgjøret på Åråsen. Det har jo etter hvert blitt en tradisjon å spøke med bøflene på jordene og mye av grunnen til dette er jo at de ikke klarer å se det humoristiske i det. De blir rett og slett så utrolig sure og gretne. Og det er vel derfor det er så moro å kødde med dem.

Vi hadde alt klart for oss, men for å være helt sikre gjennomgikk vi planen en siste gang. Den inneholdt detaljer ned til hva den enkelte skulle gjøre. Tid, gjennomføringsplan, forhåndsregler, fluktplaner, sikkerhet og handling ved eventuelle nødsituasjoner. Det var så godt planlagt og tilrettelagt at vi fikk en følelse av at Egon sjøl stod bak. Hele «oppdraget» var planlagt til å ta max to timer.

Vi tok oss tid til å gå gjennom utstyret også en gang til, som bestod av:

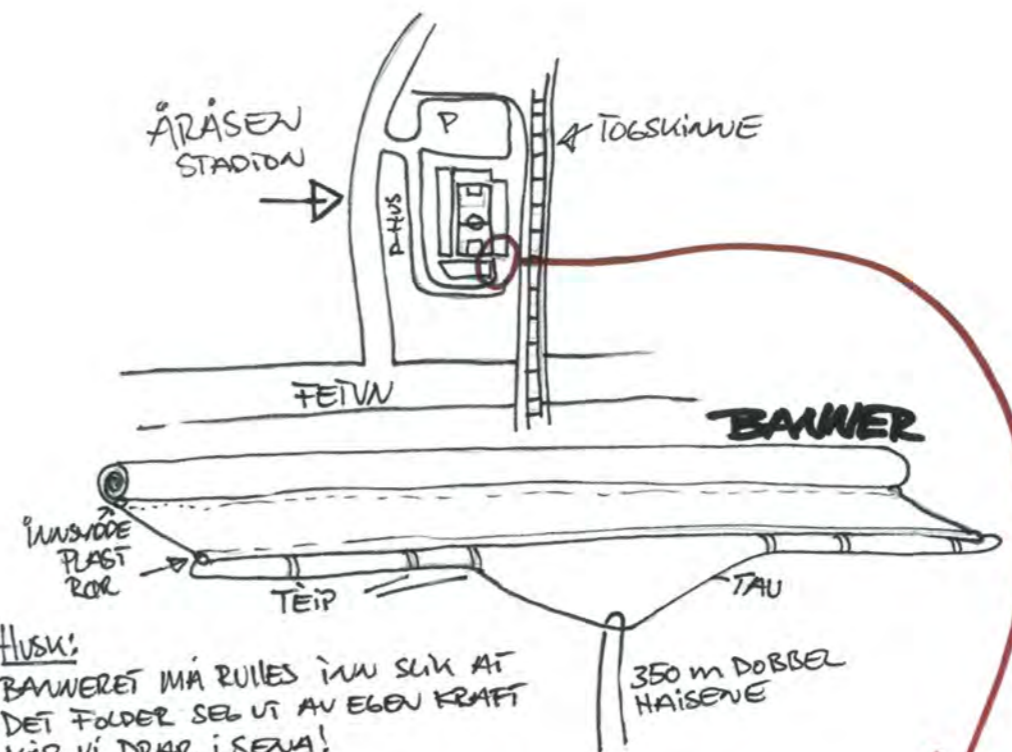
- En personbil
- En varebil med hengerfeste
- En mobil lift med 16 meters rekkevidde
- To ruller gaffateip
- 300 meter haisene(!)
- 50 meter tau
- To Walkie Talkies
- Fire mobiltelefoner
- Ett 8x16 meter stort banner med logo og påskriften «Norsk Bonde- og Småbrukarlag» ferdig innsydd, med åtte tykke plaststenger oppe og nede
- To esker konfetti, dvs. 10 000 røde, hvite og blå papirlapper

Vi hadde planer om å ta med 10 kilo kyllingvinger i tillegg, men det var dessverre utsolgt!

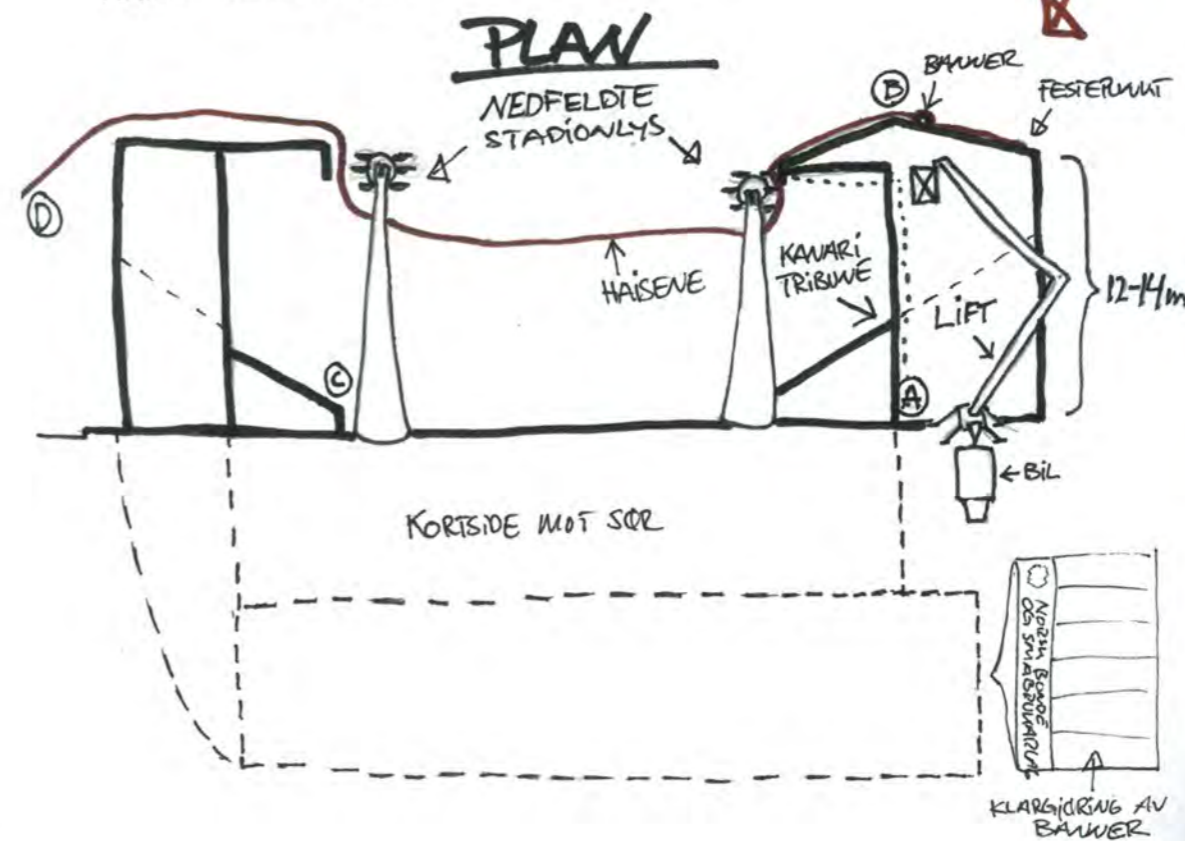
Klokka viste TID og vi satte oss i bilene med retning Åråsen. Vi hadde rekognosert Åråsen på et tidligere tidspunkt så vi visste at det ikke var noen sperringer eller andre ting som kunne hindre oss i å kjøre rett inn til banen.

Mens «sjåfør`n» rygget på plass og klargjorde liften mot tribuneveggen til Kanarifansen, tok jeg, «agent 17363» og «agent 22056» fatt på det store banneret.

Det var ikke mulig å frakte banneret til Lillestrøm ferdig klargjort, så vi ble nødt til å klargjøre det på parkeringsplassen rett ved Kfl-tribunen med innsyn fra hjørneflagget på banen og togskinna på den andre sida. Dette måtte skje uhyre fort da sjansen for å bli avslørt nå var rimelig stor. Vi rullet banneret ut i sin fulle størrelse, festet haisenen og helte konfetti over hele banneret. Så begynte det møysommelige arbeidet med å rulle banneret riktig og gjøre det klart til å bli heist opp på taket for montering rett over tribuneplassen til KanHarrysene.

HUSK!
BAUWERET MÅ RULLES INN SLIK AT DET FOLDER SEG UT AV EGEN KRAFT NÅR VI DRAR I SEVA!

«Agent 17363» og «agent 22056» var kommet opp på taket og lå klare med hvert sitt tau som var festet i endene på bannerrullen. Den midterste delen lå oppå liftkurven. Mens jeg skulle heise kurven oppover skulle gutta samtidig dra i taua slik at vi enklest mulig skulle få banneret opp på taket.

17 timer til kampstart

Klokka var nå tre på morgenen søndag og vi sleit fortsatt med å få det forp.. banneret opp på taket. Med konfetti rullet inn i banneret var det jævlig tungt.

Siden det var kamp mot oss var selvfølgelig HELE Lillestrøm ute og festet denne natta. Det var jo skikkelig bygdefest og dette skapte stor bekymring. Faren for å bli oppdaget var nå overhengende stor siden vi i tillegg var én time på overtid! Som om ikke dette var nok har jo, som mange sikkert veit, Åråsen leiligheter med veranda ut mot banen! Nå begynte folk å komme hjem fra byen til nachspiel i leilighetene. I tillegg er det bølgeblikkplater oppå taket som gir mye lyd, så hver bevegelse gutta måtte gjøre for å få festet banneret bak knekken oppå på taket, kunne høres over hele banen.

Det ble en del venting på at folk skulle gå inn fra verandaen for vi kunne jobbe videre, men omsider var banneret festet og haisena var kastet ut over kanten og ned på indre bane, rett ned og foran kanarifansens tribune. Utfordringa nå var å få haisenen over banen og opp mellom de nedsenkede banelysene, opp på taket og ned på bakken på den andre sida.

Det var nå min tur til å slite for æren ved å krabbe på bakken langs kortsida på innsiden av de lave reklameskiltene med to stk. haisener som var et helvete å få med seg uten å bli oppdaget. De krølla seg hele tida og var vanskelig å holde fast, så jeg måtte ofte krabbe litt tilbake for å hente inn sena igjen.

15 timer til kampstart

Det var nå blitt helt lyst ute og folk satt fortsatt på verandaene sine og jeg hadde nå kommet helt over på den andre siden. Dvs. det manglet tre usle meter for jeg var i sikkerhet. Problemet nå var at de siste meterne var uten reklameskilt og måtte forseres åpenlyst og uten mulighet for skjul og dekning.

Vi lå nå over tre timer etter skjemaet, det som «bare» skulle ta to timer var blitt til fem! Det lille mørket som himmelen gav oss var borte og det var folk ute på verandaene som ikke ville gå inn. Stemningen var nå lettere panisk!

Jeg bare måtte ta en sjanse. Vi kunne ikke bli her stort lenger og hele oppdraget stod og falt på dette, kniven lå liksom kaldt innpå strupen nå. Jeg ventet på det rette øyeblikket og telte så til tre. Så reise jeg meg opp og la på sprang og inn i sikkerhet bak en trafoboks i hjørnet på den andre sida.

– HEEYY! – kunne jeg høre det skralle i veggene på Nor-

ges styggeste stadion! Faen, tenkte jeg. Er vi blitt oppdaget? Hva skjer nå?

Jeg ventet og ventet mens jeg kunne høre det diskuteres høylydt blant KanHarrysene på verandaen. «Agent 22056» gikk etter hvert rundt på utsida og kom bort til stålgjerdet som skilte meg fra friheten. Han sa han trodde det gikk greit og at vi nå måtte få opp farta.

Akkurat da kom det tre politibiler med blålys kjørende forbi i stor fart langs Fetveien og vi så på hverandre.. øhh?

Plutselig bråbremsset en politibil inn ved billettluken der vi stod og det tøyte fram konstabelonkler fra alle hjørnene av stadion og min første reaksjon var å prøve å stikke av. Da hørte jeg en stemme gjennom en megafon rope:

«Stå i ro! Dere er omringet, stå i ro ellers pusher vi bikkjene på dere» på en skarrete, stygg dialekt! Seff.. typisk oss! Politimannen måtte jo være en Bergenser!

Klokka var nå seks om morgenen og alt hadde gått til helvete. Det blei ransaking og en masse spørsmål. Vi hadde jo avtalt at dersom vi blei ferska av politen skulle vi legge korta på bordet. Etter at vi hadde forklart opplegget og etter at de hadde fått tak i «agent 17363» og «Sjåfør`n» som kjørte forbi meg og «agent 22056» som to uskyldige skolelæys på vei ut av Åråsen, trakk de litt på smilebåndene og sa: «Det hadde jo vært litt kult da.»

Vi slapp unna kasjotten og vi kunne etterhvert dra hjem etter å ha rigget ned banneret og liften. Klokka var vel blitt sju på morran nå. Vi var trøtte og stemningen var dårlig på vei hjem mot Oslo.

I ettertid vant vi jo kampen på banen og på tribunen. Men dette hadde vært det ekstra lille sticket som hadde gjort kampopplevelsen på Åråsen så historisk.

Planen var at en av oss skulle stå på parkeringa utenfor ved P-huset med begge senene i hånda. På tegn ved gitt tidspunkt for Tifo, skulle det dras i senene slik at banneret ville rulle ut over kanten på taket. Et gult banner med «Norsk Bonde- og Småbrukarlag» ville kommet til syne over Kanarifansen samtidig som det skulle regne 10 000 blå, røde og hvite små papirlapper over dem.

Det beste med dette var at vi skulle ordne det slik at det bare var å dra inn den andre lina etterpå og banneret ville hengt der under begge omgangene.

En god plan og et godt forsøk som dessverre ikke funka fordi vi blei ferska.

Spørs vel om Egon stod bak likevel. En ting er i hvert fall helt sikkert: Vi gir oss aldri!

Hilsen medlem nr. 5029

Julegaver?

Kjøp Historielagets kalender eller Historielagets nye DVD

Vil du bli medlem i Vålerenga Historielag

Send da en e-post til kasserer@valerenga.org med din postadresse, så får du tilsendt betalingsinformasjon. Kontingenten koster for tiden kr 150,- pr person.

4 ganger i året utgir vi medlemsbladet «Mer gammelt enn nytt».

Vi inviterer også til 4-5 medlemsmøter i året, med interessante foredrag. Referater fra alle møtene kan du lese i medlemsbladet.

Vi arrangerer også bydelsvandring i juni, og fotoutstilling i oktober.

Bli medlem og støtt vårt arbeid!

Vålerenga Historielag

Vi taper aldri!

– Strategier for å takle «dagen derpå»

Tekst: Soso
Foto: stiftet1913.no

Følger man Engas fotballprestasjoner går det sjelden lang tid før man er vitne til et eller annet surt tap som svir dypt inni hjertet. Men livet har en rar tendens til å gå videre (selv om det ikke alltid føles slik) og en eller annen strategi bør man ha for å møte lynfolka og kanarifansen blant kollegaer og skolekamerater dagen derpå. Vi gir deg topp-10-listen over strategier som en klansmann/ -kvinne ikke kan være foruten etter et tap.

- Du unngår dine kollegaer etter beste evne og håper ingen tar opp temaet (ved bruk av denne strategien bør du ha en av de andre strategiene i bakhånd, i tilfelle denne her mislykkes).
- Du sykemelder deg fra jobben og håper at saken er glemt inntil du dukker opp igjen.
- Du fokuserer enten på Vålerenga Hockey som selvsagt vant: «Vi knuser dere i hockey!», eller prater hele dagen om det engelske laget ditt som klarte en heldig uavgjort borte.
- Du tenker at angrep er beste forsvar og overøser dine kollegaer med gratulasjoner om at deres lag gjorde det bedre enn vårt i går, og det må jo føles stort siden det skjer så veldig sjelden. Jo mer nedlatende du opptrer, jo mindre effekt – til og med bønder kan skjønne ironi...
- Du er av oppfatningen at «hvis jeg ikke husker det, har det ikke skjedd» og tyr
 - til en god venn «alkohol, lalala, alkohol...» (eventuelt kombinert med punkt 9)
 - til det eneste svaret du vet etter et tap «vi taper aldri!»
 - til fokusering på andre ting: «Heldig med været!»
- Du unnskylder tapet med omstendighetene som var fullstendig imot oss. Dommeren er en selvsagt ener på denne listen, samt været og gressplenen. For ikke å glemme skadesituasjonen og karantenene. Ingen lag kunne ha vunnet en kamp under slike omstendigheter, ikke en gang Enga...
- Du går til frontalangrep på kollegaene dine og gnir inn alt det som gjør vondt for dem. Fra å være fra en bondebygd som ikke fortjener betegnelsen by til å holde med en klubb som har som hovedmål å hate oss (fordi det gjør dem jo alle). «Champions League er ræva!»
- Du har innstillingen «statistikk er alltid på vår side» og pugges den delen av statistikken som viser at vi tross alt

er bedre enn Lyn, Lillestrøm, Brann og Rosenborg (og de andre teller ikke uansett). Om noen spør, så er jo saken klar: Hvem er det som har vunnet flest medaljer de siste fire årene? Nemlig!

- Etter et tap kler du deg konsekvent i drakta og går med hodet hevet som om Enga akkurat ble seriemester. For det vil før eller senere skje igjen. «Så hev din røst og støtt ditt lag, så vil du se en vakker dag...»
- Du fokuserer på de sidene ved Enga som uansett ingen andre lag kan måle seg opp mot. Trenger vi å nevne dem? Nepe. Alle vet jo at hovedstadens beste klubb er Norges kuleste klubb og har Norges beste supportere. «En by, ett lag, ett Vålenga!»

Disclaimer: Disse strategiene gir deg ingen garanti for økt popularitet blant kollegaene dine. Men du vil kanskje føle deg bedre. Der og da i alle fall...

Det nye supporterlivet

Av: Oyvind Wormnæs

Jeg står på tribunen i sesongen 2007 og tenker på rekesmørbrød. For å forklare hvorfor, må jeg litt tilbake i tid.

Da jeg begynte å engasjere meg i Klanen var det liten grunn til det. Dette var sommeren 2003, Vålenga tapte og spilte nitrist, ble ydmyket land og strand rundt, og etter en tung høst måtte jeg i siste serierunde høre hele Brann Stadion synge med utilsørt skarrende skadefryd «Rykker ne, rykker ne, rykker ne». Vi var i kvalik, og jeg hadde allerede lært mye om livet som fotballsupporter.

Som alle andre som begynner å engasjere seg i et miljø, prøvde jeg også å finne ut hvilke uskrevne regler som gjelder. Hva skal en stakkar gjøre for å være en best mulig supporter? Som alle andre kikket jeg meg rundt og så på veteranene. Klansregelen var like enkel som den var kort: En ekte supporter har tilhørighet til klubben.

De som sto i et bedrent møkkavær i kvalikkampene mot Sogndal i 2000. De som sto etter kampen da Vålerenga rykka ned på aller verste måte og sang «vi vil alltid værre her» helt til spillerne kom ut igjen. De som ga alt, uansett, som stilte opp, uansett, som hadde vært heldige med været mot Stabæk, som «tapte sjelden» etter åtte kamper på rad uten seier eller uavgjort. De som hadde gjort dette hadde fått bevist noe vi ferskinger ikke hadde fått mulighet til å bevise ennå. Dette var Klanens grunnmur. Det var slett ikke alle som var slik, og jeg møtte mange med fartstid som nå var blitt lite verdt. Den som stiller opp er den som gjelder, den som stilte opp er den som gjaldt. De som gjør noe er de som har rett. Supporterlivet forandrer seg, og det var nye måter å vise sin tilhørighet på enn i urtiden – men det gjaldt fortsatt å støtte laget i tykt og tynt.

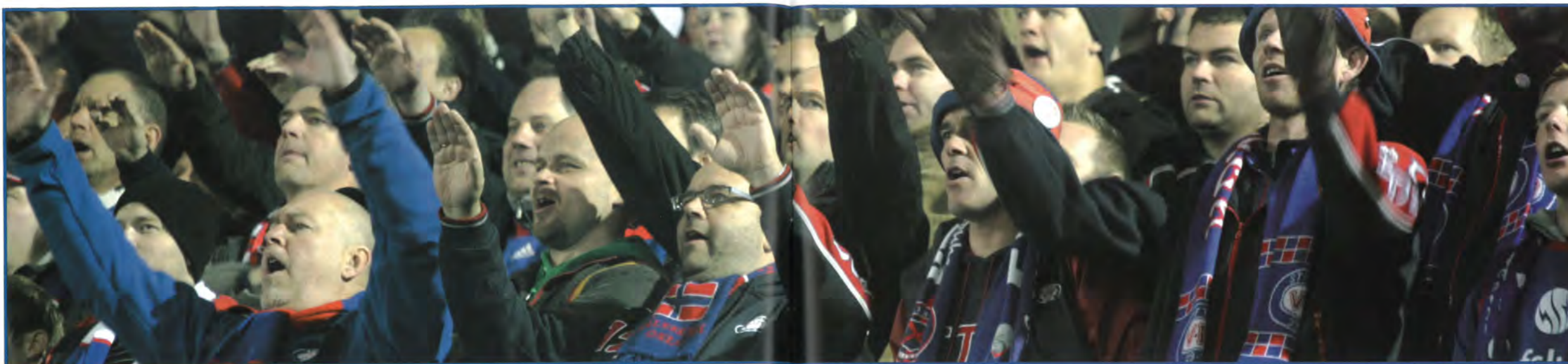
Vi spoler frem til 2007 igjen.

Jeg ser meg rundt og oppdager at det har kommet en helt ny regel. Skal du være en ekte supporter, gjelder det å klage. Det gjelder å si at nå gidder du ikke mer. En som har stått på tribunen siden høsten 2006 kan si med innlevelse og forakt «nå har jeg blitt pissa på så mye av laget at jeg gidder faen ikke mer!» De får anerkjennende nikk fra de andre veteranene, enten de er veteraner fra 2005 eller 1998. Hvis du skal virke som du har vært med aller lengst, bør du høylytt gå ti minutter før kampen er over – da har du sett mange kamper da! Uansett tilskuertall må du pipe og si «for jævlige» når det leses opp. Alt må krydres med kommentarer til spillerne om den ræva innsatsen du er lei av at de alltid har, og da kan faen ikke de forventer noe av oss på tribunen heller. Nok er nok, du har betalt for en vare, og mer er ikke et supporterliv verdt.

I dag høres det altså nesten ut som det gjelder å ikke stille opp, hvis du skal være mest mulig ekte supporter vare.

Men jeg lurar på hva som blir veien videre. Hvis vi alle får piska inn av hverandre at det ypperste en ekte supporter kan gjøre er å ikke stille opp når det trengs som mest, ikke synge i motgang og stort sett lete etter feil og problemer og grunner til å trekke seg – da tar vi ikke akkurat mange skritt fremover mot tyrkiske tilstander i årene fremover. Da er Vålerenga på vei et helt annet sted, et sted med festlige pausearrangementer for hele familien, ansiktsmaling og solhatter i spennende farger fra dagens sponsor. Det viktigste under kampen vil være vin og snitter i VIP-gemakkene.

Heldigvis er jeg glad i rekesmørbrød.

Så hev din røst og støtt ditt lag

Hvor er det blitt av sangen og engasjementet? Hvor er det blitt av støtten i motgang? Betyr egentlig ikke denne klubben så mye for oss allikevel? Er den 12. mann blitt til den 13. eller 14?

Tekst: KjellG.
Foto: Kevin Skjøthaug

Er folk kun fornøyde hvis vi kjemper helt i toppen? Er vi blitt helt historieløse? Har vi glemt at vi som den 12. mann faktisk også må levere varene, i hver bidige kamp?

Debatten raser som vanlig om Klanens rolle og den generelle meningen med tribunelivet. Noen vil ha trommer og maskinmessig kanarikkjør, mens andre igjen vil la improvisasjonen leve og ikke føle seg så bundet opp i faste ritualer og regler.

Mot LSK på Ullevaal fikk vi et bevis på hvordan det kan gjøres hvis man på forhånd er enig om hvordan man skal gjøre det. Man må ha en plan altså, helst med et manus i hånda. Da det var fem minutter igjen til avspark satte småfuglene plutselig i gang.

Forsangerne stod på bruskasser med ryggen mot gresset, trommeslagerne spilte taktfast og alle i VG nedre visste tydeligvis hvilken sang som til enhver tid skulle synges, og hvor lenge den skulle vare.

Det vi var vitne til var nesten som å gå på konsert. One, two, three, four: Hey ho, let's go! Er det sånn vi vil ha det? Greit at det blir mye lyd og mye sang, konstant og nesten uten stopp, men handler ikke tribuneliv om perioder med stillhet også. Er det ikke lov å trekke pusten?

Når man har trommer som går og går som en flokk duracellkaniner blir ting så monotont at vanlige tribunesliterer ikke lenger finner den helt store sjarmen med «stemninga». Når man føler seg plaget av en vedvarende lyd synes i hvert fall ikke jeg at det hele har noe poeng lenger.

Syng en sang for faen! Syng en sang eller to og bli ferdige med dem. Ta en pause, trekk pusten og nyt kampen. Kom med tilrop, dikt opp ei ramse der og da, ikke stå med manus i den ene hånda og trommestikka i den andre.

Improvisasjon er nøkkelordet. Ta ting på sparket. Hva er poenget med «Kom igjen Enga» i ti minutter? Masete blir det.

I Cola er de glade i gjentagelse, den samme sangen går igjen og igjen selv om vi på VB hører at det ikke funker i det hele tatt. Når en sang åpenbart ikke funker bør den raskt avsluttes. I hvert fall når den aldri har fått med seg de store masene før heller.

At folk ikke blir med på en sang betyr stort sett at de ikke liker den. Gode sanger får med seg folk og det er disse sangene vi må fokusere på. Melodiøse sanger, sanger som skaper det rette trøkket, ikke masete evigvarende sanger med dette forbanna monotone preget. Da får vi ikke med oss folk.

Vi må ta vare på vår britiske tribunekultur. Hopp og sprett og tjo og hei er greit nok det, men den seige sangen som gir en frysninger på ryggen må aldri vike for sparking i seterygger og olé olé. Hva blir det neste? Trommer? Skal vi kanskje skifte klubb-farger i samme slengen også?

Mange har helt slutta å bidra på tribunen de siste sesongene.olk som før stod opp for klubben i godt og i vondt står nå apatiske på sidene og snakker med sidemannen, og åpner de kjeften er det for å klage. Slutt med det!

Kom dere tilbake til der dere kom fra, vis dere som noe annet enn det samme som dem dere hadde forakt for før. Vil dere

kun underholdes eller vil dere også være med på å underholde? Ta sangen tilbake, vis engasjement og løft spillerne fram til en mulig seier.

Jeg snakker ikke om konstant synging og skriking, jeg snakker heller om å være med på det man føler for å være med på. Det handler om å delta på egne premisser. Men man bør delta.

Hva hadde en kamp med Vålerenga vært hvis alle på tribunen skulle sittet der stille og apatiske og stort sett klagd på dommer og spillere? Tenk litt på det du som har meldt deg ut av det syngende fellesskapet.

Det er i disse dager på tide å fornye sesongkortene. Tenk litt over hvor du vil stå neste sesong. Hvor hører du hjemme? Hvor kan du bidra? Er det ikke på tide å ta sangen og humoren tilbake igjen?

Jeg har i hvert fall bestemt meg for at 2008 skal være den sesongen hvor jeg legger all negativitet igjen hjemme før jeg går på kamp. Vi må slutte med all denne sytinga og klaginga hele tida.

Jeg har selv tidvis vært helt håpløs på denne fronten. Godt hjulpet av brukbare inntak av fluidum har jeg brukt alt for mye energi på negativitet.

Nå er det faen meg slutt! Fotball og VIF er uten tvil det viktigste i livet, så hvorfor være så forbanna hissig og sur? La oss syng mer og smile mer i 2008.

Ha en god sesong!

Stemning!

En ting som absolutt aldri går av mote å skrive om er stemninga på tribunen, om det er «heim» på Ullevaal eller borte et aller annet sted.

Alle har en mening om det, men få gjør noe med det eller bryr seg, dessverre. Det er nesten sånn bare å følge ledersauen, og tro at alt går av seg selv, eller blir bedre uten tro og håp og planer.

«Tro kan du gjørra i kjærka» tenker du sikkert nå, men uten tro på at en kan gjøre ting bedre, selv om en selv kanskje syns at ting er perfekt noen ganger, så er kanskje alt håp ute! Alt kan gjøres bedre. Uansett.

Men en må lytte til erfarne folk, og antagelig svelge noen kameler, og en må kunne samarbeide og skape teamfølelse. Først da er det håp.

For det er ingen tvil om at stemninga hos Klanen, både i Cola og spesielt på Vestbredden, har sugd eselkuk i flere år nå. Merkelig egentlig, for vi var jo så flinke før. Hørt den før?

Men det stemmer, vi var bedre før, både i medgang og spesielt i motgang. Vi sang som faen, kanskje høyest i motgang. Og gudene skal vite at vi hadde MYE motgang før. Vi hadde spillere som så ut som Colargol på speed, vi hadde spillere som du trodde du kun så på be-driftslag i 8. divisjon, vi hadde spillere som spilte omtrent med gips på beina. Vi hadde ikke mye å rope hurra for før.

Men vi hadde noe som vi ikke har nå, nemlig fellesskapsfølelsen, og det å vite at vi kunne stole på hverandre i det å ta i et tak og gjøre noe. At sidemannen sang uten at du behøvde å be ham gjøre det. Mye var ræl, mye var vulgært, mye var sexifisert, men vi hadde det moro, uansett assen det gikk.

Lå vi under 3-0 mot Sunndalsøra så sang vi at vi var heldig med været, at vi hadde hatt sex med morra til linjemannen osv. Galgenhumoren og selvironien har redda meg og mang en klansmann fra å tørne gæærn, det skal gude-ne vite.

Det var lettere før, det skal dog sies. Vi var ca. én buss på borteturer, og selvfølgelig lettere å lære bort sanger osv., men på den andre siden så var promillen på høyde med dollarkursen, så det gikk kanskje opp i opp.

Men mange av de gode gamle er flasket opp, bokstavelig talt, på fuktige bussturer. Mange av de gode gamle er også avlegs og lite egnet nå for tiden, siden de var ytterst upolitisk korrekte. Syng klubbsang 13 nå, så må du se kampene på London pub med Lillebror på fanget.

Og noe av det jeg også skal frem til er at selv om vi også hadde noen av de samme problemene som nå, bare i mindre skala selvsagt, så greide vi oss ganske så bra. Og det var også før mobiltider og hype.

For nå er det mer mobiltasting og småjenter og unger på de såkalte sangfeltene enn noen gang, og da er det kanskje ikke så rart vi sliter? Vi hadde vår andel av dette før på Bislett osv. også, men de hadde vett til å stille seg på siden i hvert fall og ikke sabotere stemninga med sykklubb.

For det ER for mye sykklubb nå. Uansett hvor du snur deg på de såkalte sangfeltene og andre steder, så ser du folk mer opptatt av andre ting enn å synge.

Få vekk jentene, de synger ikke uansett, for vi vet at uten mobilen i hånda, så går de ikke på kamp. Og strikkeoppskrifter og hva de gjorde på skolen i dag er ikke noe vi behøver under kampens gang. Har noen av dere sett eller hørt et kvinnfolk synge på engakamp før? I så fall heter du Clark Kent.

Og unger, dere har Miniklanan, eller så kan dere sitte med mamma og/eller pappa med isen og brusen deres på sidene eller et annet sted. På sangfeltene tar dere bare opp plasser.

Fyll hele øvre Cola med staute mannfolk med røsten rensket av Ivar F. Andresen-pastiller, så skal en se at ting hjelper.

Kun mannfolk mellom 20 og 50 skulle fått sangplassene, og gjerne at det stod vakter før en fikk gå opp som godkjente stemmen og at en virkelig kunne sangreperatoaret, og gjerne at en hadde vaska seg før en kom også.

Og hvis dere andre da ville vært med, så skulle vi aller nådigst latt dere få være med på et par «Kom igjen Enga», sånn for syns skyld, og sånn at dere ikke mista nattesøvna.

Og de som ikke synger med på alle sangene, så står det folk klare til å utføre diverse wrest-

lingmoves på deg. Tipper du synger jeg, etter å ha følt en Mr. Wonderful «piledriver» på hard betong. Da er det Jan Werner-takter over deg senere, det skal jeg love.

Anyway, vi må bli bedre, og jeg vet det er satt i gang tiltak til bortekampene, der det er satt av et felt til forsangere hver gang. Og at det diskuteres om alt av sangkapasitet skal flyttes til øvre Cola til neste år, siden Vestbredden i hver kamp synger dårligere enn Elisabeth Granneman. Selv stumme synger bedre enn Vestbredden.

Og vi bør gå for korte og slagkraftige ting, ikke lange bøffelmongoting. Det tror jeg ikke folk liker heller, og er vanskelig og kjedelig etter hvert.

Og ikke sette i gang for eksempel «Ja med humør... » når det er frispark for oss på motstanderens 16-meter eller straffe for den saks skyld. Jeg har hørt det også jeg.

Rimelig mongo.

Ting til sin tid, og husk at vi har faktisk 90 min. + på oss. Vi har ikke dårlig tid, så sangene MÅ ikke synges fortere enn Rune Rudberg på GHB. Får vi ikke tid til alle sangene, så no problem, det kommer kamper senere også.

Og trikset mitt når jeg er irritert på alle som ikke synger rundt meg, og heller vil mobilere med folk hjemme osv., det er å gå et sted hvor jeg ser de synger. Mye kuulere å høre alle rundt deg synge enn kun din egen stemme. Og vi får pondus av det, rene Keiko faktisk.

Og uten klappere, megafoner og trommer som alskens bøfler og fragler driver med, så skal Engas sanger ljome utover mot gutta som kjemper i den vakre blå, så de får supermannkrefter til å føre oss frem til gull og grønne skoger.

Gjør så din røst er med på å skaffe Enga heder og ære, seriegull og CL-pokaler.

For makten er vår. Både her og i himmelen. Amen

Toy S

BYENS BESTE

80 budbiler

20 lastebiler

Gode ref. og priser

Levering til avtalt tid

DØGNSERVICE

22 79 00 00

Snart 20 års erfaring

www.toms.no

TOM'S ONLINE
TRANSPORT & BUDSERVICE AS

Bud - vare - last

– Det er gan som holder

Soso vet hva hun snakker om. Hun er Vålerenga-supporter og landets eneste professor i tegnspråk. Hun kan defineres gjennom mye hun ikke er: Ikke-norsk, ikke-døv, ikke-tegnspråklig, ikke fra Oslo øst, bor ikke i Oslo. Men altså: Vålerenga-supporter og landets eneste professor i tegnspråk.

Tekst: Kjell
Henning Thon
Foto: Beaker

– At jeg kan akseptere å få en øl uten at det har gått sju minutter til tappingen er vel et tegn på at jeg begynner å bli norsk.

Soso snakker norsk med noen litt slepende tyske lyder, drikker norsk øl, som likevel har litt skum på toppen. Kanskje ølen, som språket, har en svak aksent?

– Noen mener at jeg faktisk synger helt uten aksent. Det ligger mye identitet i sangene våre, i språket vårt. Hvorfor sier vi «kirke» og synger «kjerke»?

Hun elsker språk. Gløder når hun snakker språk, gløder mer når hun snakker om språk.

– Språkmessig er fotballsupportere et veldig interessant felt. På diskusjonsforaene vil du lett avsløre folk som ikke kan det riktige språket. Det skal bare små nyanser eller noen rare ord til for å bli totalt avkledd.

Da Soso flyttet fra Oslo skiftet hun bosted på forumet til «Vi er alle fra Vål'enga».

– For oss som ikke kan være på akkurat den ene kampen er det veldig viktig å få være en del av et fellesskap også utenom kampen.

Og nå bor hun altså et sted ute i provinsen.

– Det er mye småerting i Trondheim. Alle holder med Rosenborg, selv om ikke alle er så seriøse. Og spesielt blant de unge er det mange som ikke takler det i det hele tatt at

Rosenborg ikke vinner serien. Det er andre perspektiver der enn blant oss som holder med andre lag.

Vi møtes på Hell's Kitchen, det beste pizzastedet i den eneste byen i Norge. Det er Soso som insisterer på å kalle Oslo den eneste byen i Norge. Hun vet. Hun kommer fra utlandet. Og nå har hun bosatt seg utenfor Oslo.

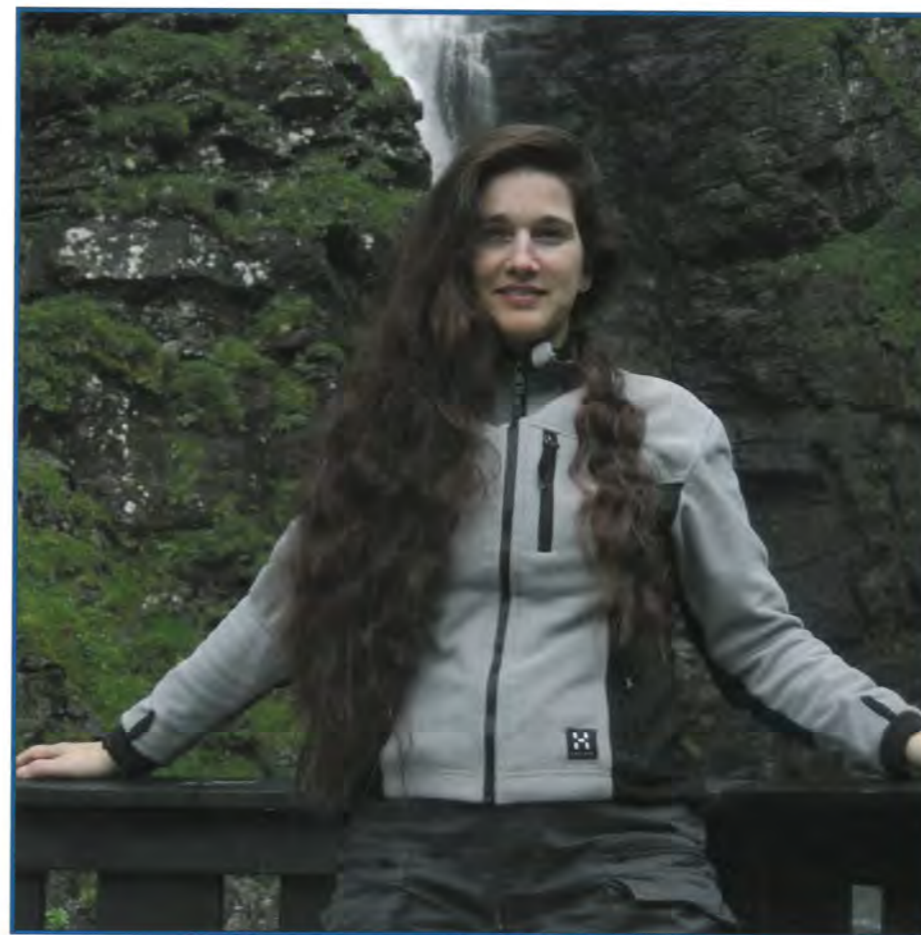
– Men det er siste gang jeg er uten sesongkort.

Hun er på en lang jobb- og fritidshelg i Oslo. Bor på hotell, skal møte alle de som trenger å

» **Noen mener at jeg faktisk synger helt uten aksent. Det ligger mye identitet i sangene våre, i språket vårt. Hvorfor sier vi «kirke» og synger «kjerke»?**

møte henne i løpet av noen dager. Jobbmøter, fritidsmøter, nye jobbmøter, vennemøter og bekjentmøter. Og enda noen jobbmøter til. Klansropet har fått en torsdagskveld.

ske mange døve med Vålerenga!

Kanskje det er på tide å introdusere henne ordentlig: Soso bor altså i Trondheim. Hun heter egentlig Sonja Erlenkamp. En gang tidlig

på 1970-tallet ble hun født i Trier i Tyskland, byen også Karl Marx ble født i. Hun har gått skoleårene sine i Nord-Tyskland, og har bodd i Norge siden 1998, fast siden 2000. I dag er hun

flyktning i Trondheim, der hun jobber som Norges første og eneste professor i tegnspråk. Hun bor sammen med Frank, tysk lege. De har vært sammen i tolv år. Også han er Vålerenga-supporter. De vurderer å melde seg inn i Ilderforeningen Midt-Norge.

– Jeg tror ikke jeg egentlig forsto hva konseptet «å kjede seg» betydde før jeg flyttet til Trondheim.

– Du har sagt at Vålerenga er den eneste gangen i ditt liv det var kjærlighet ved første blikk?

– Jeg er ganske kresen, faller ikke lett for noe. Det skjedde med Vålerenga. Jeg har spilt litt fotball selv, men det er noe helt annet. For jeg har aldri vært seriøs fotballsupporter før. Jeg begynte ikke å holde med Vålerenga før i 2004. Siste kamp i 2004. Stabæk. Vi sto i øvre på Cola. Det kokte. Stemningen. Fikk gåsehud. Kjerka. Jeg visste med en gang at jeg ville ha mer av dette. Jeg har ikke vært med så lenge. Jeg har ikke opplevd nedturene, men jeg skjønnte tidlig at de finnes. Jeg er en sånn som må lese og forstå. Jeg tror jeg falt for Klanen først. Så klubben. Den opplevelsen har nok flere.

Hun fulgte opp med de aller fleste hjemmekamperne i 2005, sesongkort, kortere og lengre borteturer. Turen fra Skien i siste serierunde 2005.

– Vi kom etter en bilulykke, og jeg er sammen med en lege. Jeg visste hva som skjedde da vi stoppet. Vi feiret med å bedrive førstehjelp på vei hjem. Og kom til Oslo seint på natta. Det var likevel en fantastisk dag.

– Hva med Frank?

– Selv om jeg og Frank gjør mye sammen er vi også opptatt av å være både et par og to

individer.

– **Men kjærlighet ved første blikk?**

– Vi var med i konkurrerende studentforeninger i Kiel i Tyskland. Han var liksom president og jeg var i en mye mer radikal forening. Det var ikke kjærlighet ved første blikk.

De kom til Norge på grunn av jobb. Og har flytta fra Oslo på grunn av jobb. Hvordan kunne det bli Trondheim?

– Jeg vet ikke, ler hun. – Det sto mellom det og Oslo uten jobb. Men hadde tilbudet kommet én dag senere ville det ikke blitt noe av. Jeg hadde akkurat snakket med Frank. Det hadde gått ni måneder siden jeg hadde søkt jobben. Vi var enige om at i dag måtte jeg enten få jobb eller så skulle vi kjøpe sesongkort. Og faktisk midt i denne samtalen ringte de fra Trondheim og tilbød meg jobben. 20. desember 2006. Huff! De var ikke trege nok disse trege trønderne.

» **Gutta på andrelaget blir overraska når vi dukker opp på Strindheim eller Nissekollen med sang og vålerengaflagg. Vi er ikke så mange, men det er moro.**

– **Og hvorfor ble det tegnspråk?**

– Jeg tok allmenn språkvitenskap i Kiel og bodde ved et busstopp som ble brukt av mange døve. Jeg syntes dette var en interessant ting å følge opp, og det var så lite forskning. Ingenting fantes! Jeg hadde en god veileder som sa: «Vær så god, sett i gang!» Ganske snart ble jeg kjent som «tegnspråkdama», og opplevde ganske mye negativt og trakasserende både i Tyskland og Norge, også fra språkprofessorer!

– Jeg hadde skrevet hovedoppgave om tegnordbøker, og det dukket opp et prosjekt i Norge om det emnet, hvor man ville høre om mine resultater, så da ble den første kontakten til Norge til. Senere ble det jobb der også.

– På universitetet var det noen som hadde holdninger: «Sofistikerte akademikere skulle ikke holde med Vålerenga. Heller Lyn.» Glem det! Jeg kommer fra en bakgrunn som er preget av arbeiderklasse, og føler meg

fortsatt som det. Det er mye større åpenhet i Klanen enn jeg tror det er i Lyn. Jeg forsto gjennom møter med folk fra Oslos vestkant at det miljøet ikke var noe for meg.

– I Klanen fant jeg folk som var mer lik meg. – Jeg får vel med meg cirka ti kamper denne sesongen. Men det er også basert på litt uflaks. Jeg var på et hotellrom i Oslo med matforgiftning da vi møtte Lillestrøm på Åråsen.

Men de har sett en del andrelagskamper.

– Vi er en gjeng som samles på Three Lions til TV-kamper som også drar på det som er av bortekamper i Trondheimsområdet. Og gutta på andrelaget blir overraska når vi dukker opp på Strindheim eller Nissekollen med sang og vålerengaflagg. Vi er ikke så mange, men det er moro.

Soso er av typen som aldri blir med halvveis. Hun må gjøre mer. Lese seg opp, regne på tabeller, kunne ting. Og hun må også bidra: Dugnader for tifogruppa, artikler til Klansropet, sørge for at andrelaget har en egen liten supporterklubb og et eget lite flagglager i Midt-Norge. Hun er en gjører. Og det er jo også derfor hun er portrettert denne gangen. Ikke fordi hun har

vært med så lenge (for det har hun ikke), ikke fordi hun er en lederskikkelse i Klanen (for det er hun heller ikke), ikke fordi hun har en spennende historie å fortelle (selv om hun faktisk har det), men fordi hun på tross av kort fartstid har lagt ned mange timer med innsats, gjort et viktig arbeid og blitt synlig på flere arenaer for andre folk som gjør ting i Klanen.

» **Jeg tror ikke jeg egentlig forsto hva konseptet «å kjede seg» betydde før jeg flyttet til Trondheim.**

– Jeg får ikke bidratt så mye som jeg egentlig vil. Og det handler nok om personlighet. Jeg vil gi 100 %. Når det er noe jeg setter pris på, da må jeg jo bidra selv for å få det bedre. I tillegg er dugnadsarbeid veldig sosialt. Når du har vært med på et tifoarrangement er du så nervøs for hvordan det vil se ut til slutt. Det

er som en ungflokk før pakkene er åpna i jula. Jeg har vært med på å lage i stand arrangementet som er på sesongkortet, og det betyr at jeg kan smile til meg selv hver gang jeg tar fram kortet.

– Det var noe spesielt å dra til Sandefjord fra Trondheim. Du drar fra midten til langt sør i landet. Det

er regn og drit, men det er likevel hyggelig. Det er klansfolk overalt og vi føler oss hjemme. I Sandefjord. Det er på bortekampene det er trøkk. Det er ganske unikt. Selv på en dårlig kamp holder det bra uansett.

– Det er rart med alle som bruker så mye tid og krefter på å hate Vålerenga. Jeg bruker jo ikke mye tid på Lillestrøm eller Lyn, unntatt når vi skal møte dem.

– I Trondheim er en av de tydeligste identitetsreplikkene blant Vålerenga-supportere «Når skal du hjem?» En heldiggris skal hjem allerede til våren. Jeg har aldri forstått dette «hjem»-begrepet. Jeg har flyttet mye, og ingen steder har gitt den totale tiltrekningen. Men Oslo... Hun sukker.

– Jeg har aldri tidligere hatt hjemlengsel, men nå... Og Vålerenga har mye å si for det.

Hun lekser opp med en stemme som gradvis blir romantisk, nærmest fortapt over hva Oslo ellers har for henne: Liv, laiv, kultur, flerkultur, marka, den er liten nok, og stor nok, natur, t-bane, ro.

– Jeg liker oslofolk best.

I det nostalgiske hjørnet...

Av:
Soso

Er du en av dem som ønsker det gode gamle Vålerenga tilbake fordi alt var bedre før? Da er dette her noe for deg. Vi tar deg med tilbake til fortiden som på noen områder kan minne om sesongen vi akkurat har lagt bak oss.

Året var 1989 og etter flere trenerbytter på få sesonger, med Bislett som hjemmebane, var Vålerenga klar for nok en sesong blant de beste. 1989-sesongen var over men ikke helt uten dramatik. Etter en sensasjonell vårsesong gikk det rett nedover etter ferien og tapsrekka endte med kvalikspill, og da attpå til mot HamKam. Vålerenga skapte den ene store sjansen etter den andre i siste kampen, men ballen ville ikke helt inn som planlagt og til slutt reddet Enga seg så vidt med en uavgjort (2-2).

I tillegg husker vi fra 1989 at Vålerengens Idrettsforening ble delt i tre uavhengige

klubber (fotball, hockey og håndball) som skulle gi mange gleder og noe sorg i årene fremover. Vålerenga bydel har fått seg Vålerengatunnelen og høsten hadde gått over i vinteren og særlig de unge benket seg foran TV for å få tiden frem mot jul til å gå.

Det var lite fotball å se og enda mindre Vålerenga og da ble det bare til å følge med på et program som het «Vertshuset den Gyldne Hale», julekalender i adventstiden. Programmets innhold var greit nok, det som var mer interessant var programmets språk, fordi de brukte tegn fra norsk tegnspråk. Ja,

kanskje det ikke kunne skade med noen tegn denne vinteren også? Bare for nostalgis skyld?

Dykk litt i minner og lær deg samtidig noe fotballnyttig. Nå finnes det nemlig en nettside som gir deg tegnene du trenger for å uttrykke din frustrasjon over dommeren, din glede over det siste målet og som rett og slett gir ditt supporteruttrykk en ny dimensjon. Det eneste som kan utsettes på siden er at de mangler de sårt tiltrengte banneord en fotballsupporter bare **MÅ HA** under kampen.

<http://hercules.tk2.no/moller/fotball/samtale/indexmal.htm>

Og hvis du begynner å lære dem nå er du klar til neste sesongstart, eller hva?

Som kjent rykka storklubben og sølvpusserne fra 2005 ned til de fattige i år. Som plaster på såret fikk de selveste Klanen på besøk i NM-finale Junior dagen etter. Dette bød på mange godbiter fra tribunen:

- Julius og Sabeltann i førstedivisjon.
- Hiv og hoi, rykka ned i går, så slepper vi å se dere på mange hundre år.
- Her kommer Julius som alle vil se, han svinger seg i toppen av et tre. Men alt gikk i dass, og treet knakk, for Start, de rykka ned.

I anledning nedrykket ble det også uttalt litt i pressen. Odd Grenland skriver på sine hjemmesider:

Antiklimaks

For en avslutning på sesongen 2007 det ble. En utrolig opptur med tre knallkamper som sikret kvalik på mirakuløst vis, ble fulgt av to begredelige kvalikkamper som førte til at det allikevel ble nedrykk.

Historisk perle

«I kveld skal det skytes opp fyrverkeri for tusenvis av lire. Det er seriestart i Italia!»
- Nordlandsposten anno 1991, Heisman Hå og co. har ikke helt forstått seg på valutakurser.

Tursnakk

Det er den verste barten jeg har sett.
-Moppen, Trondheim

Honning er sunt, året rundt!
- Båbb, overalt

Utenkelig

Sånn klapper Enga
- Bøfla på Cupfinalen. De måtte jo bare bevise det vi visste fra før: At klubben deres er bygget på en ting: Hat mot oss.

Grunnet tekniske og taktiske problemer er denne spalten noe redusert denne gang. Takk til Line for god hjelp med å kaste samme noe. Vi vil også benytte anledningen til å takke alle medsupportere for i år, og håper på bedre lykke neste sesong.

Foto: Hill, Stifet1913.no

 Rimeligere boliglån?

Vi finner det beste tilbudet for deg uten kostnader. Banken betaler oss!

Renter fra 5,75%

Vi har 20 års erfaring med boliglån og hjelper deg med å fremskaffe et konkurransedyktig tilbud. For å kunne tilby deg den beste renten samarbeider vi med flere banker: DnBNOR, Postbanken, Nordea, Sparebanken Bien, Sparebank 1 Oslo, Sparebanken Øst, Fokus, Bnp, Storebrand m.fl.

1. HJEMS LÅN

100 % FINANSIERING TIL 60 % VILKÅR, RENTER FRA 5,85%

Refinansier sommerens fotballfyll!

Har du egen bolig og trenger penger til ribbe eller øl på Bohemen??

Ring oss på

 22 03 40 80

 Bente Olafsen's Finans as

Akersgt. 73 B, 0180 Oslo - Telefon:22 03 40 80 Telefax:22 03 40 81 - E-post:post@bof.as

Av: Bean

Litt om norsk og internasjonal fotballitteratur

Til tross for at interessen for norsk fotball har vokst kraftig, virker det veldig vanskelig å etablere kvalitetsblader og -tidsskrifter som kan overleve over tid, eller å utgi bøker som både selger godt nok og som samtidig er verdt å lese.

Noen unntak finnes selvsagt. Jon Michelet og Dag Solstad har skrevet fem bøker som alle er gode, og jeg minnes også en fascinerende bok om Drillo, skrevet av journalisten Odd-Harald Hauge. Boken «11» av Joachim Før-sund og Hallgeir Opedal er også relativt vellykket.

Mindre interessante i mitt perspektiv er biografier om eller av folk som Henning Berg, Ole Gunnar Solskjær og Jan Åge Fjørtoft. Slike biografier har vært på markedet lenge, Kjell Kaspersen ga ut en bok allerede i 1968, men ytterst få av dem er verdt å bruke tid på. Hvis man da ikke er tolv år og har den aktuelle spilleren som idol. Jeg ville sikkert også slukt en norskspråklig biografi om Kevin Keegan i tolvårsalderen, uansett hvor dårlig den var.

På bladfronten står det også relativt dårlig til etter mitt syn, og jeg er så gammel at jeg husker Fotballrevyen fra 1970-årene. Senere kom Sport i Bilder, redigert av Reidar Martinsen, ut fra 1979 til 1981, et blad som hadde åtti prosent fotballstoff, mest fra England og Norge.

En periode i 1990-årene var Øyvind Steen-Jensen redaktør for forbundets blad Fotball, som også ble solgt i ordinære distribusjonskanaler. Dette bladet hadde til dels brukbar kvalitet, ikke minst fordi redaktøren var en kvalifisert meningsbærer som brukte posisjonen sin til å pirke i den norske selvgotheten som rådet angående den norske spillestilens fortrefelighet i denne perioden (Øyvind kan mer om fotball enn sin mer kjente bror). Drillo hadde nok alt i alt mer rett enn Øyvind for å si det sånn, men diskusjon mellom kvalifiserte debattanter er uansett verdifullt. Men så sa NFF stopp, bladet ble i stedet lagt inn under Vi Menn-paraplyen (i likhet med Sport i Bilder i sin tid) og forfalt.

For en tid tilbake ble det imidlertid lansert ikke mindre enn to magasiner som skulle melke den voksende fotballinteressen. Fire-Fire-To, som var en satsning fra Dagblad-konsernet, satset på noe egenprodusert stoff og i tillegg en betydelig mengde oversatt stoff fra den engelskspråklige utgaven. FotballMAG hadde sitt utspring fra VG, hadde mer egenprodusert stoff, og var sannsynligvis derfor også en dyrere affære.

Selv likte jeg FotballMAG klart best, det så ut til å være inspirert av svenske Offside, som er et kvalitetsblad. Typisk nok var det derfor FotballMAG som måtte gi opp, og vi sitter igjen med et relativt ordinært blad som de største fotballentusiastene trolig uansett vil foretrekke å lese på engelsk. Om jeg plukker opp Fire-Fire-To på en flyplass før jeg går om bord, har jeg lest det jeg finner verdt å lese i god tid før flyet lander, av og til også før det letter. Det sier litt om sendrektigheten på flyplassene, men også en del om bladet (og ganske mye om hva slags stoff som interesserer meg).

Til slutt har vi jo fanziner, da. Fanziner er etter hvert blitt en relativt rik tradisjon også i Norge, selv om internett har gjort det tyngre å gi ut papirutgaver på regelmessig basis. På sitt beste er fanzinene gode, også i Norge. I England finnes det eksempler på at fanziner er blitt levebrød for noen av initiativtakerne. Det populære bladet When Saturday Comes har sin opprinnelse i fanzinemiljøet.

Fanziner er imidlertid primært skrevet for en menighet av fotballsupporterne, og i Norge er det få eller ingen som har noen økonomiske motiver bak virksomheten. Spørsmålet er derfor hvorfor det er så umulig å få et kvalitetsblad om fotball til å bli økonomisk bærekraftig i Norge, og hvorfor det utgis så få gode fotballbøker på norsk (enten de handler om norsk eller internasjonal fotball). Dette er spesielt interessant fordi fotball tilsynelatende er blitt så populært i kulturkretser og i akademia, hvor stadig flere forsøker å skaffe seg cred som fotballsupportere.

Man skulle jo tro at de da ville ha interesse for blader og bøker, dette er jo folk som ellers leser mye, får vi tro. Det er vel liten tvil om at manges plutselige fotballinteresse er ganske påtatt; et uttrykk for at det er fotball som er trendy i dag, og at det i morgen kan være noe helt annet. Men mens de nå ser på fotball, må de jo lære litt om det, og da skulle man altså tro at det å lese blader eller bøker var nærliggende. Men det er det altså ikke.

Svaret på spørsmålet ligger vel i at Norge er et lite land, og at det er lettere å selge det antall bøker eller blader som skal til for å forsvare det økonomisk i et land med tjue eller femti millioner innbyggere, enn i et land med drøyt fire. I tillegg kommer at de fleste nordmenn jo leser engelsk veldig godt, og har rik tilgang på engelskspråklige bøker av både god og dårlig kvalitet. En del engelskspråklige bøker oversettes jo også til norsk, men det er ofte ikke de beste. Franklin Foers «Fotball forklarer verden!» er en god bok på mange måter, men det finnes definitivt bedre.

Jeg er selv en ivrig kunde hos amazon.co.uk, og skal derfor avslutte dette hjertesukket om mangelen på god norskspråklig fotballitteratur med noen anbefalinger av bøker som jeg har lest i det siste. Det dreier seg om tre historisk orienterte bøker om henholdsvis italiensk, tysk og spansk fotball, alle skrevet på engelsk.

Den beste av dem er etter mitt syn Ulrich Hesse-Lichtenbergers «Tor! – The Story of German Football» (2002). Tysk fotball er jo ikke normalt ansett som den mest attraktive i verden. Også blant skandinavisk ungdom synes både søramerikansk, italiensk og spansk fotballkultur å stå høyere i kurs, i tillegg til den engelske naturligvis.

I denne boken følger vi tysk fotballs historie relativt kronologisk. Blant annet får vi vite mye om bakgrunnen for de til dels nokså omstendelige klubbnavnene i Tyskland. Den legen-

dariske treneren Sepp Herberger (som trente tyskerne til VM-gull i 1954) spiller en sentral rolle i flere tiår. Videre naturligvis Helmut Schön, som ledet landet til sitt andre VM-gull tjue år senere. Forfatteren klargjør også bakgrunnen for hatet mot Bayern München, som er omfattende over hele landet.

Videre er forfatteren ikke akkurat nådig i beskrivelsen av de to tyske landslagene som nådde to strake VM-finaler i 1982 og 1986 med en spillestil som knapt kan ha gjort laget populært utover en liten menighet. Egentlig var det først og fremst i disse årene at tysk fotball pådro seg sitt til dels ufortjente rykte. Lagene fra både 70-årene og fra 1990 var jo blendende i alle betydninger av ordet. Hesse-Lichtenberger påstår også at tysk fotball var nær ved å havne i glemselen i kjølvannet av 1980-årene.

Mot slutten av tiåret hadde Boris Becker langt flere fans enn alle fotballag til sammen. Fotballen ble reddet av en tettere integrasjon med TV, kjent også fra andre land naturligvis. Forfatteren er for øvrig klar på hvem som er blant hans personlige favoritter og hvem som ikke er det. Rudi Völler har blant andre en høy stjerne. I denne gjennomgangen har jeg for øvrig kanskje lagt mer vekt på landslagsfotballens utvikling enn innholdet i boken skulle tilsi, men det får gå, når jeg legger til at boken også har et både interessant og fornøylelig kapittel om den østtyske fotballen under den kalde krigen.

Den andre boken heter «Morbo», og dreier seg om spansk fotball og dens historie. Den er skrevet av Phil Ball og utgitt første gang i 2001. Ball er opprinnelig kanadisk, men nå bosatt i spansk Baskerland. Her er det klubb fotballen som dominerer, og fremstillingen er langt mindre kronologisk enn tilfellet er for forrige bok.

I hovedsak organiseres boken som en rekke kapitler som tar for seg to klubber som hverandres bitre rivaler, enten det er i Madrid, i Sevilla, i Barcelona, i Baskerland eller i Galicia (Deportivo La Coruna og Celta Vigo).

Dette var nok den boken jeg følte jeg lærte mest av, men det skyldes kanskje først og fremst noe mangelfulle kunnskaper i utgangspunktet. Spesielt om den baskiske fotballen og forholdet mellom Real Sociedad (Balls favorittklubb) og Athletic Bilbao byr boken på en del tankevekkende stoff, uten at jeg vil gå god for alle forfatterens tolkninger og påstander. «Morbo» lar seg ikke oversette direkte på noen fornuftig måte til engelsk i følge forfatteren, men er en betegnelse som spiller på rivalisering og hat mellom bestemte klubber, samtidig som hver ny konfrontasjon mellom klubbene inneholder et nytt element som forsterker rivaliseringen.

Den siste boken er John Foots (2006) bok om italiensk fotball, «Calcio». Det er den mest omfangsrrike boken av de tre. Heller ikke her er fremstillingen først og fremst kronologisk, bortsett fra i det første kapitlet. Som rett og rimelig er, spiller korrupsjon, juks og fante-

ri en betydelig rolle, men det gjør også store spillere og lag.

Torinos suverene mesterlag fra andre halvdel av 40-årene, som ble knust i en mer tilintetgjørende flyulykke enn den som rammet Manchester United ni år senere, er en gripende historie. Den fortjener også å nevnes fordi den synes å være glemt de fleste andre steder enn i Torino. Ellers får store italienske spillere som Armando Picchi, Gianni Rivera og Sandro Mazzola sine større eller mindre biografier (Mazzolas far var for øvrig også en stjernespiller og blant dem som omkom i flyulykken), og det gjør selvsagt også Maradona.

Et kapittel om supportere og ultras finnes også. Spesielt kostelig er kanskje kapitlet som tar for seg de mange fiaskoene som engelske spillere har opplevd i italiensk klubb fotball, med historien om Luther Blisset som et absolutt høydepunkt.

Jeg vil anbefale alle disse tre bøkene for folk som har tid og interesse til overs. Kanskje kommer jeg tilbake en annen gang med flere anbefalinger. I øyeblikket har jeg en bok om Barca som jeg vurderer å begynne på, selv om den klubben definitivt ikke tilhører mine favoritter.

Av: Kjell
Henning Thon

Krig & fred

& fotball & politikk & sånn

Cathrine Sandnes er norgesmester i karate, tidligere kulturredaktør i Dagsavisen, Skeid-supporter, Brasil-entusiast og ei energibøtte av dimensjoner. Nå er hun redaktør i Samtiden. Og når hennes tidsskrift for politikk, litteratur og samfunnsspørsmål leverer et temanummer om idrett og fotball får jeg forventninger. Likevel er Samtiden nummer fire 2007 igjen mest av alt et tidsskrift for folk som er glad i Samtiden.

*Samtiden 4/07 (Aschehougs forlag)
110 kroner blant annet hos Narvesen*

Og jeg liker Samtiden. Jeg liker tanken om at et tidsskrift skal være like tjukt som ei bok og kreve like mye tid å jobbe seg gjennom. Jeg liker tanken om at man skal slippe til forskjellige folk med evnen til å tenke lange tanker ved siden av hverandre – uansett om de er grunnleggende uenige. Og jeg liker et magasin som har eksistert siden lenge før fotballforbundet ble stiftet.

Sånn sett liker jeg også denne utgaven av Samtiden. Det er mange og ordentlige tanker. Og det er et stort spenn. På 140 sider er det fire artikler som ikke handler om idrett og seks som tar for seg idretten.

Idrettsbiten innledes med Mette Andersson som ser på rasisme og integrering i et idrettslig lys (Vålerenga-relevans: John Carew og Pa Moudou Kah er nevnt). Hun ser på noen iboende vi- og dem-virkemidler på en interessant måte. Så skriver Vålerenga-supporter Kjetil André Aamodt om sin egen vei mot det å bli toppidrettsutøver sett gjennom barneidrettslovgivingen. Aamodt lever seg ikke veldig inn i sitt eget stoff, og artikkelen blir litt som et langt leserbrev, før Arild Stavrum tar for seg Daniel Fredheim Holm, John Carew og andre spisser og hva som gjør at de scorer mål i det som er tidsskriftets morsomste og beste artikkel. Her får man virkelig et blikk på toppidretten fra innsida, og Stavrum leverer den eneste artikkelen som hadde passet inn i svenske Offside for noen år siden – bladet var rundt 2004 i mine øyne det beste lesestoffet om fotball som har kommet ut regelmessig.

Så er det Vålerenga-supporter Arve Hjelseth som får god plass til å «drepe» en av Sandnes' «babyer», og han forklarer systematisk hvorfor han mener det brasilianske landslaget – og spesielt dets internasjonale supporterskare – er fryktelig oppskrytt i «Vi som hater Brasil». Så skjeller Gerd von der Lippe ut norske medier generelt og Trygve Hegnar og Vålerengas Arild Rønsen spesielt for et forstokket syn på kvinner og fotball, før vi vugges i søvn til Kari Steen-Johnsen og Dag Vidar Hanstads gjennomgang av forholdet mellom Norges Idrettsforbund, demokratiprosesser og makt over fryktelig mange sider (ingen direkte Vålerenga-relevans heller, tror jeg).

Artikkelspennet viser at idrett er et usedvanlig bredt tema, og artiklene berører ikke hverandres sfærer. Og dermed sitter man heller ikke med følelsen av noen egentlig belysning av noe stort tema. Det blir seks løsrevne artikler om helt forskjellige ting innenfor en helhet.

Utenom idretten handler Samtiden denne gang om den perfekte roman, den perfekte britiske indier, det uperfekte Tsjetsjenia og det uperfekte Israel. Trolig gir disse artiklene meg mer enn artiklene fra idrettens verden.

Noen forsøker altså å si noe om hva som er god idrett, god idrettslig utvikling og god fotball. Men innen toppidretten er jo det egentlig ganske enkelt: God idrett er å vinne. Selv om vi som supportere oppfatter Vålerenga anno 2004 som bedre enn Vålerenga 2005, så vil historien gi gullsesongen den mest skinnende glorien.

Det Samtiden ikke egentlig klarer å fullstendig gi svaret på er hva som er god skrijving om idrett. Men Arild Stavrum er altså den som kommer nærmest med et strålende eksempel på den kunsten.

Gi en leilighet i julegave

Som hovedsamarbeidspartner til Vålerenga, kan vi forslå en original julegave til en ekstra hyggelig pris. Et Usbl-medlemskap kan sørge for at den som får gaven står først i køen når drømmeboligen blir lagt ut for salg. I mellomtiden gir medlemskapet billig strøm, forsikring, telefoni, lån og andre fordeler. Ja, du kan faktisk også få gratis billetter til VIFs hjemmekamper. Medlemskapet koster kr 300,- i innmelding. Kr 175,- i året for alle over 18 år, kr 100,- for dem under 18. Kjøp julegaven på usbl.no eller ring 22 98 38 00. NB! Ingen medlemsavgift ut året.

usbl
Boligbyggelaget
usbl.no

Av: Hjesus Skald

DVD: Fra Sotahjørnet til Bohemen

- Idrettshistorie på Vålerenga gjennom mer enn 100 år

Med årets utgave av høstutstillinga har Vålerenga Historielag gitt ut en DVD som tar for seg idretten på Vålerenga. I 2003 ga historielaget ut ei bok med samme tittel og med den i baktankene, fast bestemt på å tilegne meg et eksemplar av en forhåpentligvis like god produksjon, tusla jeg opp til kjerka en søndags formiddag med historie i blikket – og dokumentaren svikter ikke.

Det er sikkert mange som har irritert seg grønn over utallige håpløse menyer på diverse kjøpefilmer gjennom tidene. I hvert fall har jeg gjort det. Men på denne skiva er dette en saga i rødt og blått. Gamlekara i historielaget har gjort det så enkelt at selv kjærringene deres skal kunne klare å få løpt i gang sulamitten. Det er rett og slett ikke verre enn å stappe skiva inn i spilleren og historien fortelles helt av seg selv, uten noe forvirrende fancy fiksfaseri. Enkle re kan det ikke gjøres, og i hvert fall ikke bedre. Ikke en gang fjernkontrollen får du bruk for, og den hadde jeg allikevel rota vekk under en eller annen sofapute, så det var like så greit.

Det er ikke så reint lite denne dokumentaren får med seg i løpet av sine 58 minutters spilletid. Den tar avspark med den spede begynnelsen i 1898 og spiller oss kronologisk fram til en finurlig avslutning med hockeybøtta 2007. Med bilder og videoer av ymse kvalitet, alt fra gamle filmviser og tv-klipp til nymoderne HD-opptak. Slik må det naturlige nok bli når man skal gjengi over 100 år med historie. Og selv om historielaget ikke klarer å gjengi like mye historie som det finnes i boka, får de med seg alle de viktige hovedtrekkene, og noe attåt.

Riktignok er fokuset størst på fotball, men hockeyen er også godt representert og flere av de andre storhetsgrenene på Vålerenga er heller ikke uteglemt. Historiegangen fortelles med sikkerhet av Sven Nordin, brytes herlig opp av gamle guttas røverhistorier, kontres med ekstatisk TV-kommentatorer og spisses med en nydelig diktopplesing med Tippen.

Her får du servert oppturer og nedturer i Vålerenga på snurrende plate. Har du glemt den herlige følelsen av et viktig cupfinalemaal finner du den garantert igjen i løpet av filmen. Suksessen på seksti- og åttitallet, de ni magiske minuttene i Istanbul, seriemedaljene fra 2004 til 2006, og ikke minst, det magiske øyeblikket i 2003 da Krogstad vant en duell han ikke egentlig var i, ballen havna hos Hanssen og siden i mål. Da kommer alle følelsene tilbake. Gleden og ekstasen fra den storslåtte redningsaksjonen der vi dro oss opp fra det ytterste mørket. Og da flommer også tårer over i sofakroken.

Det er der alt sammen. Og etter disse 58 minuttene med klubbens historie sitter jeg rett og slett igjen med en utrolig stor glede, glede over det som var, gleden for det som skal komme. En følelse jeg tør banne på at ingen andre DVD'er noen sinne kan gi deg.

Nå kan du godt spørre hvorfor man absolutt skal banne, og mens jeg vasker munnen min med grønnsåpe, kjøper du plata for 150 kroner pluss porto og sånt ved å sende en e-post til kasserer@valerenga.org.

Toys filmhjørne

Av: Toy Sorbitzen

Toys filmhjørne er en spalte hvor undertegnede skal vurdere, rose og kritisere diverse video- og dvd-filmer der ute, og inkluderende som jeg er, så bryr jeg meg ikke en døyt om de er nye eller gamle, gode eller dårlige. Så lenge de er der, så er jeg interessert.

Etegidlet

Norsk fra 2004, med Tom Nordlie, Frank Strandli og Keiko.

Her treffes de tre vennene i et gammel slitent hus på Sørlandet, og med seg i bagasjen har de én ting, og én ting only, nemlig mat. De har planer om å spise seg igjennom en hel helg, og det er ikke akkurat salat de har på menyen.

Her fråter de i kalkunlår, lammekjøtt, svineknokke, kjøttkaker med brun saus osv., og alt de gjør er å snakke litt, spise og drite. Høydepunktet i filmen, hvis vi skal kalle noe for høydepunkt her, er når Tom og Keiko krangler om hvem av de to som er den ekte Keiko.

Styr unna hvis du ikke liker ekstremfilmer.

Big (rett på video)

Norsk fra 1979, med Jahn Ivar Jakobsen og Nora Brockstedt m/flere.

Lille Jahn Ivar har problemer på skolen og i nabolaget der han bor fordi han er så liten og blir mobba av alle, inkludert sin egen søster Elisabeth. Han får traumer av dette, inkludert sengevæting og mareritt, så når han får tre ønsker av den onde taskenspilleren Morgan, så blir lille Jahn Ivar glad.

Han ønsker seg først en hund, som han kaller Brandy. Så ønsker han seg en blå lue, og til slutt vil han selvfølgelig bli større. Det får han: Beina hans blir 50 cm. mens overkroppen blir to meter.

Uforglemmelig film, spesielt hvis du er senildement.

Ablegøyer

Norsk fra 2007, med John Arne Riise og Morgan Andersen m/flere.

En slags kavalkade satt sammen av Ivers og Christer Pettersen, i fylla ser det ut som, for klippene kommer og går hulter til bulter, og det er ingen sammenheng i noe. Anyway, vi følger noen av de mest kjente fotball«personlighetene» og deres ablegøyer rundt omkring.

Første vi treffer på er Riise, der han småflau står og forteller at han sendte en grisemelding feil, til sin egen mor Berit. Så forteller Morgan oss hvordan han liker å trylle, han har tydeligvis nettopp lært åssen en skal fjerne kulepennskrift fra papir, og er tydelig stolt.

Men høydepunktet er når de treffer Frode Kippe hånd i hånd med en stor neger på byen, og han forsøker å bortforklare dette.

Dette er sterke saker, så jeg anbefaler at promillen er høy når dere ser denne rullen.

OSL>SVG>KRS>OSL

– Fotballsesongens siste bortetur

I skrivende stund er Martin Andresen nettopp blitt ansatt som spillende manager i klubben i våre hjerter. Et framtidig svært spennende prosjekt, og vi er positive og spente på hva mannen fra Kråkstad kan tilføre Oslos stolthet. I skrivende stund presterer bartene å slå Spanias fjerde beste lag (over to kamper) og skarrepakket fra fiskerlandsbyen skal møte franske Rennes. Går de på snørta uten Martin, er vel det et godt tegn for oss? Det betyr vel at vår nye hærfører kan noe om å lede lag?

Men det er ikke fotball per se vi skal snakke om her, men snarere busstur med hu derre Klana. Det er for så vidt flere ting man kan gjøre på bussturer med Klanen gjennom fjell og dal og fjord. Man kan synge, man kan drikke, man kan sove, man kan spille kort. Man kan gjøre flere av tingene samtidig. Noen vil underholde seg selv. Andre vil bli underholdt. Aktivitetsbussen i regi av Klanen – blant venner kalt Discobussen – har det meste.

I denne lille epistel skal vi ikke se framover, men snarere mimre litt om årets siste tur, Enga borte mot laget fra oljebyen Stavanger. Vi skal fortelle hva dere som valgte å gnikke skinkene i skinnsofaen eller skaien på barkrakkene på Bohemen gikk glipp av. For hvilken begivenhetsrik tur! Velkommen til reiseberetningen fra helvete: Discobussen – et hjem for oss, et hjem for deg.

Planlegging i forkant

Den ene bussadjutanten ringer den andre bussansvarlige. Samtalen går omtrent slik:

- Ja, goddagen de! Da er vel det meste klart til i morra?
- Ja, skulle tro det.
- Men du? Vi skulle vel kanskje ha fiksa noen nye cd'er til turen? Det blir en laaang tur vettu. Sånn cirka tjue timer.
- Ja, men kan ikke du ta med deg Bønnen og ta turen bort i kveld da, så koker vi sammen et eller annet og drikker et par pilsnerøl.

Øl, potetgull, gammel dansk og whisky sammen med nedlast og brenning er en uslæelig kombinasjon. Den ene bortstøtte slageren etter den andre kommer på plass og Div. Klanen vol. 8 til 10 fødes. Den ene av disse har allerede rukket å bli en klassiker, med et midtparti som enklest kan klassifiseres som et stykke tysk potpurri fra 80-tallet.

Lørdag kl. 05.45

For å unngå at den ene turdeltakeren, la oss kalle ham «det døde øret til», ikke skal forsove seg til bortetur nok en gang,

er det fattet et vedtak med simpelt flertall om at han skal sove på sofaen i casa Hermann Foss gate. Han våkner med et brak og kvekker da han ser en nydusjet atletisk kropp riste liv i en bakfull kropp: «Nå er det på tide å våkne».... Livet er herlig dere.

Avreise med eller uten musikk

Oppmøte ved Bohemen. Alle mann i bussen. Tifo lastet inn i bagasjerommet. Pils i kjøleskapet. HMKs dobbeldekker er klar for avgang retning Stavanger.

- Sett på noe Vålengamusikk 'a, ropes det overraskende nok fra andre etasje.
- Ja, vi får se da vettu, svarer bussansvarlig.
- Men hvor i faen er den spilleren?

O' herre jemini. Dette blir bussturen fra helvete. «Tjue timer som ei mus, stillebussen» startes, og vi synger med en viss bismak. Vi må jo ha musikk.

Lang historie kort: Ingen spiller å oppdrive. Vi kjøper ny ved butikkåpningstid i Sandefjord. Formen og stemningen stiger. Ølsalget tar seg opp. 30 spenn for en duggfrisk langpils er ikke verst pris og «Moonlight Shadow» strømmer ut av anlegget. Sola skinner over bussen.

Ja, jeg vil gjerne lide.....

For de som ikke har reist så mye langs livets landevei, kan en busstur fortone seg lang, og da er det lurt å aktivisere seg selv. Om lengre enn langt er det på tide med dagens første idiot. Han må til pers i mikken etter tre tap på rad. Sånn er det bare. Første etasje skråler. Neste mann ut i mikken er bussadjutanten. Helvete. Andre gang i karrieren. Nedslående! Skal aldri gjenta seg.

Stavanger

Kampen skal vi forbigå i stillhet. Kamppreferat finner du på VPN og reaksjoner på forumet. Etter matchen var det mye som skjedde. Noen skulle spise. Andre skulle dusje. Andre igjen skulle bare drikke, og atter andre skulle danse og drikke. De gastronomiske fråstet i lutefisk, ribbefett og akevitt. Andre igjen så ut til å finne kjærlige toner. Uten å nevne navn asså. Reiserepresentanten med laber hørsel var misfornøyd med valg av utested fordi han mente han ikke hadde sjanse til å sjekke opp noen av de kvinnelige representantene. Vi siterer: «Det er helt meningsløst å være her i dette kjøttmarkedet, som jeg ikke kan ta del i.» Aner vi aldersforskjell? Med andre ord en helt etter boka overnattingstur i en hvilken som helst by i kongeriket.

Alle rykker ned med dårlig gress

Etter en skuffende frokost uten egg og bacon, var det duket for hjemreise. Bussen fikk også storfint besøk. Hva passet vel da bedre enn å sette buss-standard med kjente og kjære slagere som (und ich nehme in fleng) «Words», «I'm too sexy», «Easy lover», «I feel love», «Japanese Boy», «99 Luftballons», «San Francisco» og «London Calling»? Klassikere verdt å børste støv av også der hjemme.

I Kristiansand og på Sør Arena var det like stille som i grava. Nesten ikke en makrell å se. Nedrykket hadde satt sine dype spor. Vi gledet oss over det med velkjent hoverende tone, og sponstansanger kom på løpende bånd. Bare så synd det ikke ble NM-gull til juniora. Men nå har jo Fella lovot bot og bedring allerede neste sesong, så det tar vi med knusende ro. Selv om det var skremmende å se at unggutta gjøre akkurat samme feil vi har sett så altfor mange ganger hos de store gutta de siste årene. Ledelse med ett mål, forsøk på å sikre dette inn, to kjøppe i ræva og ikke nok tid eller evner til å remobili-

sere drivet fra før man mistet ledelsen. Skuffende og utrolig dum måte å spille fotball på. Ingen fotballfest på Sør Arena heller.

Traktor og ljå?

Ja, man skulle nesten tro det var ved veikrysset på Romerike vi var. Ca. halvveis til Oslo var det tid for røyk og piss rett ved et jorde ved motorveien. Tifo-folket fikk fritt utløp for formstigning og fyra opp raketter. Det vi ikke visste, var at det på andre siden av åkeren (husk det var svarte natta) stod en låve full av kyr. De fikk panikk-attakk og la på fullt firsprang. Til bondens store fortvilelse. Historien endte godt etter god telefonjobbing fra bussansvarlig. Vi ser ikke bort fra at vi til slutt har fått en venn der borte i bondeheimene.

Derfra og hjem var det selvfølgelig full spiker. Mer dansende discomoro a la Patty LaBelle, en ny liten sving innom den tyske bølge, for så igjen å avslutte med «Easy Lover». De nevnte representanter var igjen i midtgangen med vakkre dansesteg og armsving. Det hele ble avslut-

tet på Bohemen til barkeepers store og sanne glede.

Landet rundt for vårt kjære Vål'enga

Vi er supportere. Og de fleste av oss drikker øl. Mange av oss reiser stort sett på alle kamper. Også bortekamper. Legger vi sammen to og to, betyr det at stort sett det meste av kronasjer inn også går ut igjen som følge av reisingen land og strand rundt. Ja, vi velger det selv. Men hvem gjør ikke det for vårt kjære Vål'enga?

Kanskje burde det innføres skattereduserende tiltak for 100 % Vål'enga, sommer vinter og høst. Bonden dyrker sitt korn og subsidieres, mens supporterer drikker sin øl og skattlegges for sin kjærlighet til sin fotballklubb. Forkastelig!

Men sånn rent bortsett fra det: Alle var vi enige om at det hadde vært en fin avslutning på årets middelmådige sesong. Den er allerede et tilbakelagt kapittel. Neste år tar vi det meste....

Med vennlig hilsen Christian & Jostein

Av: Kjell Henning
Thon

Piker, Wien og Solveigs sang

Vår rundreise til gamle, staselige europeiske byer fortsetter. Vålerenga og Klanen har vært i Tallinn og Krakow, i Graz og Brugge. Nå var det altså wienervalsens hjem som var stedet å være.

Det er ikke uten grunn turistene ankommer Wien i flokker som gjør kanadagjessene ved Østensjøvanet grå av misunnelse. Du skal bare ha vært i Wien i minutter før du blir slått av den europeiske historien. Og skal du ha med deg alt har du mye å gjøre i Wien. Byen er gammel, ærverdig og flott, høy- og finkulturell og akademisk. Bare det å virre rundt og kikke på gamle fasader gjør deg andektig. Wien er en kulturhovedstad innenfor den aller mest historiske betydningen av ordet. Byen har en egen mattradisjon, en god øltradisjon og er slett ikke ille når det gjelder vin.

Derfor: både strudel, semmel og wienermelange sto på menyen, Schönbrunn-slottet, Stephansdomen og Kunsthistorisches Museum på timeplanen. Samt pariserhjul i Prater. Noen skulle smake lokale spesialiteter. Det skulle spises sacherterte på Hotell Sachers ærverdige kafé, mens andre ville ha wienerschnitzel eller wienerpølse i wienerbrød.

Men hva fikk vi se? Ei sjappe med alkohol, og det var det.

Nei, så enkelt er det ikke men som vanlig ble det en fotballtur med litt sightseeing. En runde i byen, et kakestykke og litt enkel handling. Klanen Airways har etablert en fast base av reisende. Menn og kvinner. Voksne og nesten voksne. Politi og røver. Trofaste mot klubben, trofaste mot Klanen. Og selv om undertegnede var utenlandsdebutant av året, så var det mange kjente som etter hvert samlet seg på noen sentrale punkter rundt i Wien, enten det var et trivelig mikrobryggeri med ute- og inneservering ved Karlsplatz eller en australsk bar midt i sentrum.

Og småharry som vi er blir det store runder med øl, småspising og uskyldig moro på bekostning både av oss selv og

andre. Bilder med den søtste serveringsdama, sanger som ikke er passende på stedene vi befinner oss og ølglass som er for store for den enkelte. Et godt knippe klansmenn og -kvinner.

Vi samler et lite lag – nesten bare jenter – og beveger oss til et spisested. Til et annet og så til et tredje. I Wien er det – selv på en onsdag – langt mellom de ledige stolene på spisestedene og vi er sju. Derfor ender vi opp på en sentralt beliggende turistbule. Som har god mat og høy trivsel. Paulusstaube byr på fiolinspiller ved bordene, rause porsjoner og østerriksk kjøkken. Den ungarske fiolinisten beklager at han ikke spiller noe annet norsk enn «Solveigs Sang» fra Griegs «Peer Gynt».

Og vi smiler og ler oss gjennom kvelden. Ramler ut i wienernatten og nyter livet videre på ei sliten bule der det er greit å bestille åtte doble vodka. Og likevel våkner alle til kampdag. Forsiktige skritt inn i frokostsalen, selvsikkerheten stiger fram til noen forteller om noe du ikke aner at har skjedd. Med deg i hovedrollen. Tunge nerver, mange timer, lenge til kamp. Mat og møter med andre folk, felles reise til stadion. Overdreven sikkerhet og tysk orden. Og når kampen spilles er ikke Vålerenga helt som forventet. Det er for slapt, for lite intenst og for lite angrepsvilje. Kanskje legges grunnlaget for å ikke komme med i UEFA-cupen på ordentlig her. Men vi gir aldri opp.

«Kanskje vil der gå både Vinter og Vår, og Neste Sommer med, og det hele År, men engang vil du komme, det ved jeg vist, og jeg skal nok vente, for det lovt jeg sidst.»

Linda, Lise, Merethe, Per og Tina. Bak: fiolinisten som gir oss «Solveigs sang» på Paulusstaube.

Dele rom med en ukjent

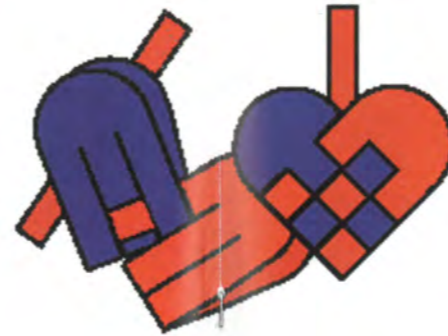
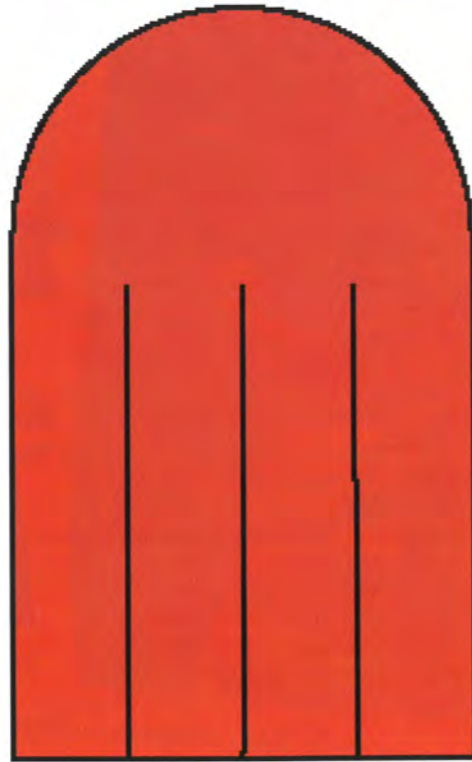
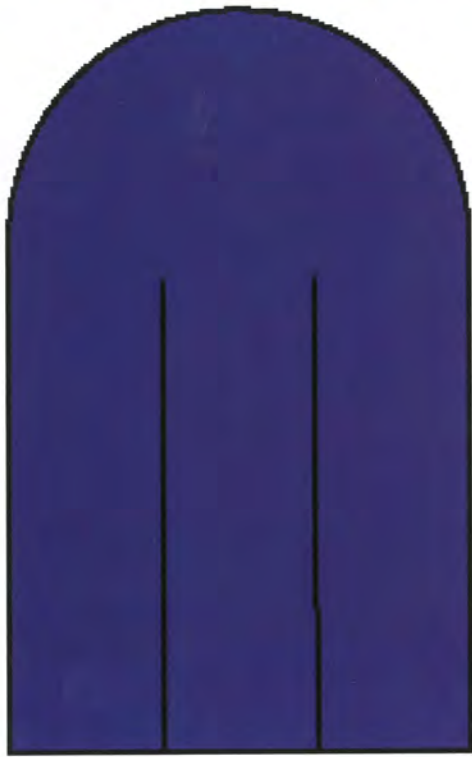

Linda og «venninna» Monika

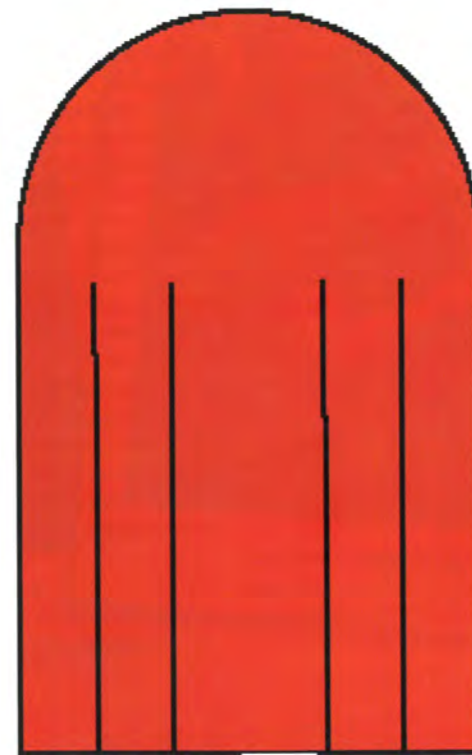
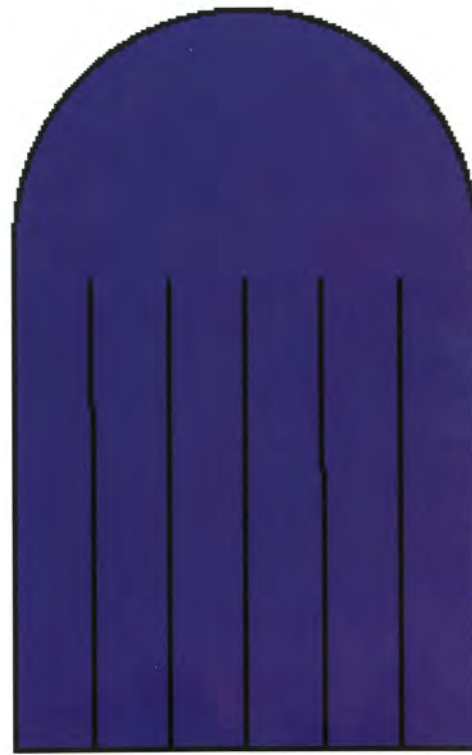

Aalbu hjelper til med banneropphenging

KLANSROPETS JULEPYNT OG FAMILIEAKTIVITETS SIDE

Klipp ut og sett sammen slik illustrasjonen over viser

Kurvene skal henge på treet og bør fylles med snask. Her er forslag til mulig munn godt for unge og gamle:

Kolakaker (kjeks)

200 g sukker
200 g smør
300 g mel
4 – 5 ss sirup
2 ts natron
2 ts vaniljesukker

Rør sukker og smør hvitt.

Tilsett mel blandet med natron og vaniljesukker. Rør til slutt inn sirup. Arbeid deigen godt, slik at den blir smidig.

Settes kaldt i 30 – 60 min.

Trill ut til en fingertykk pølse (1 cm tykk), del inn i ca 8 cm lange deler.

Trykkes flat (max 0,5 cm tykk og 1,5 cm bred). Kolakakene siger litt ut når de kommer i ovnen.

Stekes midt i ovnen på 170°C i 10 – 15 min.

Ferdig stekte kolakaker har en fin brunfarge. Når de er avkjølt er de som kjeks, litt harde.

Alternativt kan kurvene fylles med små gule og sorte marsipanegg, lett marinert i den fineste absinth.

Ikle deg ditt fineste ulveutstyr og jafs i deg en håndfull om dagen.

Og husk nå endelig på litt kos til katten også!

Europaturneen 2007: Best i fyll og fanteri

Dette var det året vi skulle ta Europa med storm, ja dette var det året vi virkelig skulle spise kirsebær med de store kano- nene, ja dette var...

Foto: Kevin Skjothaug

Alle var vi mer enn spente før trekninga fant sted. Hvem skulle vi møte, hvor skulle vi og hvordan skulle vi komme oss dit? Ettersom dette kun var en kvalifiseringsrunde visste vi at det ble noe kokos fra et eller annet kokossted. Og det ble det.

ESTLAND

Første stopp var Tallinn, som huser laget Flora. Dermed var det duka for et gjensyn med gamle «helter» som Kristen V. og Ragnar K. Klanen Airways ordna med fly, billetter og hotell og østover bar det.

Litt uheldig kanskje at flyet gikk så tidlig som 08.00, det ble derfor flytende frokost i baren fra 06.55. Det skulle vise seg å ikke være særlig smart eller veloverveid. Men æru tørst så æru tørst og det var helt klart ikke mange førstereis som hang der i baren denne onsdags morgenen. Aldersgruppa 40+ var i klart flertall blant de over 100 som skulle med vårt fly. Mye fin kultur å se på i Tallinn veit dere...

Vel framme i denne vakre byen var det bare å komme seg kjapt inn til gamlebyen for et par ikke akkurat lite fortjente pilsnerøl. Billig var det, godt var det, og da går det ofte som det pleier å gå med noen av oss første dagen på tur: Hvor er jeg, hvem er jeg og hvor faen bor jeg?

Jeg kom til meg sjøl oppe på det jeg trodde var Ulvensplitten og raste ned ei skrånning for å ta bussen ned til Vålerenga. Etter langt om lenge kom det da en buss, men ikke faen om det var mulig å gå på bak, og jeg som hadde månedskort og greier og greier. Plutselig gikk det opp for en full faen at man faktisk verken var på Ulvensplitten eller på Vålerenga. Nei da, langt der ifra. Så blei're svart som på Grønland en søndags ettermiddag.

Noen timer seinere kom jeg til meg sjøl i en taxi utafor hotellet, og spøkçe meg hvordan, for navnet på bruket hadde jeg ikke peiling på og penger hadde jeg slettes ikke. Det var da

min store redningsmann dukka opp fra intet og stakk 20 estiske riksdaler inn i det ikke helt blide trynet til taxisjåføren. Det fantes altså en gud! Tassaruha Kjellsen, din tynnhårede frelser!

Resten av natta blei tilbrakt på senga i bevisstløs tilstand. Tassaruha du som sjekka inn for meg og som seinere viste meg hvordan nøkkelkortet mitt funka. Hvem sa at klansmenn ikke er hjelpsomme?

Min første dag noensinne i Tallinn var dermed over og mett og fornøyd la jeg meg mens jeg funderte over dagens mange kulturbegivenheter. Jævlig mange fine bygninger i den gamleby'n gitt. Ja, det skal jeg ha, jeg tar stadig til meg lærdom og dummere med åra blir man vel heller ikke, eller?

Dagen derpå ble en annen dans på roser. Nå var det klart for kamp og da drekker man seg selvsagt ikke full, nei det er for amatører. Salongberuselse er tingen på matchdager. Esbjerg i 2004 får stå som et skammens eksempel på at brennevin og fotballkamper ikke hører sammen. Aldri mer. Bare litt kanskje.

Ca. 250 av våre beste folk hadde tatt turen bortover og det bar byen preg av. Det var blått og rødt samt noen ruter og striper overalt i sentrum. Og sentrum ja, faen å pent det var der, litt snodig bare at jeg ikke la merke til det dagen før. Det var sikkert tåka eller det plutselige mørket som spilte meg et puss. Vel, vel.

Ellers var det ingen i byen som visste at det skulle spilles kamp mellom to av Nord-Europas fotballstorheter. Absolutt ingen vi traff hadde hørt om dette pussige fenomenet kalt UEFA-cupkvalifisering. Og vi som trodde at alle oppegående mennesker hadde hørt om Vålerenga, laget som tross alt snart er unike i Europa. Bare vent til i 2013, da er vi på alles lepper!

I innleide busser kom vi oss opp til det nybygde stadionet og fant våre plasser bak det ene målet. Bortsett fra oss 250 var det ca. 200 andre inne på arenaen. Å kalle Flora for Tallinns stolthet er muligens å overdrive en smule...

Selve kampen var elendig, mer er det ikke å si om den saken, men vi vant og det var det eneste som var viktig for både supporterne og spillere. Vi var på vei mot The stadium of Manchester hvor finalen skal spilles i mai 2008. Ingen stopper Vålerenga. I hvert fall ikke der og da. Neste!

LITAUEN

Alle drømte vi om en tur til Litauen i neste runde og med hjelp av høyere makter ble våre bønner hørt. Ekranas neste. Denne turen ble så å si en kopi av den forrige, men med betydelig mer forsiktig omgang med alkohol den første dagen enn hva tilfellet hadde vært i Estland. Man lærer da. Kremt.

Vilnius var også en meget vakker by, og var i tillegg velsignet med et usansynlig vakkert vær og 30 grader i skyggen. Her fikk jeg til og med meg mange vakre bygninger, smug og en og annen fancy lokal rype, ja det var mange av dem i denne byen. Heldigvis bruker vi penga våre på øl.

Dessverre skulle kampen gå midt inne i landet, noe som medførte en slitsom busstur på to og en halv time hver vei. Aircondition? Tja. Kald øl? Ikke akkurat. Stiv i bein og korsrygg? Nettopp.

Denne kampen kan også betegnes som elendig, men vi redda inn uavgjort mens de lokale brunskjørtene slang dritt til alle som ikke var like hvite som dem sjøl. Tullinger.

Hvordan folk fra Litauen kan slenge dritt til noen som helst

står forøvrig for meg som en av klodens histories aller største gåter. Et speil, anyone? Hjem, og det fort. Neste!

ØSTERRIKE

Nå var det bare ett hinder igjen før Europa lå der for våre føtter, og det var ynkelige Austria fra Wiens Lyn-land. Nedover dro vi, fulle blei vi og noen av oss fikk til og med med oss en sightseeing!

Resten av tida ble tilbragt på en fet australsk pub med Strongbow, beliggende midt i Wien sentrum. Kenguruburgeren deres kan så absolutt anbefales, bare ligg unna de doble whiskeyene.

Der snakker vi dårlig butikk. Ellers synes jeg Wien fikk full score når det gjaldt utseende, men null når det kom til kulturelle happenings. Hvor faen var konsertene, hvor faen var separatutstillingene?

Kampen var elendig. Vi var feige som faen og Aabrekks taktikk var en kopi av Rekdals i Brugge og Boleslav. Da veit vi hvordan det må ende. Og det gjorde det.

Farvel Europa, kanskje vi sees igjen en vakker dag. Vi vil savne dere. Tviler sterkt på at dere vil savne oss.

Puss, puss.
KjellG.

Globetrotter

Miniklanan i nederlandsk avis

Hei på dere,

Jeg ville bare sende dere noe som er egentlig ganske morsomt. Selv er jeg fra Nederland og foreldrene mine ringte meg for en og en halv uke siden.

Telefonsamtalen gikk som under:

Mamma: Du Vincent, hva heter fotballklubben som du er supporter til?

Vincent: Det er Vålerenga, mamma. Det har jeg jo sagt før...Daaaaaah....

Mamma: Du mener Enga?

Vincent: Ja... (og smiler at en nederlandsk mor uttaler det på norsk måte og ikke med den harde nederlandske gggggg)

Mamma: Hva heter supporterklubben? Heter de Klanen?

Vincent: Yepp... (og smilet går over til stort glis)

Mamma: Hva med Miniklanan?

Vincent: Ja, stemmer... (og smiler igjen. Samme grunn som for to sek. siden). Det er de yngste barna som har egen tribune.

Mamma: Da har jeg en fin artikkel til deg.

Vincent: Hva? I en nederlandsk avis?

Mamma: Ja, i De Stentor.

Vincent: Det er jo helt utrolig. Sendt det til meg... please, please, please

Ps: De Stentor kan man sammenligne med «Toten Næringsliv» (hvis noe sånt finnes).

Vedlagt sender jeg den nederlandske artikkelen og prøver så godt jeg kan å sette det over til Norsk (er jo tross alt Nederlander):

VÅLERENGA OPPDRAR BARNA TIL ORDENTLIGE SUPPORTERE

Barna bidrar til at det er en mindre aggressiv atmosfære hos norsk fotballklubb

Lørdag 27.10.2007

De får ikke lov å banne, kjeffe eller krangle, men lager akkurat så mye bråk som den voksne legionen. Takket være en supporterklubb til barna kan 6-åringene i Norge dra alene til fotballkamper i eliteserien.

«Kom igjen Enga» skriker noen hundre barnestemmer. «Kom igjen Enga» kommer det til-

Vålerenga leidt kids op tot fatsoenlijke supporters

Kinderen zorgen voor minder agressive sfeer bij Noorse voetbalclub.

door Windy Kester
OSLO - Ze mogen niet vloeken, schelden en vechten, maar maken even veel lawaai als het volwassen legioen. Dankzij een supportersclub voor kinderen kunnen 6-jarigen in Noorwegen in hun eentje naar duels in de voetbalstadion.

«Kom op Enga», gillen een paar honderd hoge kinderstemmetjes. «Kom op Enga», bassen zo'n 10.000 volwassen mannenstemmen terug van de andere Vålerenga-tribune in het Ullevaalstadion in Oslo. Jong en oud smeren de leden voor de derby tegen Aarsvågand Lyn. «Miniklanan!», juichen de hardcore supporters van Klanen (de clan) de jonge supporters van Miniklanan (de mini-clan) toe. De groot is een vast ritueel bij wedstrijden

van de Noorse topclub, die in de volksmond Enga wordt genoemd. «We denken dat we niet vroeg genoeg kunnen beginnen kinderen op te voeden tot fatsoenlijke supporters», zegt Initiatiefleider Irene Silnes. De kinderen van de mini-clan mogen niet te grof vloeken en schelden en opgestoken middelvingers kunnen rekenen op een bestraffing. Gooien ze flessen of vuurwerf op het veld, dan praten de volwassen oppassers hierover met

«Voor de seizoenstart praten we over de gedragsregels, sprekkoren en racisme»

de kleintjes. «Voor de seizoenstart hebben we een middag waar we ze de belangrijkste supporterleiden leren en we praten over de gedragsregels, sprekkoren, racisme en degenliffe». Hier idee is verder simpel: voor 50 euro per jaar mo-

De jonge supporters van Vålerenga mogen niet vloeken, schelden en vechten, maar maken even veel lawaai als het volwassen legioen. foto GFD

gen de leden van de Miniklanan naar alle thuiswedstrijden van Vålerenga. Hun ouders leveren ze bij de poort af en halen ze na afloop weer bij de poort op. Tijdens de wedstrijd zitten de kinderen, allen met een identiteitskaart met nood-

nummer om hun nek, in hun eigen supportersvak onder toezicht van een tiental volwassenen. Om te voorkomen dat ze onder de voet worden gelopen, mogen ze in de rust het vak niet uit.

Doel was zo'n 300 kinderen tus-

sen de zes en dertien jaar te interesseren voor het voetballen. In twee seizoenen is het aantal Miniklanan-leden opgelopen tot bijna 500. Andere Noorse clubs beginnen het voorbeeld te volgen. Vooral het aantal meiden dat zich aansluit groeit, in Noorwegen is voetballen de populairste sport voor meisjes van deze leeftijd.

De volwassen leden van de clan staan niet bekend als lieverdes en waren in het verleden regelmatig betrokken bij supportersgeweld. De afgelopen jaren heeft het legioen zichzelf opgeschoond en ook de aanwezigheid van kinderen draagt bij aan een heel andere stemming in het stadion.

«Mindere agressie», denkt Kirstin Ellingsen, één van de volwassen begeleiders van Miniklanan. «Ik zou mijn zoons nooit meenemen naar de gewone tribune», zegt een moeder van vijf jongens. «Maar op deze tribune is alleen het geuldrivende gevaarlijk.»

➔ Barna får ikke lov å banne, kjeffe eller krangle, men lager like mye bråk som de voksne.

bake fra 10 000 voksne bass-stemmer fra den andre Vålerenga-tribunen på Ullevaal stadion i Oslo. Unge og gamle smører halsen til by-derby mot erkefienden Lyn.

«Miniklanan!!!» jubler de hardcore supporterne fra Klanen til de unge supporterere som kalles Mini-Klanan. Hilsen til de unge er et fast ritual når kampene til den norske toppklubben spilles, som vanligvis blir kalt Enga.

«Vi tror vi kan aldri begynne tidlig nok for å oppdra barna til å være en ordentlig supporter», sier Initiativtaker Irene Silnes. De barna som er med i Miniklanan får ikke lov å banne alt for stygt og de som kjeffer eller viser fingeren kan regne med at de får en reprimande. Hvis de kaster flasker eller fyrverkeri på banen da snakker de voksne til de små.

Før seriestart snakker vi om oppførsel, allsanger og rasisme.

Før sesongen har vi en ettermiddag hvor vi setter oss sammen med ungene og lærer dem de viktigste sanger og vi snakker om oppførsel, allsanger, rasisme osv.

Ideen er veldig enkel: For 50 Euro i året får alle som er medlem i Miniklanan besøke alle hjemmekampene til Vålerenga. Foreldrene leverer ungene før kampen hos inngangen og henter de igjen etter kampen. Under kampen

sitter barna, med identitetskort med nødnummer rundt halsen, i sitt eget felt med noen titalls voksne som passer på dem.

For å være sikker at de blir ikke trampet ned, får de ikke lov å gå ut av feltet i pausen. Målet var å få rundt 300 barn mellom 6 og 13 år interessert i fotball. Etter to sesonger er antall Miniklanan-medlemmer nesten 500. Andre norske klubber begynner nå også å følge opp dette eksempelet. Spesielt jenter melder seg på og ser at denne gruppen vokser mest. I Norge er fotball den mest populære idretten i den aldersgruppen for jenter.

De voksne medlemmene i Klanen er ikke kjent som snille gutter og før var de ofte involvert i supporter-bråk. De siste årene har legionen ordnet opp selv og samtidig har de ungene innflytelse til atmosfæren på stadion.

«Mindre aggressiv», tenker Kirstin Ellingsen, en av de voksne assistenter av Miniklanan. «Jeg ville aldri tatt med mine gutter til den vanlige tribunen», sier en mor til fem unger. «Men på denne tribunen er bare lydnivået farlig.»

Mvh Vincent Denissen
Klansmedlem

BOHEMEN

SPORTSPUB OSLO

SANNSYNLIGVIS VERDENS FETESTE FOTBALLPUB

VÅLERENGAPUBEN I OSLO SENTRUM

ALT AV FOTBALL PÅ ØRTEN SKJERMER

TOPPIDRETTSSENTER FOR DART

INTELLIGENSFREMMEDE QUIZ HVER FREDAG

OPPBYGGELIG SPORTSQUIZ NESTEN HVER ONSDAG

ØSTKANTPRISER

Bohemen - gjør livet litt mer silkemyk

ARBEIDERGATA - OSLO

Forum eller ikke forum

Hadde endelig en frikveld og tok meg tid til å lese litt på våre forskjellige fora. Må bare si først som sist at her var det mye klaging. Veldig lite konstruktiv kritikk og forslag til forbedringer, men stort sett sutring.

Tekst: Svenna
Foto: Kasper Wikestad

Ser at flere er sure på oss i sanggruppa fordi vi ikke tar i bruk de mange forslagene som kommer på sangforumet og at vi ikke engasjerer oss nok i debatten.

Etter å ha sett på sangforumet en stund har jeg faktisk tilgode å se ett forslag som ikke er hentet fra YouTube (altså plagiat fra andre klubber). Vi ser faktisk hva som er foreslått og diskuterer enkelte forslag på våre møter, men bruker ikke dette forumet som inspirasjonskilde og bruker ikke mye tid på det. Vil du nå frem så skriv til sang@klanen.no. Vi prøver her å svare alle som skriver inn og tar også forslag her mer seriøst.

Mange forslag som vi ser på forumet virker også lite gjennomtenkte. Tviler vel litt på om folk har prøvd å synge dette med fullt trykk for seg selv. Kom gjerne med forslag, men prøv det gjerne ut litt først på venner og kjente.

En skriver: «Denne var bra, skriv og del ut lapper.» Ok, dere var her to mann som likte en sang (selvfølgelig en blåkopi og direkte plagiat) og dere ber oss om å gjøre noe. (Veldig mye av dette med: «Nå må noen få noen til å gjøre noe.» En idé er faktisk å gjøre noe selv). Å dele ut flyers koster faktisk penger – noe vi ikke har ubegrenset av. Skal vi gå til det skritt å dele ut flyers bør vi også vite sånn noenlunde at dette er noe som vil fungere. Noen må også møte opp to timer før kamp for å dele disse ut og det er ikke alltid lett å få folk til å bidra.

Her har faktisk Oslo Bajas (les pajas) og den evig utskjulte Bulkegjeng stilt opp villig vekk både til å dele ut flyers og til å synge inn sanger. En stor takk til dere for dette!

En annen skriver: «Jeg bidrar jo jeg, jeg skriver forslag på forumet hele tia.» Er dette å bidra? For meg blir det litt som en politiker under valgkampen: Mye prat og lite handling. Ingen

som har kunnet stille de to gangene vi prøvde med åpne møter. Det vil derfor ikke bli avholdt flere slike før over nyttår.

Vil du forandre eller påvirke noe så er det bare å få flytta fingra vekk fra tastaturet en liten stund og tilby dine tjenester. Klanen har bruk for all hjelp de kan få.

Men vil du bli tatt seriøst av sanggruppa så send mail eller prat med oss på kamp.

«Jeg har dessverre ikke tid», sier mange. Ok, litt om meg selv: Har full jobb, to barn som spiller håndball og fotball. Dette kommer i tillegg til alle kamper og dugnader med både tifo og sang. Jeg er med fordi jeg vil bidra, men kunne sikkert også sagt at jeg ikke har tid. Dette handler om å prioritere.

Hadde folk visst hvor få det var på tifodugnader, hadde mange skammet seg. Du må ikke stille opp alltid og hele tida, men en time i ny og ne hadde hjulpet gruppa masse. Alle kan holde i en kost og mange der ute har sikkert mange gode ideer også.

En liten bønn til slutt: Kan dere slutte å behandle oss som om vi var ansatte??? Det er faktisk ingen verken i styret eller arbeidsgruppene under som får annen lønn enn eder og galle. Det finnes faktisk grenser for hva folk finner seg i og vi har ikke råd til å miste noen. Vi er kun frivillige som vil gjøre noe for klubben i vårt hjerte.

Og det hadde jo vært kjedelig å ikke ha noe forum til all klaging og sutring???

Har du en tom bolig du skal selge?

Da er du selvsagt interessert i å oppnå høyest mulig pris. Erfaring viser at det lønner seg å møblere for å oppnå et best mulig salg. Vi sørger for at boligen din ser best mulig ut både til foto og visninger. Vi leverer alt av møbler og inventar som gjør boligen din til det perfekte salgsobjekt.

WOWTM
INTERIOR DESIGN

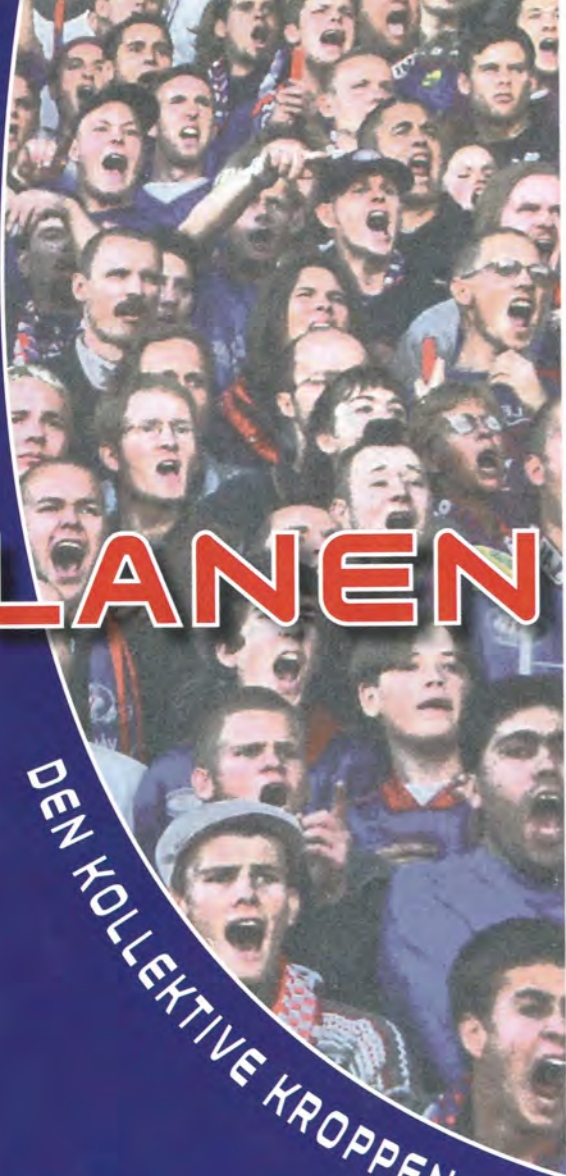
Nordbergveien 42, 0875 Oslo

Tlf/fax: +47 22 58 07 22 / Mob: +47 90 59 31 38
e-mail: post@wowdesign.no / www.wowdesign.no

KLANEN

DEN KOLLEKTIVE KROPPEN

AKILLES FORLAG

Gjennom ti måneder fulgte ELISABETH SKOGLUND JOHNSEN fotballsupportere i KLANEN.

Hun mener Klanen deler en virkelighet der måter å bruke kroppen på, internaliseres i individene. Kropsteknikkene som utøves på tribunen må mestres før individet blir en del av fellesskapet.

« Det er umulig å få kontakt med blikket hans. Øynene fokuserer kun på én ting. Han står i utgangsposisjon, en stilling han alltid står i når det er rolig på banen, godt plassert med begge føttene i bakken og med armene i kryss over brystet. Plutselig skjer det noe. Forsiktig hever han armene ut fra kroppen, de stopper et øyeblikk foran brystkassa. Begge nevene hans er knyttet. Han presser overkroppen fremover, føttene finner balansen på tåballene. Han har funnet stillingen, han er klar. Armene hans begynner å bevege seg igjen, og i det hendene når hodet, faller han tilbake på begge føttene. Han gnir hendene gjennom håret og bøyer knærne. Armene faller tungt ned langs siden i det han utbryter i et høyt og langt skrik: «Faaaeen!» Ballen treffer tverrligger og blir klarert ut av forsvaret. Han avslutter seansen med et lite «hælvete» for seg selv som bare vi nærmeste rundt ham hører. »

Ny bok!

Klanen – den kollektive kroppen
 Av Elisabeth Skoglund Johnsen
 ISBN 982-82-7286-186-4

198,-

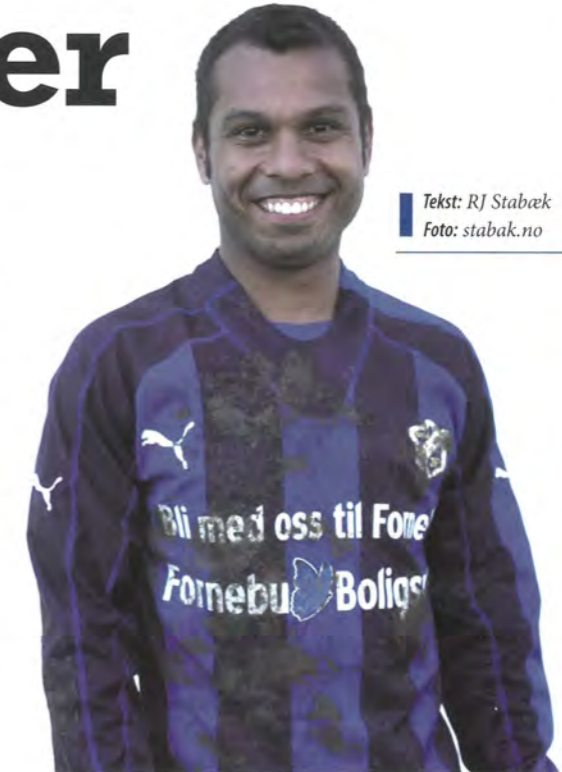
I salg i desember
 Boka kan kjøpes i Sjappa
 eller i bokhandelen

Serieoppsett til besvær

I år satt NFF opp serien slik at enkelte lag stort sett møtte hverandres motstandere gjennom hele sesongen. Brann spilte alltid mot det laget Stabæk hadde møtt i den foregående serierunden. Odd spilte mot det laget som hadde møtt Fredrikstad serierunden før osv. Kanskje ikke så mye å bry seg om. Problemet er bare at enkelte spillere utsettes for røffere behandling enn andre. Jeg tenker da særlig på Tarik Elyounoussi og Alanzinho. Stabæk fikk for eksempel to røde og 29 gule kort. Stabæks motstandere fikk fire røde og 56 gule (i kampene mot Stabæk). Tre av de røde og 25 av de gule kom etter felling av Alanzinho.

Dette ga Brann en udiskutabel fordel i gullkampen. Her er hele listen:

- LSK–Stabæk: Kasey Wehrman får sitt 3. gule etter å ha obstruert Alanzinho. Soner mot Brann som feier LSK av banen med 3-1, med bulldoseren Wehrman på tribunen.
- Sandefjord–Stabæk: Thomas Sobotzik får sitt 3. gule kort etter stygg felling av Alanzinho. Soner mot Brann som slår Sandefjord 1-0.
- Stabæk–Fredrikstad: Igjen er Kasey Wehrman på farten. Han har skiftet drakt siden sist, men er fortsatt like brutal. Wehrman spiller en stor kamp for FFK og blir kåret til banens beste av VG. Får sesongens 5. gule når han klipper ned Alanzinho. Soner mot Brann. Fraværet av Wehrman er merkbart for FFK. De rakner etter 60 minutters spill og taper 0-4.
- Odd–Stabæk: Morten Fevang prøver å kveste Alanzinho for alltid. Direkte rødt. Mannen som så langt hadde løftet Odd i høstsesongen var dermed ute mot Brann, som lett slår Odd 4-0 i neste kamp.
- Stabæk–Viking. Nicolai Stokholm pådrar seg to gule – begge for felling av Alanzinho. Soner mot Brann, som til en forandring taper 1-3.
- Stabæk–Lillestrøm: Bjørn Helge Riise får to gule på ett minutt for usportslig opptreden. Frode Kippe soner etter at han klippet ned – ja nettopp, Alanzinho. Dermed fikk Kippe sitt andre gule i kampen. Brann kjører over LSK på Åråsen og vinner 5-1.

Tekst: RJ Stabæk
 Foto: stabak.no

- Stabæk–AaFK: Jeffrey Aubynn klipper ned Alanzinho. Får sitt 5. gule for sesongen. Soner mot Brann, som overraskende taper 1-2 i Jugendbyen.

Det er langt fra sikkert at Stabæk hadde tatt gullet fra Brann selv om serieoppsettet hadde vært annerledes. Men Brann slo for eksempel LSK i begge kamper. Og LSK måtte spille uten årets Kniksenprisvinner som beste forsvarsspiller, i begge de oppgjørene. (At Kippe fikk Kniksenprisen er for så vidt en skandale i seg selv. Hvordan kan du være best når du har sonet åtte kamper for kort?)

Kanskje man skulle gjøre om reglene og gjøre som i Norway Cup? Der må du byttes ut hvis du får gult kort. Dermed er det laget som rammes av forseelsen som får fordelene – ikke laget synderne møter i neste kamp. Hadde jeg heiet på Brann eller LSK, hadde jeg selvsagt ikke ment dette.

Mikkel Myser

At jeg myser og ser utrolig dårlig er en kjensgjerning blant mange.

Jeg skal fortsette å skrive om hva jeg syns om andre supporterklubbers feilgrep, men det finnes litt i Klanen også.

I forrige utgave av Klansrupet herjet jeg med Plankehaugen. Jeg fortsetter gladelig, for rett etter at artikkelen gikk i trykk så hadde Plankehaugen loppemarked... Hallo, en av de i Norge som har mest penger på bok og flest sponsorer har loppemarked! Jeg trodde man dreiv supporterklubb for å støtte laget man elsker. Plankehaugen er ikke de eneste som trenger mer enn grunnkurs i å drive supporterklubb. Hva blir det neste derfra? Rødt og hvitt Ulf Berg-bånd til inntekt for en hamster kalt Lars Morgan? Tro meg, jeg liker meg alltid der nede, godt øl har dem også, men når det gjelder enkelte ting bør man tenke seg om to ganger...

Bastionen har holdt på i 15 år, de vokser selv om det vokser lite rundt dem. Det tok 15 år før noen unge, nydusja jysplinger ga ut en uavhengig fanzine kalt «Intet Nytt Fra Vestkanten». Tror dem fikk skrapa sammen nok spenn uten at dem måtte låne vis'n til pappa. Blekka var grei den, men som den fanzineren jeg er så gir jeg alle kred. 32 sider får man for 20 spenn. Det er få sider. Men jeg er ganske skuffa over at de ikke har skrevet noe om «full stadion 2007-prosjektet». Det er vel utsatt på ubestemt tid...

Noen såkalte «kjendiser» blir supportere etter kort tid på tv-skjermen. Lars Olav Karlsen

– Loffen blant venner – ja, han lubne som var med i Tuft. Han skal ha kred for at han ikke har slengt seg på VIF-bølgen. Han heier på adeccolaget IK Start. Men kjære Loffen, du har ikke mye ballast som supporter, så la oss slippe at du uttaler deg om ting. Ikke minst la oss slippe å se deg med bar overkropp på TV under landskamp. Du hadde nesten plass til hele N-O-R-G-E på din mage. Mitt råd er: Kjøp noen fanziner. Se og lær er det viktigste.

NSA er Norsk Supporterallianse, som er en paraplyorganisasjon for alle norske supporterklubber. Lever den? Tja, skal man tro hjemmesiden, så tviler man. Hva skjer, mon tro? Selv om tre gamle og sære grinebitere trekker seg må man vel kunne yte maks? Det forventes at flere tar i et tak, ikke bare tro at det gjør noen andre. Fins nok av ting å ta tak i: sanger på landskamper, kakeletteri (nei faen, dette driver Plankehaugen med gitt), ikke minst gi folk nok kunnskap om hvordan tribunekultur virkelig skal være.

Stormen er supportergruppa som mange liker. Mange hyggelige folk, men faen så gjerrige! Må man virkelig like alle? Lage sånne vennskaps-skjerf? Nei og nei! Ikke minst har de blitt kåret til årets supporterklubb av NFF. Tro det eller ei! Klanen hadde vel aldri tatt i mot en sånn pris?

Premieutdeler var en av Norges største klovner innen idrett, nemlig Morten Hagenstuen som er ivrig i Håndballens Venner. At han får lov å herje er en skam!

Dette bringer meg over på alle dem som sier nei til den moderne fotballen. Greit det, men vil man ha det sånn det var før? Det var langt mellom lyspunktene på banen da. Spillerne var glade hvis de tapte bare 0-4 og fikk man en europatur så tok man med Kodak-kamera og beskjed om å smugle mest mulig. Nei, slik vil man ikke ha det vel? Ikke hadde man internett, ikke hadde man tilskuere? Men man hadde sikkert en kødd som var vakt?

Haugesunds Maakeberg forsøkte seg i sommer på en underlig kombinasjon: Fotballkamp og besøk hos Julius i dyreparken!

Klanen har alltid hatt stor tradisjon i Fanzineverden og mange har kommet og gått. Det prøves igjen med =Enga slik at gamle som nye skribenter kan bidra. Men jeg greier ikke å dra lasset aleine. Går alt riktig vei så blir undertegnede pappa igjen i april, men det hindrer ikke å gi ut fanzine. Så ta kontakt på erlikenga@gmail.com

SKAL DU
FORNYE, FORBEDRE,
SKIFTE UT, REHABILITERE,
RESTAURERE, OPPGRADERE,
REPARERE, ERSTATTE, TILPASSE,
FRISKE OPP, JUSTERE, KORRIGERE,
BEDRE, PERFEKTURERE, UTBEDRE,
RAFFINERE, RENNOVERE, BØTE,
EMENDERE, GJENOPPRETTE,
IMPLEMENTERE, LAPPE,
KONSOLIDERE, STELLE,
OVERHALE, VØLE,
GJENOPPRETTE
PUSSE OPP.
HAR DU EN
DRØM? OG
TRENGER
STRØM

SOM MEDLEM
AV KLANEN FÅR
DU 10% RABATT
KONTAKT OSS

St. Halvard Elektro AS

Tlf. 954 04 204

Mail: rune@sthalvard.no

Autorisert EL. installatør. St.Halvardsgate 23, 0192 Oslo

Arild Andresen – Vålerenga personifisert

Kun tre dager etter den deprimerende forestillingen mot Lyn satt Klansropets utsendte på Vålerenga Vertshus sammen med Arild Andresen – keeperlegenden, historiefortelleren og skrønemakeren. Egentlig burde ingen av oss ha vært ute den dagen, i hvert fall ikke hvis vi skulle fulgt praksisen fra tida da Arild var aktiv.

I 1948 røyk nemlig Vålerenga ut i første runde av cupen mot Vardal, og for å strø ytterligere salt i såret vant naborivalen Jordal sin førsterunde-kamp. – Jeg gikk ikke ut på ei uke jeg, sier Arild. Heldigvis røyk Jordal ut i neste runde.

Arild ble født 1. desember 1928. Han vokste opp som yngste av tre brødre i Normannsgata på Kampen, på to rom, kjøkken og bad på Sage-ne, som han selv sier. Brødrene Torbjørn og Ivar spilte begge på Vålerenga, så Arild ble flaska opp med fotball. Hvorfor han endte som keeper forklarer Arild på følgende måte: «Antakeligvis fordi brødrene mine og kompisene deres skulle ha noen å skyte på på Sarabråten.»

Klansropet har prøvd å være sitt journalistiske ansvar bevisst og har forberedt noen spørsmål til Arild. Dette viser å være helt unødvendig. Her er det bare å trykke på «play» og så kommer den ene historien etter den andre. Arild er et oppkomme av gode historier, med imponerende oversikt over datoer, navn osv., både fra sin egen tid og fra senere år. Takket være de eldre brødrene husker Arild faktisk også ting han egentlig ikke burde huske.

En gang Arild fortalte historier spurte Einar Gelius «Hvordan kan du huske det, du var jo ikke født engang? Du har ikke sett dem du?» – Jammen har du sett Jesus a?, svarte Arild. – Du står jo og snakker om'n for det.

Fra 1947 til 1954 var Arild en solid sisteskanse for Vålerenga, før han brått la opp i en alder av 25. Arild forteller: – På stillinga 3-2 i en kamp

mot Fredrikstad i slutten av september 1954 blei ballen spilt over dødlinja. Henry Johannesen, en god spiller i Fredrikstad, spilte ballen, som var helt ute på grusen bak mål, tilbake til meg så jeg kunne spille ut. Jeg skulle stoppe ballen med foten og dytte'n bort på fem-meter'n, og så rulla'n inn i mål. Så dømte'n mål da, han dommer'n, sånn at det blei 3-3. Da gikk jeg bort te'n og sa «Dette var den siste fotballkampen jeg spelte, og jeg håper det er den siste du dommer». Og jeg trur han slutta å dømme, óg. «Når han åpna avisa dagen etter og leste kritikken han fikk så stupe'n rett i Numedalslågen og ingen har sett'n siden».

Akkurat det siste får vi tro går på kontoen for skrøner, men så graverende var det altså, etter Arilds mening.

Bortsett fra sporadiske opptredener som utespiller på b-laget når de mangla folk ble dette Arilds siste kamp for Vålerenga.

Totalt fikk Arild ca. 120 kamper for Vålerenga, og var første VIF-spiller som passerte 50 kamper i Hovedserien. «To» landskamper ble det også: «Den første og den siste», mot Sverige 24. september 1950 (tap 1-3). – Jeg var støl til jul, forteller Arild. – Klarte ikke engang å skrive julekort det året.

Klansropet rekker å smette inn med et av våre forberedte spørsmål i det Arild må fukte stru-

Tekst: Frode Sandberg

Foto: Thomas Brekke Sæteren og bilde fra boka «Fra Sotahjørnet til Bohemen»

pen: – Hvis du ikke hadde lagt opp i '54, hadde Brann blitt seriemestere i '63? Arild trekker litt på det, men unnlater egentlig å svare på spørsmålet, beskjeden som han er. Derimot bedyrer han at han ikke har angret på at han la opp såpass ung, fordi han «var mett på en måte», begynte å bli gammel(!), og tross alt hadde spilt i 8-9 sesonger for Vålerenga.

Dommeren i Fredrikstad-kampen over var ikke den eneste som fikk føle Arilds harme når dømninga ikke falt helt i smak hos Vålerenga-keeperen.

En gang spurte Arild om å få se ræva til en dommer. Dommeren ville naturlig nok vite hvorfor, hvorpå Arild svarte «Jo, du dømte som om du skulle ha øya i ræva». Pussig nok medførte det ingen kort eller andre konsekvenser for Arild.

» Dem trur dem blør for Vålerenga nå – ja, da må dem skrubbe seg asså.

Arild holdt også på å bli vist ut i en b-kamp av en dommer fra Sørli som het Blomqvist. – Han var en femti høy tenker jeg, forteller Arild. Så var det gress vet'u. Så ropte jeg

«se til faen å få kløpt gresset her så dommer'n kan se». Dommer'n blåste og spurte hvem det var som sa det. Ingen svarte og dommer'n kunne ikke gjøre annet enn å sette i gang kampen igjen. Han så vel ikke hvem det var...

For øvrig mener Arild at dommerstanden ikke har blitt bedre på de 53 årene som har gått siden han la opp, men legger også til at det har blitt vanskeligere å dømme. – Det skulle vært rødt og gult kort for dommere også, sier Arild, som legger til at enkelte dommere med hell kunne brukt hue' mer.

Ikke bare var Arild en av landets beste fotball-keepere. Han spilte også ishockey (var blant annet med på å vinne 3. divisjon ubeseira i 1949)

og bandy. Han var også innoom 11-mannshåndball, en idrett som bukka under med fremveksten av innendørshaller:

– Der var jeg med én gang. Det var sånn landskamp på Bislett mot Sveits. Vi tapte 21-12, men døm blei verdensmestere altså. Jeg fikk god kritikk også, for dem som traff meg dem sa dem var god redning, og dem som gikk i mål dem hadde jeg ikke sjans på.

Keeperplassen i Vålerenga overtok Arild etter Tippen, som ga Arild både spesialtrening og mange gode råd. Et av disse var at «den største forsa en keeper (uttales keper, Klansropet anm.) kan ha er temperament». Dessuten la Tippen vekt på at en keeper alltid må fullføre, dvs. har han begynt å løpe ut kan han ikke ombestemme seg.

Et annet råd var å trene spenst hvor og når det var mulig, så Arild trente spenst bortover Hedmarksgata ved å hoppe etter bladene i trærne langs gata. Dette ga Arild «riktig» spenst. I dag har også keepere spenst, men mange av dem satser gær'nit: «De satser med hæla», sa tidligere Start-trener Karsten Johannesen. – Se på

bildet av Shilton og Maradona fra VM i 1986, sier Arild. – Riktignok brukte Maradona armen, men Shilton skal da hoppe høyere enn vesle Maradona!

Arild overtok ikke bare keeperplassen etter Tippen, men også Tippens gamle keepergenser i ull. Sammen med ullundertøyet han alltid brukte, var denne veldig praktisk mot Arilds revmatisme. Det eneste problemet var at gensen «veide fem kilo når det regna».

Revmatismen var medvirkende til at Arild aldri trente før gresset begynte å spire. Dette forhindre ikke at treneren maste på Arild om å begynne treninga litt tidligere på året: – Kom og tren da vel, og så må du bade. Du må huske på at bade er halve treninga. – Greit det, svarte Arild, da bader jeg to ganger.

Men det var ikke helt uproblematisk å overta keeperplassen etter Tippen. En gang, Arild var vel rundt 20 år gammel, hadde Vålerenga vært i Sarpsborg og Arild hadde redda et straffespark: – Finn Moen tok straffa, og han var landslagsspiller. Selvfølgelig var jeg stolt, men

» Noen av oss var så heldige å få stifte bekjentskap med Arild Andresen i april da Klanen og Vålerenga Historielag arrangerte byvandring på Vålerenga.

da jeg kom til Sota som jeg pleide å gjøre, for dette var en lørdagskamp, for å prate, fikk jeg ikke åpna kjeften en gang før det kom fra de voksne mannfolka som sto der: «Dø, den hadde Tippen tatt au».

Tida rundt 2. verdenskrig var et høydepunkt på keeperfronten i Vålerenga – i en periode hadde klubben ikke mindre enn fire veldig gode keepere, som hadde kommet på hvilket som helst annet lag i byen, men alle valgte å bli i klubben framfor å gå til andre lag, forteller Arild: «Vål'enga i ditt hjerte, ikke sant. Dem spelte heller for b-laget enn å gå til Skeid, Lyn eller Strong. Dem klubba bytta jo keperer oftere enn andre bytta skjorte.»

» Vål'enga i ditt hjerte, ikke sant.

I løpet av intervjuet får vi et klart inntrykk av at det er en stolt og noe sta mann vi sitter overfor, men dette benektes på det sterkeste av Arild selv. Dette på tross av at han for eksempel nekta å gå på Ligamøtene på Brakka da Lyn fikk treningstid i Vallhall, og faktisk måtte tvinges ned dit av Bjørn Arild Gjerdalen fra Aldermannsligaen. Arild begrunner dette enkelt og greit med at han alltid har vært gæern på Lyn. (For så vidt ikke noe å si på det, Klansropet anm.)

En annen episode som hinter om en mann med stahet og integritet er en gang da Arild var ti år gammel, og satt sammen med en gjeng og snakka på brakka på Etterstad. En av de eldre kara ba plutselig Arild gå ut av garderoben, for han mente Arild ikke hadde noe der å gjøre. Da Arild ble juniormester med Vålerenga sju år seinere kom samme mann bort for å gratulere. Arild nekta selvsagt å ta han i hånda.

Arild er som alle skjønner glad i å dra en skrone eller to, og har blant annet flere journalisters yrkes stolthet på samvittigheten, i tillegg til andre ofre han har møtt opp gjennom åra.

Som eksempel drar Arild opp et gulnet bilde fra lommeboka som han til flere har fortalt er fra Klosterenga (en liten bane som lå over gata for Jarlen Kino) på 30-tallet. «For å få banen til å bli 40 meter brei måtte linja gå helt inntil nettinggjerdet, og linjemann måtte gå på utsida av gjerdet», hevda Arild. «Jasså, sier du det?», sa folk. – Det er selvsagt bare tull. Det riktige er at bildet er fra Tippens siste kamp på Ullevaal i 1946.

En annen skrone Arild ynder å dra er en historie han blant annet har dratt for gutter som var kjente fotballspillere etter Arilds tid, men som han av hensyn til dem selv ikke vil nevne ved navn. De spurte hvordan det var før olympiaden i 1952, før lysmastene kom på plass på Bislett. – Den gang var det nemlig bare tråder med lamper hengende ganske lavt over banen, så når det ble mørkt blei det vanskelig å se ballen når den ble sparka høyt opp i luften. Så var det en som lurte på hvordan dem gjorde det når vi spelte ut ballen.

– **Ja, jeg spelte ballen** på halvspretten, så dem gikk ikke så høyt, men dem som spelte'n rett opp, da ble ballen borte. – Ja, hva gjorde dere da? – Jo, vi lytta. – Lytta? – Ja, for du skjønner vi hang sånn ei lita bjelle som dem hang på kattene på snøringa på ballen, så vi skulle vite hvor'n var.

– **Dette er jo** også bare tull, men trur'u ikke det var en som reiste seg opp og sa: «Ja, det husker vel jeg óg det.» Arild (oppgitt): – Da nytter det ikke mer vet du...

I løpet av karrieren ble Arild utvist to ganger, noe som for så vidt ikke er oppsiktsvekkende mye.

En av utvisningene skjedde på Island. Her hadde Arild nær blitt dømt for uaktsomt drap, som han selv sier: – Jeg var ute av mål da en motspiller skøyt et skudd som gikk rett forbi meg. En Vålengaspeller handsa, og så dømte dommer'n mål i stedet for straffe! Det var gærnt vet'u. – Jeg tok ballen og sparka'n langt ut i Atlanter'n et sted, så linjemannen måtte ro ut for å hente'n. Det var kraftig sjø, så båten vælva og linjemannen lå der og kava. Han kom seg på land til slutt, men ballen drukna. Og jeg fikk rødt kort.

Når vi kommer inn på Vålerenga-spillere opp gjennom årene, så slår Arild kontant fast at det er håpløst å kære tidenes VIF-spiller: – Hver spiller må vurderes innenfor sin tiårsperiode, og nevner Leif Olsen som best da Arild spilte, etterpå var det Bruno.

Om ikke spillere fra forskjellige tidsepoker kan sammenlignes, så ser Arild minst én stor forskjell på nå og da: – Spillerne nå bryr seg ikke

og tar seg ikke så nær av å tape, annet enn at det eventuelt blir mindre penger i lommeboka fordi det er arbe' dems. Dere i Klanen gråter sikkert en skvett når dem taper, men dem utpå banen bryr seg ikke i samme grad.

Arild har selvsagt også mange og sterke meninger om dagens spillere, og er generelt ikke overvettets begeistra over innsatsen enkelte viser: – Dem trur dem blør for Vålerenga nå – ja, da må dem skrubbe seg asså, kommer det kontant.

Om nyere tid konstaterer Arild at «Det rare i VIF begynte da dem kjøpte Simpson!». Om enkelte spillere har han følgende karakteristikker: «Pa er det beste emnet jeg har sett». Tobias Grahn får merkelappen «kjeftesmelle» og Arild så en klar parallell i Tobias i Leif Olsen fra Arilds lag. Nyervervelsen Bojan Zajic er trolig det beste kjøpet på lenge. For øvrig er han klokkeklar på at klubben bare skal selge de som vil vekk.

Det har alltid vært en sterk tradisjon for kallenavn på Vålerenga. Selv fikk Arild kallenavnet «Nygår'n», etter travtreneren og -kusken Bjarne Nygård, som vant det første skandinaviske mesterskapet i trav i 1933. Arild vanka nemlig på travbanen så ofte han kunne etter skolen og hjalp blant annet til i stallen.

En annen sterk tradisjon på Vålerenga er det fargerike språket. Så vidt Arild kjenner til er det kun fire Vålerenga-spillere opp gjennom tidene som aldri har banna: Tippen, William Winther, Bjarne Rosén og Even Preståsen.

En av de mest kjente Arild-historiene er fra første runde i cupen mot Vardal i 1948 – den som førte til en ukes selvpålagt husarrest. Arild forteller:

– Banen lå inni skauen ved Gjøvik, skikkelig på bondelandet. Pukkverk rett ved banen og skau rundt. På ene sida var det teltduk, som et gjerde. Ganske tidlig tok Vardal ledelsen 1-0 og etter det spilte dem stadig ballen ut av banen. Inn i skauen gikk det greit, men så spelte dem den over gjerdet. Jeg fikk klyvd over gjerdet og henta ballen, men kom ikke inn igjen samme veien, for der var det ikke stolper å klatre på. Jeg spelte ballen over og løp bort til inngangen. «Her må du betale to kroner for å komma inn», sa vakta i porten. «Ser du ikke at jeg er keeper'n til Vålerenga da?» «Speller ingen rolle», sa'n.

➔ **Vålerengas A-lag i 1949.** Bak fra venstre: Trygve Arnesen, Roger Peretz, Ragnar Berge, Leif Fjellhammer, Gunnar Pedersen, Leif Olsen. Foran fra venstre: Thorleif Olsen, Rolf Svendsen, Arild Andresen, Ragnar Andresen, Einar Winther.

Ved hjelp av ropert fikk dem tak i oppmann Stefens, som kom og betalte to kroner så Arild kunne ta plass i mål igjen. Etter dette spilte Arild alltid med en tokroneseddel i lomma.

Et tap i de dager kunne også medføre kvikke kommentarer fra omgivelsene. Etter et 0-5 tap for Viking på Bislett rundt 1950, ville tilfeldighetene det til at Arild skulle til legen dagen etter. Arild troppa opp hos doktoren i Skedsmogata, som for øvrig sto i Lyn. Da Arild etter noe venting kom inn til doktoren og satte seg ned, så doktoren lenge på han før han sa «Skal vi si åtte dager da, til å begynne med?» «Skal du ikke undersøke meg?», svarte Arild. «Det er'kke nødvendig, for jeg var på Bislett i går», svarte legen.

Arild nevner flere eksempler på hysterisk dårlige kamper fra Vålerengas side opp gjennom åra (tap mot Kråkerøy og Moss da de var i 3. divi-

sjon på Hengern's tid), Kapp på Toten, Snøgg, Ready i 1970 og andre lag de knapt hadde hørt om. Med Nybergsund og Bærum friskt i minne konstaterer vi at i hvert fall enkelte tradisjoner holdes i hevd i Vålerenga.

Om bohemen på 65-laget sier Arild at de gutta hadde det moro, på godt og vondt: – Enten var det sånn at man kunne bli forbanna, og fikk lyst til å gå utpå der og banke dem opp, eller så hadde dem det så morsomt at dem holdt på å le seg i hjæl. Det va'kke no'n mellomting.

Ette tre innholdsrike timer runder vi av samtalen. Som dere forstår ble det på langt nær plass til alt om og fra Arild på disse sidene. Vi skal derfor ikke utelukke at det blir gjensyn med en av de største Vålerenga-personlighetene gjennom tidene også i kommende utgaver.

Hockey-gruppa gjør fremskritt

Tekst: Marius Wivegh
Foto: Kasper Wikestad

For en tid tilbake danna Klanen en egen hockeygruppe. I starten var vi en 10 - 12 stykker, men vi er nå kommet ned til en kjerne på rundt fem stykker som står på som helter for Vålerenga hockey. Selv etter å ha eksistert i relativt kort tid begynner vi allerede å se resultater av jobben. Vi har fått etablert Miniklanan på Jordal, fått til litt pauseunderholdning som Sjappas shootout, laget en del fine bannere, hengt opp plakater, delt ut flyers og i skrivende stund er det snart klart for lansering av det største tifo-arrangementet noen gang på en norsk hockeyarena.

Det viktigste av alt er likevel at vi har fått til et godt samarbeid med klubben. Dette er noe som har vært mangelvare de siste årene og vi har nå minimum er par møter i måneden med ledelsen for å få oss supportere mer på banen og prøve å dra klubben i den retningen vi ønsker og som vi mener vil lokke flere folk til Jordal. I de kampene vi har hatt planlagte arrangementer med klubben for å lokke folk til match har vi sett på besøkstallet at det har hjulpet.

Dette er fin motivasjon for oss som står på til å stå på enda mer. Det er planlagt en masse mer fremover som vi har stor tro på at skal bidra til å fylle opp Jordal. I tillegg er jo serien jevnere enn noen gang: Alle slår alle, bortsett fra Stavanger Oilers som ikke slår noen. Ha ha ha! Selvtnevnte seiersherrer har gjort tidenes fall på Oljebørsen.

For interessen rundt hockey er det kjempebra at serien er jevn og at de gamle matchene hvor det ene laget slo det andre med ti mål er så å si utrydda. Jevnere og tettere liga fører til mer spenning og større interesse. Dette synes også på besøkstallene fra de andre arenaene hvor man har is. (Frisk Asker må i skrivende stund avlyse kamper fordi de ikke har is i hallen, alt har vel gått med til å blande cocktails på styrommet.)

En målsetning for å skape en enda større interesse må være å bedre samarbeidet mellom klubber og fans på kryss og tvers av hockeyfamilien. hockeyfamilien er såpass liten at om vi ønsker å utvikle oss må alle dra i samme retning. Drar vi

hver vår vei vil tauet ryke og vi havner i gjøрма alle sammen. Dette vil være en prioritert oppgave for hockeygruppa fremover.

Vi ønsker å kontakte klubber og supportere rundt om i Norge for å se på hva vi kan lære av hverandre og hva vi kan gjøre sammen for å nå felles mål. Klarer vi dette tror jeg det er noe som vil komme godt ut for alle parter.

Hockeygruppa er også interessert i å komme i kontakt med folk som har et hjerte for hockey. Vi har mange oppgaver å løse fremover og trenger all den hjelpen vi kan få. Om noen er interessert i å være med oss og slå et slag for Vålerenga hockey, ta kontakt med meg på marius@klanan.no og vi skal få til et møte.

Hockey-sesongen er godt i gang og vi ligger på toppen der vi hører hjemme. Det blir mange fine stunder på Jordal fremover og jeg oppfordrer alle som ønsker å se god norsk hockey om å ta turen.

Godt nytt hockeyår!

- Klart vi skal vinne!

Tekst: Paul Rognerud
Foto: Kasper Wikestad

Vi skriver 16. november og deadline for dette Klansropet er egentlig ute. Vålerengas iskrigere har vært i Trondheim og feid en gjeng med blanding av trøndere og middelmådige utlendinger av banen med 0-6. Mathias Trygg scorte tre ganger, og selv om noen mener han hittil i år kanskje ikke har levert varene på den måten han gjorde det i fjor, bør nå eventuelle bekymrede sjeler kunne ta det med ro.

Vålerenga topper tabellen med 39 poeng etter 17 kamper – Sparta på andreplass har 37. Et snitt på 2,294 per kamp vil for øvrig bety at vi så vidt runder 100 poeng etter 44 fullførte serierunder, noe som igjen vil bety at vi er blant de aller beste lagene i norsk ishockey – i år igjen.

- Vi tenker ikke så mye på sånn statistikk underveis, men målet er klart i år som alltid: Vi skal vinne! TIK var ikke all verden i går, men det har heller ikke vært så langt i høst. Vi har hatt forholdsvis god uttelling, sier sjefen i garderoben på Jordal, Espen «Shampo» Knutsen.

Espen er en vinner. Han har oppnådd mer enn noen andre nordmenn på hockeybanen, og nå prøver han å viderefor-

midle dette til dagens og morgendagens spillere i Vålerenga. Det dreier seg mye om detaljer, små tekniske finesser og taktiske valg underveis i spillet. Knutsen var et aldri så lite unikum på isen, og selv om ikke så mange har disse tingene i blodet slik han selv har det, går også mye an å lære ved hjelp av mye trening og terping på detaljer.

Denne læringen dreier seg også om videreformidling av en vinnerkultur – om det å hate å tape og aldri være fornøyd med å ikke være best. Det holder ikke å være toppscorer på laget hvis ikke laget er best. Ydmykhet er et viktig stikkord. I Vålerenga er kollektivet viktigst, og primadonnanykker blir fort plukka bort. Samtidig må de yngste som kommer opp bidra på lik linje med de som har vært med noen år. Det nytter ikke å stå med lua i hånda hvis du skal være hockeyspiller i landets beste klubb.

- Jeg tror litt av hemmeligheten er å finne balansegangen mellom å være ydmyk og breial samtidig. Vi ser kanskje ikke så sterke ut på papiret i år som tidligere, men med riktig innstilling kan vi helt klart ta gull i år også, sier Knutsen.

To av spillerne i dagens VIF-lag som åpenbart har en miks av nonchalant ydmykhet, uredd fighting spirit og masse treningsvilje i seg er Alexander Bonsaksen og Brede Csiszar. Begge er fra Vålerengas 87-årgang, som de siste åra har rekruttert flere spillere inn i GET-ligaen. Mats Zuccarello Aasen (nå Frisk Asker), Jesper Hoel (nå Comet), Mats Knutsen (VIF), Lasse Fjeldstad (nå Lørenskog), Robin Dahlstrøm (nå Frisk Asker) og Patrik Bowim (nå HV71) er andre gutter fra denne årgangen som vi sikkert vil høre mer om i årene som kommer.

«Bonsa» og Brede har for øvrig akkurat avsluttet en fotosesjon for det norske kvinnebladet KK Kropp, der de villig poserte halvnakne i dusjen. Bladet kommer i butikkyllene i slutten av desember – vi regner med at mange pikerom rundt om i Norges land vil bli dekorert med veltrente hockeykropper fra Jordal i 2008.

At gutta står opp og blør for klubben er det absolutt ingen tvil om. Begge har hatt sine fighter hittil i år, og begge har fått mye tillit fra trenerteamet. «Bonsa», som rundet 100 offisielle kamper for a-laget i november, er med sine defensive kvaliteter en viktig brikke når Vålerenga er i undertall. Brede, med sin høyrefatning, har fått rollen som point-man i andreoppstillingen i overtall. Det er all grunn til å tro at disse gutta blir viktige i åra som kommer.

Vil vi virkelig bytte dommer'n mot kua?

Av: Marius Wivegh

Forrige sesong ble det klaget og sutret noe helt sinnsykt mot norske hockeydommere. Trenerne, spillere, supportere, journalister, alle hadde noe i mot mannen med sebradrakt.

Det eneste som mangla var vel at en eller annen biskop gikk ut og sa at han ville nekte norske ishockeydommere å gifte seg. Dette førte til slutt til at en del dommere rett og slett ikke gadd å dømme lenger. På en måte skjønner jeg dem jøvli godt. Hvem vil stå i tre ganger tjue minutter og få dritt slengt opp i trynet et par ganger i uka på fritida? Ikke jeg i hvert fall. Og all ære til dem som gidder.

Det store spørsmålet er om dommerne er så dårlige som alle vil ha det til. Svaret er helt klart nei! Ishockey er verdens raskeste lagidrett, det skjer mye, og det skjer fort. I løpet av en kamp er det opptil flere situasjoner som man vil føle er urettferdige. Noen ganger burde dem sikkert ha blåst og andre ganger kunne dem helt klart latt være. I hockey skjer det sikkert også oftere enn i for eksempel fotball, men det jevernet seg stort sett ut. Det er også en naturlig del av hockeyen.

I en så fysisk og rask idrett blir det umulig å treffe blink hver gang. Sannheten er at lista for utvisninger i Norge faktisk ligger høyere enn i de store ligaene i Europa og i NHL. Så mye kølle- og armbruk som det er i norsk hockey ville aldri blitt tolerert i Sverige eller over på andre siden av Atlanteren. Dette kommer også tydelig frem når vi spiller internasjonale mesterskap og Ola Dunk slår oppgitt ut med armene mot dommer'n fordi han ikke skjønner hvorfor han ikke kan få ha kollebladet sitt oppunder drakta på motstanderen.

De senere årene har man stramma betydelig inn på kølle- og armebruk rundt om i hockeyverden. Med en gang et kølleblad forlater isen og fester seg på en motstander er det rett i fryseboksen. Det samme skjer når man bruker armene til å holde motstanderen. Ute i verden har man skjont det, men ikke i Norge, og dommerne tillater det. Er det noe de skal få kritikk for er det at de ikke følger opp og blir enda strengere på dette. Og her sitter vi i lille Norge og klager over at dommeren ikke tillater noe.

Problemet er ikke dommer'n. Jo raskere norske hockeyspillere lærer seg å bruke kroppen, bare kroppen, ikke armer og kølle, vil man slippe disse tullete utvisningene og vi vil tjene på det internasjonalt. Det har de skjont ellers i verden. Derfor får spillere som Sidney Crosby lov å briljere i NHL med teknikk og finter vi aldri har sett før. Nettopp fordi han store apa på bakerste blå ikke kan kaste seg over ham med armer og kølle.

Dette er en meget positiv utvikling, som vi dessverre ligger etter her i Norge. Og dét er det først og fremst spillerne som må gjøre noe med. Vil de ikke det kan de like så godt sette seg i snekkerbua med en gang. Bruk kroppen, ikke armer og kolla. Og frem til de får det inn i hodet håper jeg dommer'n fortsetter å blåse.

Hold kolla på isen!

Hockey-damene i Europa

- Vålerengas damelag nr. 2 i sin gruppe i 1. runde i Europa-cupen (5.-9. oktober)

Tekst: Hanne Finstad
Foto: Hanne Finstad

Som norgesmestere 2007 fikk Vålerengas damelag delta i europacupen 2007. Første runde ble kjørt i tre grupper med fire lag i hver gruppe. VIFs damer kom i gruppe med Dreamland Queens (Estland), Slough Phantoms (GB) og HC Cergy Pontoise (Frankrike).

Turneringa ble holdt i Paris, på et sted som heter Cergy-Pontoise, ca. 30 km fra Paris sentrum. Ishallen hadde sett bedre dager (holdt bl.a. ikke internasjonal standard), men vi var veldig fornøyd med at ishall og hotell lå omtrent vegg i vegg. Sparer mye slitsom transport. Seier i gruppa ville gi videre spill i runde to og det satset vi hardt på. Laget vårt har 10-12 jenter som er med i landlagssammenheng, så vi hadde skikkelig sterkt lag denne gangen.

Estland ble slått 10-0, engelskmennene (-damene) ble slått 9-2, og vi var nære på å slå det franske laget også. De vant til slutt 2-1 over oss, et skikkelig surt tap siden vi mente at vi var best. Men når man blir stilt overfor hjemmedommere i ordets rette forstand - ikke bare var de franske - men de var fra Pa-

ris/Cergy, var ute og drakk øl sammen med det franske laget om kveldene osv.

Ett av våre mål ble annullert (offside i målgården...), og en av våre beste spillere fikk 10 min. (det skal mye til...) for usportslig opptreden. Hun var sint på seg selv etter en tabbe foran det franske målet og hadde et utbrudd på norsk om det. 10 minutter...Det franske laget var et godt lag, så den kampen ble nok den beste av alle kampene i turneringa. Mye publikum og kok i hallen.

Vi planlegger et bedre opplegg neste år, da får målet være å ha denne runden i Norge.

Vi lærer mye på disse turneringene, internasjonal erfaring er kjepeviktig. Vi håper også at forbundet vil mene det samme og kanskje kan gå inn med støtte til oss neste år. Vi klarte førsterunden med støtte fra egen klubb og sponsor (E&Y), men dersom det hadde blitt en runde to i Berlin, måtte vi nok ha meldt pass uten mer støtte.

Jakten på en superstjerne

Tekst: FrankO
Foto: Thomas Brekke
Sæteren, vif.no

Det er ikke bare underholdningsavdelingen i TV 2 som er på jakt etter superstjerner. I sportsredaksjonen er de like skyldige – og vi lar oss rive med.

Det siste året har det vært mange superstjerner i Vålerenga. Personer som i en så stor grad blir hauset opp, gjerne i regi av TV 2, at de blir for-gudet av supporterne. I Vålerenga er det vel ingen overdrivelse å sette denne betegnelsen på Petter Myhre, Harald Aabrekk, Glenn Roberts, Mohammed Fellah, Kristian Brix, Rune Lange, Sebastian Mila og nå sist Bojan Zajic. I tur og orden har de blitt lansert som Vålerengas redningsmenn – de som skal gjøre oss til et gullag igjen. Og vi supportere tror på det når TV 2 utpeker VÅR trener eller VÅR spiller som sannsynligvis verdens beste akkurat der og da.

Til tross for tre medaljer på fire sesonger er vi så sultne etter å ha en ordentlig stjernespiller i klubben. En John Carew eller en Steffen Iversen. En som er så god at du lurer på hva han egentlig gjør i klubben vår. Problemet er at terskelen til å få denne betegnelsen er så lav at en overstegefsfinte, et fint mål, en bra takling eller en bra pasning er nok til at TV 2 stikker kameraene opp i trynet på deg og kaller deg Guds gave til fotballen. Så følger de andre journalistene etter som lojale hjelpere og fortsetter å bygge

opp personen. På forumene går ikke diskusjonen på hva han gjorde ellers i de minuttene han fikk på banen, men hvor stor millionkontrakt vi skal gi ham.

Kristian Brix gjorde en middels kamp mot Lillestrøm på Åråsen, men siden han er såpass ung ble det kalt en ekstremt vanvittig god debut. Vi glemmer at dersom en spiller som Freddy dos Santos hadde spilt på samme måte så ville han fått huden full dagen derpå. Men han ble helt, og det var ikke lengre tvil om hvem som skulle være fast på laget – faktisk var vel landslaget neste stopp. Presset ble stort på Petter Myhre som ikke turte annet enn å la han spille de to neste kampene, som kulminerte med at han ble byttet ut før pause i bortekampen mot Aalesund – sannsynligvis uten et gram selvtillit igjen i kroppen.

Og det er et klassisk eksempel på hvordan en heltetastus kan forsvinne like fort som den kom, og hvor ødeleggende det kan være for både person og klubb. Sebastian Mila var god i et par treningskamper og vi valgte å signere han på bakgrunn av dette. Så spilte han en dårlig kamp

rett etter og ble nesten ikke sett på A-laget resten av sesongen.

Fool me once, shame on you. Fool me twice, shame on me.

Når skal vi egentlig lære? Når skal vi innse at én god kamp ikke nødvendigvis betyr at spilleren er verdens beste? Heldigvis har ledelsen i Vålerenga begynt å lære av sine feil. Aabrekk ble kasta på dør, selv om han i hele høst ble kalt både redningsmann og frelser. Han ble gjennomskuet. Både Zajic og Thorvaldsson ble hentet inn på lån, og det tok ut sesongen før Bojan fikk fast kontrakt (selv om heltejagende supportere krevde femårskontrakt etter den første kampen hans). Islendingen har ikke imponert, og har i skrivende stund heller ikke fått ny kontrakt.

TV2 er en tabloid kanal, og selv om Ivar Hoff og Jahn Ivar Jacobsen er borte fra skjermen, er de i aller høyeste grad fortsatt ute etter sensasjonsoverskrifter. De elsker å bygge opp en person for så å bryte han ned kort tid etter. Kanskje det er på tide å ta Trond Viggo Torgersens ord bokstavelig? Det er lov å tenke sjæl...

SKAL DU SELGE BOLIG?

Exact Eiendomsmeglere tilbyr dyktige og erfarne eiendomsmeglere som:

- Gir tett og personlig oppfølging.
- Kjenner ditt nærområde godt etter mange års erfaring
- Oppnår gode priser.
- Vet at den beste prisen oppnår du ved å planlegge salget nøye.
- Har høy faglig kompetanse.

Kontakt oss idag for en uforpliktende verdivurdering og et godt tilbud på salg av boligen din.

EXACT Grünerløkka
Tlf: 22 38 38 35
Olaf Ryes Plass 5
0505 Oslo

EXACT Torshov
Tlf: 23 22 79 00
Vogtsgt. 31, Torshov
0474 Oslo

EXACT
EIENDOMSMEGLERE

meglerhuset for alle

I Vålerengas tjeneste

Gratis annonsetjeneste for alle gode formål som har med Vålerenga å gjøre.
Ta kontakt dersom du vil være med.

FanzineZentralen

Lyst til å kjøpe fanziner?
Gå inn på <http://www.stangut.no/shop/> eller kontakt mikkkel på kjelstrup.mikkel@gmail.com

Klanen vil igjen gi ut noen nye sanger.

Er du en hardtarbeidende musiker, en kreativ trubaur eller en låttjuv av rang? Send en ferdig innspilt sang med e-post til sang@klanen.no

www.ultras.no

www.klanen.no

Vålerenga Historielag
www.valerenga.org

Vil du bli KOT-vakt?

KOT-gruppa vil gjerne ha flere med på laget.
Send en mail til styret@klanen.no hvis du er interessert i å stille opp. KOT-gruppas oppdrag er å stille opp på både hjemme- og bortekamper, der oppgavene er alt fra å svare på spørsmål til å ta vare på barn som leiter etter foreldrene sine. I tillegg sørger KOT for det interne vakt-holdet i Klanen. Bidra for dine egne – ta kontakt i dag!

Har du lyst til å bidra aktivt i Klanen?

dugnad@klanen.no

I Vålerengas tjeneste

Gratis annonsetjeneste for alle gode formål som har med Vålerenga å gjøre.
Ta kontakt dersom du vil være med.

Kjører fra Chaplin Pub på Greverudsenteret i Oppegård kommune. Vi kjører til alle hjemmekamper og de fleste bortekamper. Gå inn på www.greverudbussen.no for påmelding og mere info.

www.bohembussen.no

Åpent sangmøte!

Vi i sanggruppa er evige optimister og vil nok en gang prøve å avholde et åpent møte. Her vil det være mulig å komme med synspunkter, forslag, innspill og generelle spørsmål folket måtte ha.

Møtet vil bli holdt på klanskontoret (3. etasje på Bohemen) søndag 6. januar kl. 18.00.

Håper folk har tid og anledning til å komme.

Har du ikke anledning til å møte mottar vi gjerne konstruktive innspill på e-post: sang@klanen.no.

Sanggruppa

Stilling ledig: Vålerenga Ishockey søker kokk!

Vålerenga Ishockey AS skal ansette ny kokk på Jordal.

Her har du som kan lage mat en glimrende mulighet til å jobbe med det du er glad i – i klubben du er glad i!

Det er ifølge markedsdirektør Jan Tore Kjær en sjelden mulighet som nå byr seg for folk med sans for mat og Vålerenga.

– Ja, er du glad i mat og Vålerenga, så er det et bra utgangspunkt. Da er det bare å søke, smiler Kjær.

Kjær forteller at jobben består i matlagning til spillere i forbindelse med treninger, sponsorer og andre i forbindelse med kampene på Jordal, i tillegg til andre oppgaver knyttet til driften av klubben.

Ishockeysesongen strekker seg som kjent fra september til mars, og det er naturlig nok i denne perioden arbeidsbelastningen vil være størst.

De deilige sommermånedene blir dermed tilsvarende roligere, og muligheten til litt ekstra fri er gode i denne perioden.

Vålerenga Ishockey håper å ha besatt stillingen innen jul, og interesserte bør sende en kortfattet mail med litt info. om seg selv til kontor@vif-hockey.no så fort som mulig.

Spørsmål kan rettes til daglig leder Anders Åsle på telefon 92 49 30 00.

1000 reiste med Vålerenga – til hver kamp

Til tross for den kjedeligste sesongen på lenge, var det i snitt 1000 personer som reiste på bortekampene våre i år. Fire ganger solgte vi også ut alle billettene vi fikk på bortebane.

Av:
FrankO

På Klanen.no har vi gjennom hele sesongen oppdatert en sak om bortesupportere i Tippeligaen 2007. Vi har hørt med billettansvarlig i de klubbene vi har møtt om hvor mange Vålerengasupportere det var på bortefeltet. De klubbene som ikke hadde det presise tallet anslo selv hvor mange som sto der. Vi har ikke gjort egne vurderinger og vi har ikke tatt med Vålerengasupportere på andre deler av stadion.

Ser man bort i fra «bortekampen» mot Lyn var det 973 personer i snitt på de tolv tippeligaarenaene vi besøkte i 2007-sesongen. Vi solgte ut alle billettene vi fikk på Fredrikstad Stadion, Åråsen, Color Line og Marienlyst. Best besøkt var Åråsen med 1856 supportere, mens vi var ca. 200 i Tromsø til serieåpningen. Vi var 5085 på de dedikerte borteplassene på Ullevaal mot Lyn – noe som gir et snitt på 1289 personer hvis vi tar med dette tallet i vurderingen.

Men hva med bortesupporterne på Ullevaal?

Ikke uventet er fotballinteressen på Romerike dalende og Norges selverklærte norgesmestere i supporterkultur kom bare på femteplass på besøkstoppen på Ullevaal denne sesongen – slått av Lyn, Brann, Strømsgodset og Rosenborg. Stabæks blågrønne hurragieng var bare 200 fra å være like mange som romeringene. Dårligst besøk på VG Nedre var mot Odd Grenland (331), Tromsø (485) og Sandefjord (528). Start, som får kose seg med kamper mot Løv-Ham og Alta neste sesong, kom med 978 tilskuere.

Vålerenga borte				Vålerenga hjemme			
1. serierunde	9. april	Tromsø	200 *	2. serierunde	15. april	Stabæk	1208
3. serierunde	23. april	Brann	505	4. serierunde	28. april	Strømsgodset	1816
6. serierunde	10. mai	Start	394	5. serierunde	6. mai	Rosenborg	1750
8. serierunde	26. mai	Fredrikstad	1050 **	7. serierunde	16. mai	Sandefjord	528
10. serierunde	17. juni	Lillestrøm	1856 **	9. serierunde	10. juni	Odd Grenland	331
12. serierunde	23. juni	Aalesund	1127 **	11. serierunde	20. juni	Lyn	2743 **
15. serierunde	29. juli	Stabæk	1250	13. serierunde	30. juni	Viking	553
17. serierunde	12. august	Strømsgodset	1616**	14. serierunde	23. juli	Tromsø	485
18. serierunde	25. august	Rosenborg	883	16. serierunde	5. august	Brann	2236
20. serierunde	16. september	Sandefjord	1600*	19. serierunde	2. september	Start	978
22. serierunde	30. september	Odd Grenland	600*	21. serierunde	24. september	Fredrikstad	825
24. serierunde	21. oktober	Lyn	5085	23. serierunde	7. oktober	Lillestrøm	1425
26. serierunde	3. november	Viking	596	25. serierunde	28. oktober	Aalesund	660
13 serierunder		totalt	16 762	13 serierunder		totalt	15 538
12 serierunder		(-Lyn) totalt	11 677	12 serierunder		(-Lyn) totalt	12 795
13 serierunder		snitt	1289	13 serierunder		snitt	1195
12 serierunder		(-Lyn) snitt	973	12 serierunder		(-Lyn) snitt	1066

TANGA RØR ^A/_S

Alt i rørarbeide!

Spesialpriser til klansmedlemmer!
Ring Roar på tlf: 90 10 57 40

Tlf: 67 06 10 95 • www.tanga.no

Postludium?

Forrige nummer av Klansropet inneholdt artikkelen «Siste kapittel i historien om Vålerenga stadion?» Denne artikkelen beskriver hva som har skjedd siden den gang. Sant å si er det lite som tyder på at byggingen startes opp i nærmeste fremtid. Dette kan i så fall minne om historien om den planlagte trilogien, som til slutt bestod av 12 bind.

Artiklene om temaet i forrige Rop avsluttet med å invitere til valgkampmøte i Vallhall, før hjemmekampen mot Start 2. september. Vi kan informere om at 1500 supportere kom på valgkampmøte for å se at alle partiene, med unntak av Høyre, var positive til å gi Vålerenga en vederlagsfri tomt hvor stadion kan bygges. En form for enighet, men ikke så rungende, knyttet til næringsutvikling for å finansiere stadion, kunne også anes.

Vi kan ikke annet enn å gi all honnør til alle partiene i bystyret, fremdeles med unntak av Fabian Stang og hans kumpaner, som har vist stor vilje for å hjelpe oss i å realisere våre drømmer om nytt stadion.

Går vi fram til selve valget kan det neppe hevdes å være en utprega hjemmeseier. Tingenes tilstand etter valget forble til forveksling lik situasjonen før valget. Det positive var at en del partier nå hadde forpliktet seg til å støtte oss i denne saken, selv om alle vet at det ikke nødvendigvis betyr all verden i praksis. Om alle som nå har forpliktet seg til et samarbeid også holder ord, har vi et solid flertall i bystyret som støtter oss.

17. oktober fremmet Frp-representant Henning Holstad et privat forslag til bystyret om å selge tomt til VIF for kr. 1. Videre foreslås det i forslaget å gi arealer hvor det kan utvikles, og selges, næringsarealer og boliger som kan finansiere byggingen. Vi takker for forslaget.

For å realisere dette ytterligere må bystyret i sine budsjettforhandlinger dekke underskuddet på 50 millioner som påføres undervisningsbygg, ved å gi bort tomte Hovin Skole i dag ligger på. Disse budsjettforhandlingene sluttføres i disse dager.

Det har vært bekymringer blant enkelte i klubbssystemet rundt spørsmålet om eierskapet ved et nytt stadion. Disse kan vi nå berolige ved å si at det er signert en skriftlig avtale mellom klubb og AS som sier at det er medlemsklubben Vålerenga som uansett skal stå som eier av nytt stadion. Fint med alle baller som kan legges døde.

Eiendoms- og byfornyelsestaten (Eby) har nå avsluttet og lagt fram to mulighetsstudier for Valle-området. Eby melder på sine nettsider at studiene viser at det byutviklingsmessig kan være mulig å innpasse fotballstadion i området, men at det er flere forhold som må utredes nærmere dersom man ønsker å gå videre med arbeidet.

Vif.no skriver at to av de viktigste punktene i disse mulighetsstudiene var å se på de trafikale utfordringene ved et eventuelt stadion på Valle, og om det er plass til selve utbyggingen i området både i forbindelse med stadion og en betydelig nærings- og boligdel.

– Begge studiene viser at det skal er mulig å løse de trafikale utfordringene, og begge forteller oss at det er plass til utbyggingen i området, sier leder i Vålerengas hovedstyre, Odd Skarheim til

vif.no. Det finnes også to alternativer i forhold til størrelsen på et eventuelt nytt stadion. En løsning vil gi plass til 22 000 tilskuere, og én løsning vil gi over 30 000 tilskuere. Den sistnevnte løsningen er nødvendig om det skal være aktuelt å bruke stadion i forbindelse med et eventuelt EM-sluttspill.

– Om vi går for løsningen med 22 000 sitteplasser og stadion vegg i vegg med dagens Valle Hovin skøytearena, viser mulighetsstudien at det ikke vil være mulig å bygge ut med ytterligere kapasitet senere, forklarer Skarheim.

– Dersom det blir bestemt at det skal bygges for over 30 000 tilskuere, vil dagens skøytestadion på Valle Hovin måtte flyttes. Dette er en vurdering som er opp til Oslo-politikerne, i forhold til bygging av en innendørs skøytearena innenfor samme område eller en annen plass i Oslo.

Fra klubbens side er det ikke tatt noen avgjørelse på hvilke av alternativene klubben ønsker å satse på.

– Vi må først se på hva som er mulig for oss, og dette avgjør Oslo-politikerne. Det vi ønsker nå er at politikerne gir oss de nødvendige politiske vedtak slik at vår visjon om nytt fotballsta-

Foto: Kevin Skjøthaug

dion på Valle realiseres, avslutter Skarheim på vif.no.

Det er verdt å merke seg at i OL-søknaden fra Oslo tidligere i år, lå innendørs skøytearena som en del av søknaden. Det var politisk enighet om at det var ønskelig med en innendørs skøytearena, uansett utfallet av OL-søknaden, selv om det ikke ble fattet bindende vedtak i saken. Det er derfor grunn til å tro at det innenfor en begrenset periode er planer om å sette av midler til ombygging av Valle Hovin.

I forbindelse med planene om nytt Holmenkoll-anlegg var det i utgangspunktet satt av en halv milliard kroner. Det kan allerede nå virke som om behovet kan bli det dobbelte. Slike overskridelser vil etter all sannsynlighet forsinke, og i verste fall skrinlegge planene om å fornye Valle Hovin. Uten bekreftelse fra kommunen om at Valle Hovin kan flyttes fra dagens plassering, kan det derfor bli vanskelig å bygge den stadion vi virkelig ønsker oss. Klubbens bekymring og skepsis mot å gå for et stadion som begrenser seg til 22 000 tilskuere er forståelig og fornuftig etter vår vurdering.

Raskt oppsummert må vi kunne si at det har skjedd mye det siste året, og det som har skjedd har i stor grad gått i vår favør, noe som tyder på at vi har mange støttespillere. Plassproblemene forbundet med at Valle Hovin består som i dag kom brått, og det kom uventet. Hindre er som kjent alltid mer overkommelige når viljen er på plass. Per i dag er det ikke helt lett å se hvordan denne utfordringen skal løses, men vi er optimister inntil det motsatte er bevist.

Ettersom siste kapittel i stadionsaken ennå ikke er skrevet vil stadion bli tema i neste nummer av Klansropet.

Klanan trenger deg!

Det er fortsatt nesten et halvt år igjen til årsmøtet og valg av nytt styre, men valgkomiteen er allerede i gang med jobben. Valgkomiteen har som oppgave å legge fram en innstilling til årsmøtet, det vil si et forslag til et nytt styre. Dette gjøres på bakgrunn av forslag og innspill fra medlemmer og samtaler med mulige kandidater. Det er mulig å stille motkandidater til de kandidatene som innstilles, men det beste er om valgkomiteen kjenner til alle potensielle kandidater på forhånd, og kan avgi sin innstilling basert på tips fra forskjellige miljøer i Klanen.

Etter vedtektsendringene på forrige årsmøte velges nå styremedlemmene for en toårsperiode. Det betyr at bare halve styret kan byttes ut hvert år. På årsmøtet i 2008 er det to faste styremedlemmer og ett varamedlem som kan byttes ut. Disse medlemmene kan selvfølgelig velge å stille til valg på nytt, men vi ønsker oss uansett flest mulig gode kandidater å velge i.

Kontakt valgkomiteen hvis du er eller kjenner noen som:

- Elsker VIF, og ser kampene oftere fra tribunen enn fra lenestolen og barkrakken.
- Engasjerer deg i supporterkultur og mener mye om hva Klanen er og bør være.
- Har allsidige egenskaper og er klar for å gjøre varierte oppgaver i styret.
- Har kapasitet til å gjøre en omfattende, ulønnet, frivillig innsats over en periode på to år.
- Erfaring fra organisasjonsarbeid eller relevant jobberfaring kan være et pluss, men er ikke noe krav.

Styret består nå av bare fem faste medlemmer, og det gjør at styremedlemmer må regne med å ta i et tak på flere forskjellige områder. Arbeidsmengden for de faste styremedlemmene er ganske stor: Man må regne med å bruke minst et

dagsverk i snitt hver uke på styrearbeid (men dette fordeler seg ganske ujevnt over året).

Varamedlemmer må bare stille på styremøter når noen av de faste medlemmene ikke kan, men må også regne med noen løpende arbeidsoppgaver, i tillegg til at de må holde seg orientert om styrets arbeid. Til gjengjeld får du muligheten til å påvirke hvordan Klanen framstår i media, hvordan klubb og Klan samarbeider og hvordan Klanen skal utvikle seg som supporterklubb. Man kan ta med seg mange nyttige erfaringer fra jobben som styremedlem.

Vær oppmerksom på at en del av arbeidsoppgavene som tidligere ble utført av styret nå er delegert ut til arbeidsgrupper. Dersom du først og fremst ønsker å gjøre en praktisk jobb, og ikke er så interessert i planlegging og strategi kan det hende at du har lyst til å engasjere deg i en av disse i stedet for i styret. Arbeidslagene kan også være en måte å involvere seg for å bli kjent i Klanen og på sikt gjøre en innsats i styret. I nummer 74 av Klansropet står det beskrevet hva arbeidsgruppene ansvarsområder er.

Kandidater kan melde seg (eller anbefales) på e-post til valg@klanen.no. Beskriv hva som gjør kandidaten / deg egnet, og hva han, hun eller du har av relevant erfaring. Det er selvfølgelig også mulig å ta kontakt med medlemmene i valgkomiteen hvis dere møter på oss, men vi vil gjerne at dere også sender dette skriftlig i etterkant, så vi er sikre på at ingen kandidater blir glemt.

Vi kommer til å sende en bekreftelse på e-post om at kandidater er mottatt. Får du ikke den i løpet av et par dager, så ta kontakt igjen. Ta også gjerne kontakt dersom dere lurer på noe rundt styrevalg i Klanen. Valgkomiteen fram mot årsmøtet i 2008 består av Mikkel Kjelstrup, Stephan Konupek og Ida Dørum.

Plassering og priser på Cola og Vestbredden 2008

Klansstyrets hovedmålsetting er å bidra til at så mange som mulig går på Vålerengas kamper samt å skape best mulig stemning på stadion gjennom tifo og sang.

Styret har arbeidet ut fra en rekke forutsetninger og erfaringer når det gjelder neste års tribuneløsning: Det viktigste er at folk kommer seg på kamp. Vi tror god stemning på stadion medfører flere tilskuere.

Vår lærdom fra de siste sesonger er at vi skal oppmuntre supportere til å synge, og vi skal legge til rette for det. Allikevel skal de som har lyst til å se en fotballkamp uten å åpne nebbet få lov til det, uten at vi står oppi trynet på dem for å mase om lyd. Vi skal ikke være en streng og moralistisk frøken som til enhver tid retter pekefingeren mot de som ikke gir full gass til en hver tid. Vårt mangfold gir rom for begge ytterpunkter, og begge ytterpunktene skal få den respekt de fortjener så lenge vi husker på at vi er landets ledende supporterklubb.

Derfor må vi forsøke å tilrettelegge for løsninger som unngår konflikter. Vi tror nemlig at de som velger å synge innimellom, eller aldri, også ønsker seg maksimalt trøkk på tribunen. Allikevel har vi innsett at folk ikke synger mer av å få kjøft. De som ønsker å synge, de synger uansett, men det er lettere å gi lyd fra seg om sidemannen også lager lyd.

På Vestbredden har det i år vært glissent ut mot kortsidene. Mange sesongkortinnehavere har uteblitt fra kampene, samtidig som det selges få enkeltbilletter. Vi tolker det dit hen at mange kjøper sesongkort kun for å sikre seg en god og rimelig plass på de kampene de går på. Dette gir en tribune med mange huller, og til tider mindre trøkk enn ønskelig. Dermed ser det puslete ut i beste TV-sone, og det er vanskelig å argumentere ovenfor klubben hvorfor vi skal få billigere billetter, og ikke minst an-

tall billige plasser vi ber om. Viktig er det også at det blir vanskelig å planlegge tifoarrangementer over hele Vestbredden når flere hundre plasser står tomme.

Andre klubber har gode erfaringer med familiepakker, det vil si rimelige sesongkort for familier. Dette har også blitt etterlyst hos oss. Nytt for året blir derfor å gi familier et tilbud på langsiden.

Vi ønsker videre å tiltrekke oss unge folk. Vi ønsker derfor å innføre ungdomskort på et definert felt som vies ekstra oppmerksomhet fra stadionverter.

UT FRA DETTE ØNSKER VI FØLGENDE TILTAK I 2008:

Familiekort (to voksne og to barn under 16 år)

På Vestbredden forsøker vi å definere feltene I-L, ytterst mot VG-svingen, som familieområde. Da vil familier få et felt hvor de ser ypperlig, de vil være en del av Klanens tribune uten å være midt i kjernen, og de vil få en pris som er svært god med tanke på hvor på stadion de faktisk er. Sesongkort for to voksne og to barn for 4200,- er billig på langsiden. De som i år har hatt plasser lengst mot VG-svingen håper vi flytter seg inn mot andre deler av Vestbredden. På den måten håper vi atter å fylle hele Bredden.

Det vil fremdeles være mulig å kjøpe sesongkort enkeltvis på disse feltene. Prisen på kort på disse feltene blir 2100,-. Husk at familiefelt sannsynligvis vil innebære at mange ønsker å sitte under kampen. Dette vil kunne medføre konflikter dersom noen insisterer på å stå. For å gi rom for familier må vi dessverre begynne

med blanke ark. Dette innebærer at alle som har hatt faste plasser på feltene I-L i år må flyttes, og vil få tilbud om plass på G- eller H-feltet. Dermed åpner vi salget til familier med fire tomme felt. Disse familiepakken vil i sin tur få tilbud om faste plasser.

Feltene I-L vil således bli de eneste feltene på Cola og Vestbredden hvor det blir mulig å kjøpe faste seter i 2008. Vi håper og tror at de fleste vil forstå at det er mange innenfor Klanen med behov for å ta med barn på kamp. At disse har større behov for forutsigbarhet enn oss andre må vi akseptere, og derfor ordningen med faste seter på disse feltene. Om to voksne og to barn under 16 år ønsker å gå på kamp sammen tror vi ikke felles gener og felles familiebakgrunn blir kontrollert nøye, så her tipper vi det vil bli rom for ulike tolkninger av familiebegrepet.

Tilsvarende familiekort gis det mulighet å kjøpe i svingen (Nedre Cola) for 2800,-. Her gis det dog ikke mulighet for faste plasser.

Ungdomskort

Dette feltet (Cola øvre K) er ment som et tilbud til de som har vokst fra foreldrenes klamme favn, som liker å gi gass og støtte laget med sang sammen med jevnaldrende, uten å bli overkjørt av gamlinger fra resten av Colatribunen. Samtidig kan dette feltet forhåpentligvis bidra til at foreldre opplever det som enda tryggere å sende poden alene på kamp.

Tradisjonelt er overgangen mellom barn og voksen satt til 16 år. Vi ser at begrepet «ungdomsfelt» bryter med denne tidligere defineringen, derfor vil prisen på dette feltet gjelde til og med fylte 17 år. På resten av stadion behol-

Foto: Kevin Skjøthaug

des 16 år som skille mellom barn/voksen. Vi er opptatt av at feltet ikke skal invaderes av eldre ungdommer og voksne, og vi ber folk respektere aldersbestemmelsene her.

Faste felt på Vestbredden

For å bedre stemningen denne sesongen løste vi opp de faste plassene på den gamle kongetribunen midt på Vestbredden, og innførte dette som et fast felt. Resultatet er nesten identisk med tidligere år, med stort sett de samme folkene på de samme stedene. Stemningsmessig synes allikevel denne lille endringen å ha gitt positiv effekt ved at det nå er lettere å flytte seg innbyrdes på feltet.

Vi ønsker derfor å gjøre det samme på hele Vestbredden. I stedet for å ha et fast sete, kjøper du nå tilgang til et felt. De som har stått ved et fast sete fram til nå, får tilbud om å kjøpe sesongkort på det tilsvarende feltet neste år. Det selges ikke flere sesongkort enn det er seter. De som virkelig ønsker å stå på et fast sted hver kamp, må bare påse at de kommer tidlig. På denne måten håper vi folk vil oppleve at selv om de står på omtrent samme sted, vil de stå i nærheten av ulike folk gjennom sesongen, og

på den måten kanskje finne nye folk de passer sammen med. Dette har som sagt hatt en positiv effekt på Gamle Kongetribune.

Som tidligere beskrevet vil vi, for å unngå konflikter ved at enkelte ønsker å sitte, beholde faste plasser på felt I-L.

Sangfelt

Midtfeltene på Vestbredden må vi definere som sangfelt, om vi skal bevare en viss selvrespekt.

Feltene A, B og C på Vestbredden nærmest Cola vil fremdeles defineres som Klanestribune, men vi vil allikevel ikke definere disse som sangfelter. Vi håper dette bidrar til at de som står her synge stille seg lengst mot midten innen sitt definerte felt, for å komme nærmere midtfeltene.

Billett pakker

Nytt for 2008-sesongen blir billett pakker på fem kamper. Disse kampene må velges blant to kategorier:

1. Du kan velge to kamper i kategori 1 bestående av Brann, LSK, Lyn og RBK.

2. Deretter velges tre kamper i kategori 2 som består av resten: FFK, Stabæk, Godset, Ålesund, Viking, Bodø/Glimt, Molde, Tromsø og HamKam.

Prisen på slike pakker blir 600 kroner i Cola og 700 kroner på Vestbredden. I tillegg til å slippe kø, får du i tillegg én kamp gratis.

Prisene forøvrig ønsker vi ikke å endre fra i år.

Oppsummert blir Klanens tribuner sesongen 2008 slik:

Vestbredden felt A-C: Klanen ståfelt.
Vestbredden felt D-H: Klanen ståfelt syngende.
Vestbredden felt I-L: Klanen familiefelt, faste plasser.
Cola øvre A-D: Klanen ståfelt.
Cola øvre E-H: Klanen ståfelt syngende.
Cola øvre J-M: Klanen ståfelt.
Cola øvre K: Ungdomsfelt. (Litt avhengig av utvikling og omfang kan dette feltet flyttes eller utvides til også å omfatte felt J)

Syng høyt, syng stolt!
– Og ikke minst hygg deg på kamp på din måte, innenfor fellesskapets beste!

Vi er alle fra Vålerenga

11. september 2007 hadde Klanen 12 637 medlemmer. Av disse bodde 309 på Vålerenga. Resten var fordelt over hele verden. Litt om fordelingen av vår medlemsskare finner du i denne artikkelen. (Artikkelen har tidligere vært publisert på klanen.no. Da vi slutta å telle hadde vi 12 775 medlemmer i 2007).

Hvor mange medlemmer av Klanen bor så på Vålerenga? Postnumrene 0657 og 0658 utgjør gatene mellom Galgeberg og Etterstad, mellom Svartdalen og Kampen. I disse postnumrene har Klanen 309 medlemmer. I bydel Gamle Oslo bor det cirka 2000 medlemmer i Klanen.

Utvider vi søket til å gjelde hele Oslo kommune, ender vi opp med 6900 medlemmer av Klanen. Et enda litt videre søk som fanger opp de nærmeste kommunene i Akershus (blant annet Asker, Bærum, Nesodden, Oppegård, Ski, Nittedal og Lørenskog), altså postnumrene som begynner på 13 eller 14, er vi rett over ni tusen medlemmer av Klanen. Når søket utvides til å inkludere alle nabokommuner og nabopostnumre til Oslo (altså utvidet med sånt som Enebakk, Lillestrøm, Nannestad og Hadeland) passerer vi ti tusen.

I utlandet har vi 96 medlemmer som er fordelt på 17 land. Av disse er Sverige, Danmark og England de mest folkerike – i Vålerenga-sammenheng. Vi har medlemmer som bor på alle kontinenter, med unntak av i Afrika.

De ti postnumrene der vi har flest medlemmer:
 0658 Oslo (Vålerenga): 216
 1405 Langhus: 158
 0659 Oslo (Etterstad): 128
 1415 Oppegård: 112
 1481 Hagan: 110
 0657 Oslo (Vålerenga): 93
 1450 Nesoddtangen: 86
 2040 Kløfta: 84
 1412 Sofiemyr: 80
 1440 Drøbak: 76

Og for at dere fra Lillestrøm skal få svar på det dere lurer på: På Hadeland (her litt upresist definert som postnummer 2700 til 2799) har Klanen 162 medlemmer, dere kan eventuelt legge til de tolv medlemmene vi har på Jevnaker og i Bjonerøa.

Den kjønnsmessige fordelingen i Klanen 2007 er slik: 26,5 % kvinner, 73,5 % menn. 81,9 % av medlemmene er voksenmedlemmer, 18,1 % er barnemedlemmer. Av barnemedlemmene er 33 % jenter og 67 % gutter.

3326 kvinner (748 av disse er barn)
 9221 menn (1517 av disse er barn)

Vi gjør oppmerksom på at postnumrene verken følger fylkesgrensene eller bydelsgrensene slavis, og at vi derfor har valgt å være presise i forhold til postnummer. Det betyr for eksempel at våre medlemmer i 3520 Jevnaker, 3521 Jevnaker og 3522 Bjonerøa er plassert i Buskerud i denne oversikten.

Sted / postnummer	Antall medlemmer
Vålerenga (postnummer 0657 og 0658)	309
Gamle Oslo (postnummer 0600 – 0699)	2082
Oslo, Asker, Bærum, Nesodden, Oppegård, Ski, Nittedal, Lørenskog (postnummer 0000-1499)	9041
Oslo med nabokommuner/nabopostnummer (postnummer 0000-1299, 1900-1999, 2000-2099 og 2700-2799)	10 324
Fylkesvis	
Oslo (postnummer 0000-1299)	6900
Østfold (postnummer 1500-1899)	458
Akershus (1300-1499 og 1900-2099)	3262
Hedmark (2100-2599)	275
Oppland (2600-2999)	423
Buskerud, Telemark, Vestfold (3000-3999)	832
Rogaland, Vest-Agder, Aust-Agder (4000-4999)	111
Hordaland (med Haugesund) (5000-5999)	65
Møre & Romsdal og Sogn & Fjordane (6000-6999)	120
Trøndelag (7000-7999)	63
Nordland (8000-8999)	30
Troms og Finnmark (9000-9999)	46

**Murmester
Knut Guttorm as**

Medlem av Norske Murmesteres Landsforening

Utfører alt av håndverktjenester!

Egne servicebiler og håndverkere.
 Spesialpriser til klansmedlemmer.

Mob: 91 71 31 05 • Fax: 22 23 51 61

I fotball er det den harde virkelighet som til syvende og sist teller. Realitetene. Det som foregår på gresset hver søndag, og som legger alle premisene for hvordan følelseslivet til en ekte supporter svinger. Men heldigvis varer disse realitetene bare i 90 minutter om gangen. For i det øyeblikk fløyta går, kan stautelles opp, og uavhengig av resultater og tabell så kan vi begynne å håpe igjen. Da er håpet om neste kamp, neste sesong og neste triumf viktigere enn det som har skjedd.

Vi hadde et håp om å ta medalje i år, etter hvert måtte vi justere det til å håpe på en anstendig plassering. Håpet klarer å svelge slike skuffelser. Jeg kan love at Start-supporterne hadde et håp da årets siste serierunde startet. Et håp som ble knust av 90 minutters brutal realitet. Men nå, etter noen tårer, har de fått nytt håp, med nytt innhold.

For håp kan være både flyktig og omskiftelig, og tilpasses endringer i realitetene. Vi mennesker er flinke til å tilpasse oss. På 60-tallet var Norge en relativt fattig nasjon, i år er vi verdens rikeste. Tenk da om regjeringen hadde slått til på den tiden ganske så lukrative tilbudet fra et utenlandsk selskap på 1 million for rettighetene på oljevirksomheten i Norgehavet.

Hadde vi i denne klubben håpet på en ny stadion til flere hundre millioner nå da? Eller hadde vi håpet på at gresset i lekgerinda på Bislett var noenlunde jevnt? Dagfinn Enerly har håp om å føre døtrene sine til alters gæende, noe han for noen år siden ville sett på som en selvfølge. Valerenga håpet for ti år siden på en sesong der man endte på en trygg og behagelig 7. plass, i år kostet det samme to trenere jobben. Det kan man alltid sånn man hadde forventet eller håpet, men da

Et liv uten håp ville vært et fattig liv. Og for en Valerenga-mann eller -kvinne på vei inn i jullestria er det mer enn ribbe, lutfisk og harde eller myke pakker som opptar tankene.

*Og et håp om en god jul til alle.
Freddy dos Santos*

En stor grunn til denne optimismen er Martin Andreassen innfogsom trener/manager. I skrivende stund har jeg ikke møtt han ennå, og som alle andre er jeg spent på hva han står for, og hvordan han vil takle den nye rollen sin. Jeg følger meg imidlertid ganske sikker på at han kommer til å fikse det. Han er liksom den type person. Men det han skal ha allerede, og som gjør at jeg mener han uansett er rett mann på rett sted, er at han har skapt nytt håp for alle med tilknytning til Valerenga. Plutselig ser det ut til at himmel og jord er i bevegelse på Valle, med utskifting av spillere, store visjoner og investorer som åpner lommebøkene sine for klubben.

Mange ønsker å være del av det som foregår i klubben nå. Det er litt som i tiden til Rekdal og Siem, da de klare å gjøre Valerenga til en klubb som var attraktiv for de beste spillerne, og samtidig overbeviste investorer til å bla opp pengene som kreves. For det er sentralt at klubbens ansikt utad må evne å skape begeistring og håp, både blant publikum, men også hos de som betaler for gildet.

En fotballklubb er avhengig av at noen velger å legge sine følelser inn i klubbens ve og vel. For uten engasjement, uten at noen følger med eller har håp på klubbens vegne, så har den heller ikke livets rett. Klubben eksisterer ikke for egen del, men eies av alle de som bryr seg. I Valerenga er det heldigvis mange av dem. Tusenvis av mennesker håper at neste sesong skal være bedre enn den vi har vært gjennom. Derfor er jeg veldig glad for at vi kan se inn i fremtiden i Valerenga med optimisme, med håp om at neste sesong skal bli den beste klubben har hatt.

Håp!

Foto: Thomas Brekke Sæteren

» Det skjer ting i klubben vår. Spennende ting, som gir oss denne delige følelsen av håp. Håp om nye spillere, titler, en ny stadion og i lengden herredømme.

Foto: stiftet1913.no

→ Håp

→ ikke håp

Valerengdaemngelset

(evangeliet etter Sotahjørnet, kapittel 1, vers 1898-1965)

1898 Og det skjede i de dage at det udgik et bud fra lektor Møller Gasmann at fodbold skulde inlæmmes i Vaaleringen, Robert McEwen.

1921 Og eder skal spille semifinalen i dagvis – og vinne finalen to ganger.

1922 Og straks var VfI blitt A-klubb og en olympisk målmann, Tippen, debuterte i Gjøvik.

1924 Åre være VfI i det høyeste, som vant vår-cupen, til østkantens velbehag!

1927 Og det skjedde da lykken var faret fra vestikantiklubbenes og over til østkanten, at Valerenggutten sa til hverandre: La oss nu gå rakt frem og bli kretsmester og kvalifisere oss for Østlandsligaen.

1937 Og de skyndte sig inn i Norgesserien, efter å ha tatt hjem tre Oslostesterskap på rad.

1913 Og de stiftet en idrettsforening, Spring, den niogtyvende juli i et kassasnekkeri, fordi det var interesse for brytning, friidrett og ski i Odalsgaten.

1914 Og det var nogen mæand der i styret, som var forut for sin tid og endret navnet til Vaaleringens Idrætsforening.

1916 Og klubbene Tordenskjold, Storm og Trompeten blev innlemmet, Vifs herlighed lyste om dem, og de blev svært saa elsket.

1918 Og Olymp sa til dem: Forlæm oss ikke! For se, vi kan gi eder en stor glede, som skal vederfares alt folkeli!

Julepynt med Engda

Jula kan også være tida for å markere sin klubbtilhørighet. Når ei tante fra Snåsa eller en onkel fra Sørumsand kommer på besøk er det ingenting som hindrer at det skal være en fotballtenn selv om kalenderen viser 26. desember.

↑ Pynt en venn med hjemmelagde Valerenga-julelenker.

↪ Lag en julekurv i klubbens farger.

↪ Arranger kamp mot Lillestrøm.

↪ Lag et mini-basillikum-juletre på kjøkkenbenken.

↪ Bak pepperkakestasjon.

Aass Jule Ale (Aass Bryggeri)

4,7 %, 330 ml

Denne ølen har gitt seg selv en sekser

på forhand på etiketten og korken.

– Hvorfor kan ikke Aass sats på en god

i stedet for en rekke svake?

– Denne er forbausende dau!

– Jeg vil helst ha ale, men dette er jo

bare tull!

– Og ikke noe preg av julas aromaer.

– Allfor lite karamell!

Nøgne Ø God Jul (Den nøgne Ø)

8,5 %, 500 ml, flaske

– Og med 14 måneders holdbarhet kan

det hende denne Rogalands-ølen tren-

ger like lang tid på å prestere som Vi-

king. Da blir den god neste jul!

– Dette er anti-Aass!

– Det enkle er ofte det beste!

– Kraft, markant kraft!

– Mye foran, mye etter og ekstremt

kraftig!

– Definitivt et nisseøl. Dette er ikke øl til

julemidtdagen.

– Men den er fantastisk til pepperkake-

ne! Og hvilke gode pepperkaker!

– Denne får Guinness til å blekne.

– Den kan eventuelt varmes opp og ser-

veres som kaffe!

Frydenlund Juleøl fra fat (Ringnes Bryggeri)

4,5 %, 500 ml

– Blåfargen mangler på boksen!

– Den ser ut som en bayer, finest på far-

ge så langt!

– Lekker boks!

– God!

– Har de bare helt bayeren på en ny

– Men den er i tillegg litt ale-aktig?

– Ganske god butikk-øl.

Lervig Juleøl (Lervig Aktiebryggeri)

6,5 %, 330 ml

– Veldig fin farge!

– Du trenger ikke bake pepperkaker.

– Denne smaker mye av alt og kan holde

deg med selskap hele jul!

– God!

– Jul!

– Det eneste som mangler noe er et-

ketten.

– Dette er anti-Aass!

– Det enkle er ofte det beste!

– Og med 14 måneders holdbarhet kan

det hende denne Rogalands-ølen tren-

ger like lang tid på å prestere som Vi-

king. Da blir den god neste jul!

Ringnes Julebrygg (Ringnes Bryggeri)

4,5 %, 330 ml

– Ser ut som Frydenlund. Fin farge, fin

kork!

– Ergonomisk.

– Søtt For søtt!

– Passer til potetgull og pinnekjøtt!

Fredrikstad Juleøl (Hansa Bryggeri)

4,7 %, 330 ml

– Den er mørk og ganske god!

– Men med en overpompøs tekst på et-

ketten. Det mangler bare noe om Mor-

gan Andersen og Ulf Berg.

– Jeg kan ikke finne noen matrett som

– passer til dette.

– God, men litt kjedelig.

Nøgne Ø Underlig Jul (Nøgne Ø)

6,5 %, 500 ml, flaske

– Underlig? Ja.

– Den smaker ekstremt falsk parfymert.

– Bare nellik!

– Og såpe.

– Ja!

– En ordentlig nedtur

– Det underlige her er hvorfor noen

skal kjøpe denne?

– Det er et sørlandsbryggeri, kanskje

Erik Soler kan bruke det i håret?

Mack Juleøl (Mack Bryggeri)

4,7 %, 500 ml

– Måsjævian!

– Smakløs med et hint av metall.

– Og et lite hint av karamell

– Hvor er jula?

– Denne er verdiløs!

– Null pluss niks er lik Mack.

– Dette er vel bare en oppsamling av det

som sto igjen i glassene da Klanen var

i Tromsø i vår!

Borg Juleøl (Hansa Bryggeri)

4,7 %, 330 ml

– En mørk, trist og ensom etikett.

– Anbefales for ensligel!

– Vi har jo smakt den før i dag liksom!

– Like meningsløs som Hotel Caesari!

Berentsens Julefnugg (Berentsen)

6,5 %, 330 ml

(og det som står her er det som ble sagt.

Det hadde vært en akevittturne til i

mellomtid!

– Knisi!

– Fyll!

– Denne passer som atrende øll

– Jeg har ingen kjæreste ved dette bor-

Munkholm Juleøl (Ringnes Bryggeri)

Alkoholfritt, 330 ml

– Skummet faller fort

– Den har en litt bitter smak.

– God med akevitt!

Vinnerne våre i konkurransen er tyde-

lige. Det er tre som skiller seg ut: To

og Nøgne Øs God Jul, samt julemat-

karfittige særringer: Ringnes Julebukk

er Aass. Bryggeriet har en rekke juleøl.

Ingen av dem treffer våre struper slik

vi skulle ønske eller forvente.

Aass Jule Uten

Alkoholfritt, 330 ml

– Jul uten Aass!

– Denne var kjedelig!

– Det er litt som mulle fra Bærum (ikke

spør referenten hva dette betyr!)

– Dårligere enn vanlig Aass uten!

– det! (Jens)

Mangfold kan drikkes!

Før i tida feiret man ikke jul: Man drakk jul, hevder forskning.no i en god artikkel om norske juletradisjoner. Klansropet har tatt for oss av noen av alle juleøltyperne som finnes på det norske markedet. Vi har drukket øl fra null til ti prosent, og har følgelig vært både på polet og i butikken.

Juleølet har vært i Norge siden hendensk tid, og som så mye annet tok kristendommen opp i seg mange av påbudene og forbudene fra hedningene. Fram til kirken mistet makt med reformasjonen straffet kirken folk som ikke brygget øl. Julas innhold nevnes for første gang i Haraldskvedet, for juleølet har vært i Norge siden hen-

dele av juleøl, og som så mye annet tok kristendommen opp i seg mange av påbudene og forbudene fra hedningene. Fram til kirken mistet makt med reformasjonen straffet kirken folk som ikke brygget øl. Julas innhold nevnes for første gang i Haraldskvedet, for juleølet har vært i Norge siden hen-

«**Ute på havet**» vil han (kongen) drikke jul... og ta opp Freys lek.»

Snorre skriver dette om Hakon den gode:

«Han gjorde det til lov at jula skulle le ta til på samme tid som hos kristne folk, hver mann skulle holde øl av ett mal malt, eller også legges bøter, og helg skulle holdes så lenge ølet varte.»

Vår juleølest stenger ute de utenland-

ske øltyper, og tester de norske. Det betyr at Tuborg, Santa Clausthaler, Carlsberg og Hansa, samt testvinnere fra andres juleøltester som Chouffe ølsmakere og ikke øldrikkere meste-

er representert i vår test. Utlaggede (dette er ikke navn vi finner opp) ikke N'ice, Samichlaus og Bah Humbug! (dette er ikke navn vi finner opp) ikke Vi har kommet gjennom et godt spek-

testet 54 øl og Dagbladet tok for seg 47, **Vi tester slik:** Samme uke som Aperitif

Ringnes Julebukk (Ringnes Bryggeri)

 9,9 %, 330 ml

– Bok er dessertøl. Det må fungere til

grot også, forklarer Hjesus, og vi prø-
 ver.
 – Denne leder testen så langt, fortelles
 rundt bordet. Vi er i gang med første
 øl og folket er fornøyd. Det skal bli en
 lang kveld.

– Einbeær!
 – Sjøkolade!
 – Ingfær, sier Marti!
 Folk snakker som om de har vært
 Carlsberg og Hansa, samt testvinnere
 fra andres juleøltester som Chouffe

– Karamell, sier Jørn.
 (dette er ikke navn vi finner opp) ikke
 er representert i vår test. Utlaggede
 ges i Bergen av Hansa) er likevel med.
 Vi har kommet gjennom et godt spek-

4,5 %, 500 ml

Ringnes Juleøl (Ringnes Bryggeri)
 – Flott innpakning!
 – Sikkert bra til pinnekjøtt!

(referenten har gitt opp å få med hvem
 som sa hva, men konsentrerer desto
 sterkere på å få med konklusjonene)
 – Men det er mye smak først, sier Kjersti.

Mack XMASprtybeer

 4,5 %, 500 ml

– Samtidig er det lite egenlige smaker,
 sier Øyvin.
 – Litt vorterøl, mener Jørn.
 – Jeg syns den er god jeg, hevder Per.
 – Men den smaker sommer, mener Fre-
 drikke.
 den. Første utfordring: Hvordan finne
 en øl som passer til grot?

Ringnes Juleøl (Ringnes Bryggeri)

 9,9 %, 330 ml

– Apropos Discobussen, sier KjellH
 – Nei, dette er en Lyn-ting. Den var ikke
 god, sier Per
 – Jeg får en russefølelse, sier Jens
 ver.
 – Denne leder testen så langt, fortelles
 rundt bordet. Vi er i gang med første
 øl og folket er fornøyd. Det skal bli en
 lang kveld.

– Einbeær!
 – Sjøkolade!
 – Ingfær, sier Marti!
 Folk snakker som om de har vært
 Carlsberg og Hansa, samt testvinnere
 fra andres juleøltester som Chouffe

– Karamell, sier Jørn.
 (dette er ikke navn vi finner opp) ikke
 er representert i vår test. Utlaggede
 ges i Bergen av Hansa) er likevel med.
 Vi har kommet gjennom et godt spek-

4,7 %, 330 ml

Lundetangen Juleøl (Ass Bryggeri)
 – Mørk!
 – En lett sørlig smak!
 – De har alltid vært gode på sang i
 rundt bordet.

CB Juleøl (Hansa Bryggeri)

6,5 %, 330 ml
 – Dette er ikke øl i eliteserien, ler vi

– Mørk.
 – En lett sørlig smak!
 – De har alltid vært gode på sang i
 rundt bordet.

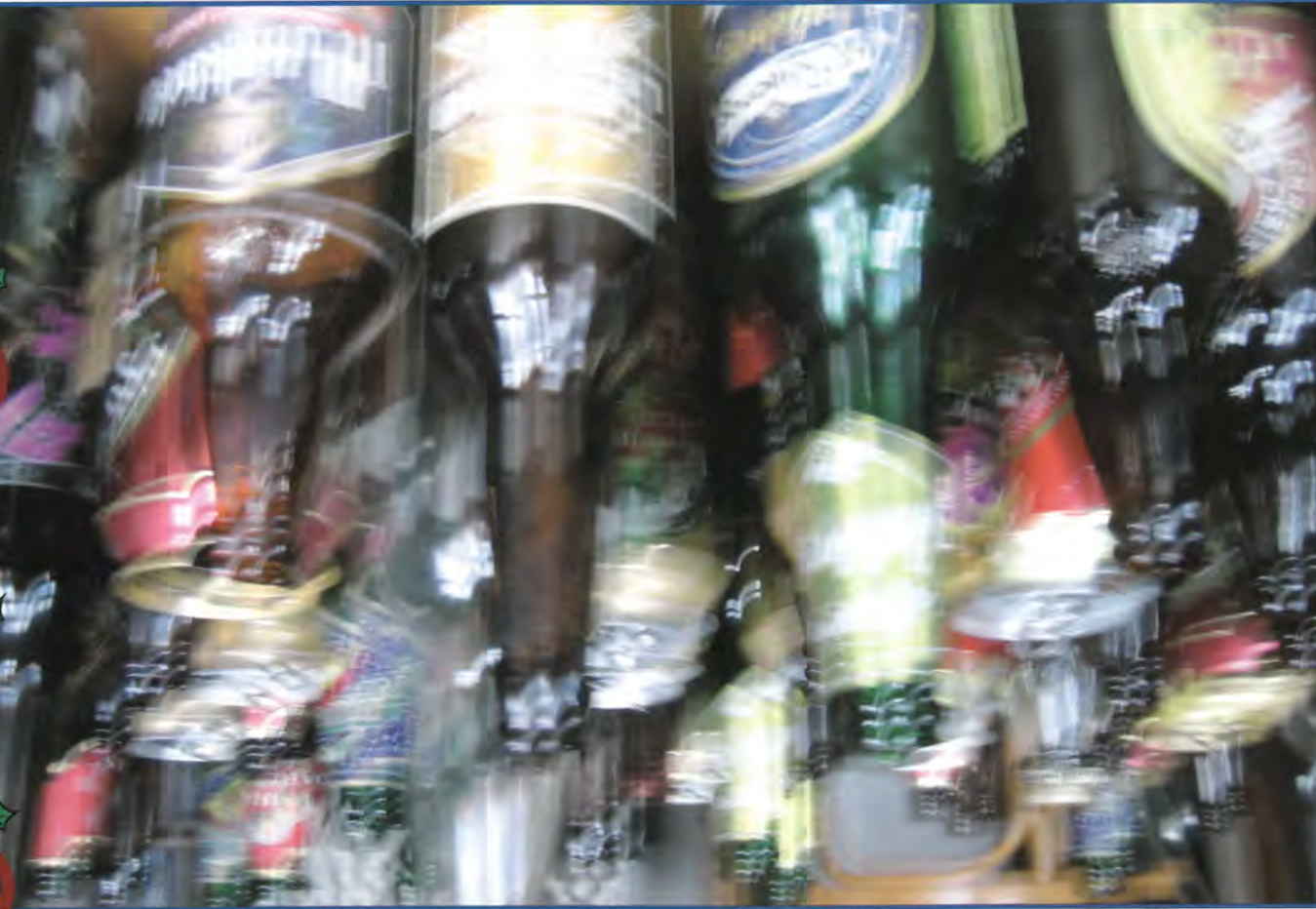
4,7 %, 330 ml

Aass Juleøl (Aass Bryggeri)
 – For vassent for meg.
 – Jeg liker hveøøl, men det skal smake
 noe.
 – Dette er bare ikke jull!

Aass Julehveite (Aass Bryggeri)

4,7 %, 330 ml
 – For vassent for meg.
 – Jeg liker hveøøl, men det skal smake
 noe.
 – Dette er bare ikke jull!

med?
 – Ølen er litt som Strømsgodset. Dette
 gir ikke mye motstand!
 – Lite karamell.
 – Stoppet fort!
 – Passer til pepperkakedeig!

– Men hva faen er søll som de rimer
 Drammen.
 – De har alltid vært gode på sang i
 rundt bordet.
 – Mørk.
 – En lett sørlig smak!
 – De har alltid vært gode på sang i
 rundt bordet.

Forsettelse neste side

Jul i Østerdalsgata

Wiggo Nilsson beskriver i «Vålerenga – Bydel med sjel» noen hektiske juletimer på gamle dagers Vålerenga. Han snakker om portneren og ungene, skøytebanen og kirkeklokkene.

Og i det utdraget vi presenterer: Mannfolk, kvinnfolk og julemiddag.

Tekst: Wiggo Nilsson
Foto: Vålerenga
Historielag

Julaftei her hjemme i gården var spesiell på mange forskjellige måter. De fleste av beboerne her var arbeidsfolk, men også revisorer, driftssjef, ekspeditører og funksjonærer. På den tida var sistnevnte gruppe litt «fæner», og i sterk kontrast til resten av beboerne. Men når det virkelig gjaldt stod alle sammen. Julaftei var en av de dagene hvor det virkelig gjaldt. Den dagen blei det noe varmt og trygt som søg innover leilighetene, og beboerne fikk et mildt og godt lys over ansiktene.

Kvinnene hadde myke kjoler, hvite forkjær, forkjær over håret, og kjøkkenrosen i kinn. De stod i de «blide dørene», og en herlig duft av skinkesteik og julebakst søg ut fra kjøkkenet og ut i trappa hvor de sto og småpratet med ett øre til komfyren, og kanskje lurte på hva nabokona skulle servere på julaften. Samtalen i trappa var krydret med lett snadder, milde øyne og gode smil. Som for eksempel: - Hansen var så fin i den nye genseren da han gikk ned i kjelleren i stad, men det luktet litt sprit av ham. For hvilken rolle spiller det, det er jo julaftei, og strømnen holder. De passer sikringene og ser etter så det ikke blir brann på ledningsnettet. Plutselig kunne en av kvinnene rope: - Å Gud! Jeg må helle over steika!

Det kunne bli problemer med strømmen der i gården når alle skulle lage julemiddag, det var sikkert og visst, men alle var med, og det skapet et veldig sosialt og godt naboforhold. Det var fem leiligheter i hver etasje, det var 16 familier i hver oppgang, umant i portoppgangen i nr. 6; der var det bare åtte familier.

Så i kjelleren ble det ordentlig kos. Her blei det snekret juletreotter, og de store presangene pakket inn. Det blei sagt og hugget ved for romjula, men samtidig blei det holdt et våkent øye med sikringsstavla og ledningsnettet. Konjakk og bayrerølet hadde ingen problemer med. Det var en fin tek-

Mannfolk hadde et system for julemiddagen, for det var virkelig krise og ofte brannlapp på det elektriske anlegget i kjelleren. Herr Vold og min far utarbeidet en teknisk liste som blei satt opp 14 dager før jul. Der skulle de som var bortreist på julaften krysse seg av, og de som skulle være hjemme krysse seg på. Ei uke før jul blei lista justert og slått opp i hver oppgang. Der stod det når hver enkelt husstand skulle sette steika i ovnen. Det var anledning til å bytte tider innbyrdes, eksempel skulle ha gjester til julemiddagen. Som regel ordnet kvinnene dette greit seg imellom, og jeg kan ikke huske noen kranget om steiketider.

Men samntenen var... det var bare herr Vold som var elektriker, men min far hadde spesielt gode hender for å skifte varme sikringer, som måtte skiftes hvert femtende minutt. Herrene Andersen og Kolstad hadde god konjakk, og Larsen hadde noen bayrerøl lagret i vedstabelen inne i boden, noe hans kjære frue Amalie ikke ante noe om etter 25 års ekteskap - trodde han da. Så det var presserende og viktig, at mannfolk var i kjelleren på formiddagen og ut til tidlig kveld.

med sikringer på tavla i kjelleren. Samtidig begynte isolasjonsnen på det gamle ledningsnettet å brenne. Derfor var kjelleren bemannet med samtlige mannfolk i oppgangen, som mente de var elektrisk og brannteknisk kynlige, eller hadde trast til resten av beboerne. Men når det virkelig gjaldt stod alle sammen. Julaftei var en av de dagene hvor det virkelig gjaldt. Den dagen blei det noe varmt og trygt som søg innover leilighetene, og beboerne fikk et mildt og godt lys over ansiktene.

Ikke er det jul og ikke er det Østerdalsgata, men det er et fint bilde likevel.

Bordet var dekket til julemiddag, og det gikk bra med strøm men i år også. Og så kom steika på bordet. Men, da gikk lyset! Far lot sikringer være sikringer; vi tente en masse stearinlys, og så var det jul i gata mi.

(*Dette er et utdrag av lengre historie hentet fra Vålerenga Historielags bok «Vålerenga – Bydel med sjel» © Orion Forlag 2002. Tusen takk for tillatelsen til å bruke utdraget!*)

nisk stab vi hadde i gården, noen med hvit skjorte og sløyte og bukseleier, blanke sko og vest. De fleste røyka pipe med god tobakk. Konjakk blei drukket i små dramme-glass, eller i korken, bayer'n gikk rett fra flasken. Så det var ingen som syntes det var noe merkelig at mannfolk måtte hvile litt før de spiste den etterlengtede julemiddagen.

Nå var det jul! Mora mi sa alltid, når hun tittet på faren min der han lå med et salig smil om munnen, og det sprakte godt i leiligheten: - Ja, ja, dem er gode å ha.

Illustrasjon: Marte Skogmo Hansen

Julestangerliet

Et barn blei født på Vestbredden
 i et kassenekkeri
 Voga var ei ølkasse
 ! Valerengata tjue!
 Kroppen blei svøpt
 ! engatrøya nummer tolv
 og Tippen og Tofta og Tuben
 var vise menn som
 sang om øl og vold
 Og juletreet blei
 et cornerflagg
 som Miniklanen
 dansa rundt
 Og Herodes sang
 at Vålenga var rellion
 og at alkohol var sundt

Av: Oksa

Bohemen blei
 en katedral
 for dem som bodde
 øst for Enga
 og bardisken blei
 alteret der disipla
 brukte penga
 Julekvad og Helan går
 kjortel blei maximate
 Gaza fikk magasår
 Eselrygg og tunnelbane
 Stallen er tom
 Garasje!
 Hvorfor aborterte ikke
 Jomfru Maria?

Jul i Vålerenggata

Klanens julehefte 2007